

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 36 / Hejmar 425 / Gulan 2017

Özgürlük Devrimimiz 41. Şehitler Yılı'nda Ortadoğu'yu Sarsıyor

Haki Yoldaş'ın katledilişinde hiç de aşırı korkulu olmadığımızı ve büyük bir savaşla hemen karşı karşıya kaldığımızı fark ettim. Sanki üzerimize gök yıkıldı. Bu, yer yarıldı da ölümlerden ölüm beğen biçiminde bir cinayetti. Düşmanın planını kesin olarak bir özel savaş yönlendiriyor. Hareketimiz o gün bitebilirdi. Biraz sorumluluk duymasaydık, ne pahasına olursa olsun anıyı kurtarma gereğini bir tarafa itip basit bir intikamcılıkla yetinseydik, o günün öfkesi içinde yığılıp kalsaydık, korkup sinerek bir köşeye çekilseydik, bu PKK hareketi doğmadan ölecekti.

Bu Şehitler Ayı ve Şehitler Günü'nde, bu biçimiyle kazanılmış Şehitler Parti'sinde doğru bir savaşçı olmaya özen göstereceksiniz. Gerekirse kendinizi düzelterek, bu Parti'nin yetkin bir savaşçısı olma sözünüze işlerlik ve başarı şansı kazandıracaksınız. Bunun dışında hiçbir yaşam belirtisine fırsat vermeyeceksiniz. O zaman olası tüm engellemeleri rahatlıkla yerinde yaklaşımlarla aşabileceksiniz. "Benim yolum sürekli başarının yoludur, şehitlerin yoludur ve bu yol da zaferin yoludur" diyerek mutlaka başaracaksınız.

> 16-18

Hakî Karer di Şêweya PKK'ê de Dijî

Cemil Bayik

Di 18'ê Gulanê de ne ku tenê şexsek, di şexsê Hakî Karer de tevger hatiye qetilkirin. Çawa ku Rêbertî di şexsê Hakî Karer de tol girt û tevger mezin kir, divê em jî wisa nêzikî 18'ê Gulanê bibin. Dervayî vê hemû nêzikatiyên ku çêdibin, şaş in. Ger Rêbertî 18'ê Gulanê xistibe bingeha partîbûyinê û ev heyv jî kiribe heyveke şehîdan; divê em jî 18'ê Gulanê weke rojeke partîbûyinê bibînin.

> 21-22

41. Şehitler Yılı'nı zafer yılı haline getirelim

PKK Yürütme Komitesi

41. Şehitler Yılı'nda Önderlik ve şehitler çizgisinde ruhumuzu, duygularımızı, bilincimizi, zihniyetimizi Önderlik gerçeğine daha çok ulaştırırken yaşam ve mücadele tarzında ve örgütlenmede, gerillacılıkta derinleşmeyi esas alacağız. Önderlik zihniyetinde derinleşmek, örgütlenmede ve tarzda ise gerillalaşmak 41. Şehitler Yılı'nda bizi zafere götürecek temel tutum olacaktır.

> 6-10

Ortadoğu'da statükoculuk ve değişim dinamikleri

Rıza Altun

ABD ve AB, biri Rusya'yla içerisine girdiği ilişkiler, diğeri de Kürt düşmanlığı olmak üzere iki nedenden dolayı Türkiye ile yol alamaz. Bugün ABD, Kürtlerle ve DSG ile ilişkilerini keserse bile Suriye'de TC ile ittifak kurarak yol alamaz.

> 23-25

KBDH çağa damgasını vuracaktır

> 26

Çiğdem Doğu

Mazlum Doğan'ın kaleminden Haki Karer ve Halil Çavgun

> Arka kapak

Ruhê fedayî yê Apogerî wê têkoşîna me bibe serkeftinê

Murad Karayilan

Hevalê Hakî şehîdê yekem bû. Dijmin dixwest Serokatiyê bikin hedef, lê ji ber ku nikaribûn Serokatî zeft bikin, hevalê Hakî kirin hedef. Armanca dijmin; koma destpêkê bide tirsandin û peyama, 'Binêrin di vê karî de mirin heye, dev jê berdin, belav bibe û jixwe hemû xwendekarên zanîngeh û lîseyê ne, biçin dibistana xwe bixwînin.'

Dijmin ji bo vê hevalê Hakî bi awayekî komplo şehîd xist. Lê di koma Apogeriyê de ev şahadet, ruh da û zêdetir biryarbûn pêş xist. Ne tirs û paşde veger, berovajî ev şahadeta hevalê Hakî bû hîmê hîn zêde bi cesaret û bi biryar nêzbûnê. Jixwe Rêber Apo got: "Êdî xwîn jî hat rijandin, êdî veger ne mumkûn e."

> 11-15

Kürdistan Özgürlük Devrimi'ni Demokratik Ortadoğu Devrimi'nin öncüsü olarak zafere taşıyoruz

Duran Kalkan

40 yıl önce Mayıs ayında ortaya çıkan bu büyük duruş, kararlılık, dirayetli yürüyüş 40. yıldönümünde de değerlerinden ve özelliklerinden en küçük bir azalma göstermeden devam ediyor. Şehitler gerçeği kendi hükmünü icra etmeye, kendisini yeni militanlarda yaşatmaya ve yürütmeye devam ediyor.

Dikkat edilirse bu gerçeklik, yenilgi yaşayacak, başarısız kalacak veya duraksayacak bir gerçeklik değildir. Şehitler gerçeği en zor koşulları aşmayı bilen, en imkansız ortamlardan güç yaratmayı bilen, her koşulda yürümeyi ve yürütmeyi bilen bir gerçekliği temsil ediyor. O halde şehitler çizgisinin militanı olmak demek; bütün bu gerçekleri anlamak, özümsemek ve bu temelde yürümeyi bilmek oluyor.

> 2-5

Kürdistan Özgürlük Devrimi'ni Demokratik Ortadoğu Devrimi'nin öncüsü olarak zafere taşıyoruz

Duran Kalan

Şehitler gerçeği en zor koşulları aşmayı bilen, en imkansız ortamlardan güç yaratmayı bilen, her koşulda yürümeyi ve yürütmeyi bilen bir gerçekliği temsil ediyor. O halde şehitler çizgisinin militanı olmak demek; bütün bu gerçekleri anlamak, özümsemek ve bu temelde yürümeyi bilmek oluyor. Her şeyden önce bunun derin ve yüksek bilincine ulaşmayı ifade ediyor. Her türlü zorluğu yenmeyi, her türlü engeli büyük bir coşku ve heyecanla yürütülen devrimci yaşam ve mücadele içerisinde aşmayı ifade ediyor. Her türlü görevi mutlaka başarmayı ifade ediyor.

Yeni bir şehitler ayında bulunuyoruz. Şahadetinin 40. yıldönümünde büyük şehidimiz olan, Önder Apo'nun, "Gizli ruhum gibiydi" dediği Haki Karer Yoldaş şahsında tüm kahraman Özgürlük Mücadelesi şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyorum. Anılarını özgür Kürdistan'da yaşatma, amaçlarını başarma sözümüzü bir kere daha yineliyorum. Böyle büyük bir şehitler önderliği, şehitler ordusu yarattığı için Önder Apo'yu selamlıyorum. Bu temelde İmralı direnişini ve tüm zindan direnişlerini (ki son dönemde yine büyük bir açlık grevi eylemine bulundular) selamlıyor, 41. Şehitler Yılı'nda özgürlük ve demokrasi mücadelesini yürüten herkese başarılar diliyorum.

Şehitlere anılarını yaşatma ve amaçlarını başarma sözü verdik. O nedenle öncelikle şehit anısı nedir, nasıl doğru sahip çıkılır, şehitlerimizin amaçları nelerdi, bu amaçlara nasıl bağlı kalınır, nasıl başarılır; bunları doğru öğrenmemiz ve anlamamız gerekiyor. Şehitler gerçeğini doğru özümseyip, izlerinde doğru yürümeyi başarmamız gerekiyor. Önder Apo onlarca yıl önce bunu gerçekleştirdi. İyi biliyoruz ki Önder Apo şehitlerin anılarına doğru sahip çıkabilmek ve amaçlarını başarabilmek için bu görev ve sorumluluğu üstlendi. Kendisine böyle bir rol ve misyon biçti. Böyle bir bilinç ve kararlılık ortaya çıkardı. Bunu her zaman da söyledi. İnsanlık tarihinden, ezilenlerin özgürlük mücadelesi tarihinden, Kürdistan tarihinden ve en son 12 Mart 1971 faşist askeri darbesine karşı direnen devrimci önderlerin pratiklerinden çıkarttığı dersler sonucunda tüm bu dökülen kanların, harcanan emeklerin, verilen şehitlerin anılarının doğru sahiplenilmesi, kanlarının yerde kalmaması, amaçlarının mutlaka başarılması için böyle bir özgürlük yürüyüşünü başlattı.

Demek ki, şehidi doğru anlamanın ve sahip çıkmanın, onların anılarını yaşatmanın tek yolu; amaçlarını başarmak için pratiklerinden dersler çıkartarak, zayıflıkları ve yenilgiye yol açan nedenleri bulup onları aşarak sürekliliği olan ve zafere yürüyen bir hareketi yaratmak, onun mücadelesini vermekle olur. Bunun dışında şehidi doğru anlamanın ve şehidine doğru sahip çıkmanın başka yolu yoktur. Öyle ağlayıp sızlamakla bu olmuyor. Şehidi basit, maddi değerlerle ölçmekle olmuyor. Vurdumduymazlık ise zaten ihanet oluyor. O halde bütün bu yanlış anlamaları ve yaklaşımları aşarak, Önder Apo'nun şehit gerçeğini doğru anlayan, sahiplenen çizgisine mutlaka girmemiz gerekiyor. Bu da şehidin amacını başaracak bir militanlığı, devrimci kişiliği ve devrimci eylemi açığa çıkartmakla olur. Bunun dışında ve gerisinde bir duruş, tutum kesinlikle şehidi doğru anlamak ve sahiplenmek olmaz.

Önder Apo büyük riskler içeren en zor ortamlarda, en küçük bir imkanın olmadığı, faşist baskı ve zulmün en ileri düzeyde olduğu bir ortamda devrimci örgüt kurmaya ve eylem geliştirmeye karar verdi. PKK'nin temelleri 1973 Newrozu'nda bu temelde atıldı. O yıllarda değil yeni bir mücadele örgütü kurmak, var olan örgütler dağılıyordu. Örgütü olanlar bırakıp kaçıyordu. Örgütlü olmak darağaçlarında idam edilmeyi, toplarla tanklarla vurulup parçalanmayı getiriyordu. Ama Önder Apo bütün bunları göze aldı. "Eğer ortada büyük bir özgürlük davası varsa ve bu bir gerçekse o zaman insanlar bunu yapabilirler, yapmanın yolunu yöntemini bulabilirler, kendilerini bunu başaracak bir kişilik haline getirebilirler" dedi. Ortaya çıkan şahadetlerden doğru dersler çıkardı, eleştirel-özeleştirel yaklaştı. Çıkardığı dersler temelinde kendisini doğruyu bulan bir bilinç ve irade haline getirdi ve böyle bir bilinç ve kararlılıkla PKK'nin temelini atmaya, Apocu Hareketi başlatmaya karar verdi. Bu büyük, tarihi ve zor bir karardı. Aynı zamanda çok anlamlı, iyi düşünülmüş, büyük bir beyin ve yürek gücünün ürünü olan bir karardı. Bu karar, büyük bir cesaret ve fedakarlık istiyordu. Tarih 45 yıl sonra bu kararın bu temelde verilişinin doğru, anlamlı ve sonuç verici olduğunu kanıtladı. Bugün gerçek olan ve doğrulanan budur. Bunun dışında hiçbir yaklaşım doğrulanmadı.

Mahirlerin, Denizlerin, İbrahimlerin sözde yoldaşlığını yaptığını iddia edenler, bu şehitlerin ortaya çıkardığı mirası paylaşmaya çalıştılar, onlar üzerinden örgüt ve eylem geliştirmek istediler. Ama şehidi doğru anlamak ve anlamlandırmak olmayınca, şahadetten ders çıkarıp amacını başarmak üzere yürümek ve karar vermek olmayınca, sıfırı tükettiler. Ya da maddi olarak şehitlerin yarattığı değerler üzerinden kendisini yaşatan insanlara dönüştüler. Amacı başaran olamadılar. Başlatılan büyük devrimci, özgürlükçü ve demokratik çıkışı ilerletemediler. Bunu başaran Önder Apo oldu. Demek ki doğru olan, Önder Apo'nun değerlendirmeleri ve yaklaşımıydı. Zaten daha sonra Kürdistan'da hem partileşme hareketini hem de 40. yılını tamamladığımız bu büyük devrimci silahlı direnişi, şehitlerin anılarının örgüt ve eyleme dönüştürülmesi olarak geliştirdi. PKK'nin bir şehitler partisi olarak, Haki Karer'in anısının örgüte ve eyleme dönüştürülmesi olduğunu ifade etti. Partinin şehitler zincirinden oluştuğunu söyledi. Şehitlerimizin PKK biçiminde yaşadıklarını, bize yol gösterdiklerini ve doğru yaşamı emrettiklerini belirtti.

YJA Star'ın en değerli komutanlarından olan Nalîn ve Helîn yoldaşlar bu mücadele içerisinde şehit düştüler. Bu arkadaşlar için insan demek bile basit ve zayıf kalıyor. İnsanlığın özünü yaşıyor, temsil ediyorlardı. İnsan olmanın bütün erdemini ortaya çıkarmışlardı. İnsanlık değerlerini yaşanır ve yaşatılır kılıyorlardı. En zor koşulların kolaylaştırıcısı, yapılamaz işlerin yapıcısı, her türlü görev ve sorumluluğun başaran militanı konumuna ulaşmışlardı.

Şehitlerin emrettiği militanlığı mutlaka ortaya çıkartmalıyız

40 yıldır on binlerce şehit veren, Kürt halkını yeniden dirilten, özgür insanlık içerisine öncü biçiminde katan bu büyük direniş, şehitlerin anılarını doğru anlamanın ve sahiplenmenin, amaçlarını başarmanın mücadelesi olarak ortaya çıktı. Her zaman, her yerde büyük güç kaynağı şehitler gerçeği oldu. Her türlü zorluk, şehitlerin anılarının verdiği güçle aşıldı, yenildi. Her türlü engel, bu anıların gücüyle yıkıldı. Her türlü amaç, şehitlerin verdiği güçle başarıldı. En zor ve karmaşık ortamlarda bile doğru yolu bize şehitlerimiz gösterdi. Önder Apo şehitlerin sözcüsü olduğunu söyledi. Böylece Kürt halkına, Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ne yol gösteren, komuta eden büyük bir şehitler önderliği, şehitler ordusu yaratıldı. Bugün bizi buraya kadar getiren, Kürdistan'da, Ortadoğu'da ve dünyada faşist-soykırımcı gericiliğe karşı büyük bir cesaret ve fedakarlıkla en önde savaştıran, kimsenin başaramadığı işleri başartan gerçek, şehitler gerçeğidir. Şehitlerimizin bize verdikleri güç, irade ve amaç bağlılığıdır.

Bu temelde 40 yıldır şehitler veriyoruz. Bu yıl da şehitler ayının hemen her gününde şehitler verdik. Kürdistan'ın dört bir yanında ve yurtdışında yürüttüğümüz mücadelenin şehitler çizgisinde süren bir mücadele olduğu açık bir gerçektir. Dersim'den Zagros'a kadar, Serhed'den Amanos'a, Botan'a kadar büyük şehitler verdik. Hindistan Yoldaş'tan Ekin Yoldaş'a kadar uzanan büyük Mayıs şehitlerimiz oldu. Rojava'da, Rakka operasyonunda Kürt halkının en değerli evlatları ve kızları Kürdistan'nın özgürlüğü, Ortadoğu'nun demokrasisi, Ortadoğu halklarının demokratik birliği ve kardeşliği uğruna gözlerini kırpmadan DAİŞ-AKP-MHP faşizmine ve KDP gericiliğine karşı yiğitçe savaştılar, savaşıyorlar. Büyük şehitler verdiler, vermeye devam ediyorlar. Yine Başûr'da, Şengal'den Medya Savunma Alanları'na kadar her yerde her an büyük direniş var. Bu alanlarda da büyük şehitler verdik.

YJA Star'ın en değerli komutanlarından olan Nalîn ve Helîn yoldaşlar bu mücadele içerisinde şehit düştüler. Bu arkadaşlar için insan demek bile basit ve zayıf kalıyor. İnsanlığın özünü yaşıyor, temsil ediyorlardı. İnsan olmanın bütün erdemini ortaya çıkarmışlardı. İnsanlık değerlerini yaşanır ve yaşatılır kılıyorlardı. En zor koşulların kolaylaştırıcısı, yapılamaz işlerin yapıcısı, her türlü görev ve sorumluluğun başaran militanı konumuna ulaşmışlardı. Önderlik çizgisine sadakatle, Kürdistan yurtseverliğiyle, kadın özgürlük çizgisinin yılmaz militanlığıyla, insanlık değerlerine bağlılıkta insan soyunun ulaşabileceği en yüksek düzeye ulaşmışlardı. Hiçbir şeyi zorlukla, isteksizlikle, karamsarlıkla, kendilerini zorlayarak yapan konumda değillerdi. Gerçekten de yaşamın zorluklarını kolaya çeviren, acıyı tatlı kılan, her türlü zorluğu güler yüzle yürütülen çalışma temelinde başarmayı bilen insanlar oldular. Öncü devrimci militanlar, Kadın Özgürlük Hareketi'nin militanları oldular. Özgürlük kılıcımızı daha da bilediler, keskinleştirip pekiştirdiler. Bunlar 40. Mayıs ayımızın gerçekleridir.

40 yıl önce Mayıs ayında ortaya çıkan bu büyük duruş, kararlılık, dirayetli yürüyüş 40. yıldönümünde de değerlerinden ve özelliklerinden en küçük bir azalma göstermeden devam ediyor. Şehitler gerçeği kendi hükmünü icra

etmeye, kendisini yeni militanlarda yaşatmaya ve yürütmeye devam ediyor. Dikkat edilirse bu gerçeklik, yenilgi yaşayacak, başarısız kalacak veya duraksayacak bir gerçeklik değildir. Şehitler gerçeği en zor koşulları aşmayı bilen, en imkansız ortamlardan güç yaratmayı bilen, her koşulda yürümeyi ve yürütmeyi bilen bir gerçekliği temsil ediyor. O halde şehitler çizgisinin militanı olmak demek; bütün bu gerçekleri anlamak, özümsemek ve bu temelde yürümeyi bilmek oluyor. Her şeyden önce bunun derin ve yüksek bilincine ulaşmayı ifade ediyor. Yine hiçbir zaman en küçük bir sarsıntı yaşamayan kararlılığını edinmeyi ifade ediyor. Her türlü zorluğu yenmeyi, her türlü engeli büyük bir coşku ve heyecanla yürütülen devrimci yaşam ve mücadele içerisinde aşmayı ifade ediyor. Her türlü görevi mutlaka başarmayı ifade ediyor. Şehitler çizgisi büyük bir bilinç, irade, karar, güç, yürüyüş ve zafer çizgisi oluyor. Şehitler çizgisinde yürümek her zaman doğruyu bulmayı ve başarıyı kazanmayı ifade ediyor. Başarıya gitmeyen, başarıya kilitlenmeyen, imkan ve fırsatları doğru değerlendirmeyen, devrimin zaferini içermeyen yürüyüşler, şehitler çizgisinde gerçekleşen yürüyüşler olamaz.

45 yıl önce o büyük devrimci ruhun temsilcilerinin gösterdikleri ufak birkaç hatadan ders çıkartmayı bilen Önder Apo, 40 yıldır kesintisiz yürüyen böyle bir devrimci hareketi ortaya çıkardı. Daha birkaç adımla, eylemle başlatılan hareketin içindeki hatalardan çıkartılan dersler, dünya gericiliğini arkasına almış bir faşist-soykırımcı sisteme karşı 40 yıllık kesintisiz, başarıdan başarıya koşan bir direniş hareketini ve devrimci direniş gücünü ortaya çıkartmayı sağladı. Şehitlerin anısına doğru bağlanmak, şehidin anısını doğru sahiplenmek, anısından doğru ders çıkartmak ve şehit izinde doğru yürümek böyle olur. Bu ancak zafer yürüyüşüyle olur. Zaferi kazanmayan, başarıya kilitlenmeyen, başarmayan hiçbir yürüyüş, şehitlerin anısına doğru sahip çıkarak gerçekleştirilen bir yürüyüş olamaz. Hepimiz bunları başarmakla mükellefiz. Böyle bir yürüyüşe kalkamayan da, bunu başaramayan da şehitler gerçeğine doğru sahip çıkmış olamaz. Böyle büyük bir tarihi sorumlulukla karşı karşıyayız. O halde mücadeleye böyle bir katılım gösterilmelidir. Böyle bir çizgide mücadeleye katılarak, şehitlerin bizden istediği, bize emrettiği militanlığı mutlaka ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkartmalıyız.

Çeyrek asırlık dünya savaşı yeni bir dönemece girmiş bulunuyor

Kürt halkının, PKK'nin ve Ortadoğu'nun, insanlığın şehitler çizgisinde savaşan militanlara ihtiyacı var. Ancak böyle bir yürüyüş bizi başarıya götürebilir. Bu kadar faşist-soykırımcı saldırı ortamından çıkarabilir. Zorlukları yenmemizi, engelleri aşmamızı, zorlukları eyleme ve güce dönüştürmemizi başartabilir. Başka türlü bir çizgi başartamaz. Farklı bir tutumla devrimcilik yürümez. Mücadeleye katılım bu esaslar üzerinden olmalıdır. Dört taraftan faşist-soykırımcı güçlerin imha ve tasfiye amaçlı saldırıları altında Kürdistan'ın dört bir yanında ve yurtdışında direnen bir halk konumundayız. 40 yıllık, binlerce şehit kanıyla yaratılmış değerleri imha ve tasfiye etmek için alçakça saldırılar yürütülüyor. Faşist-soykırımcı sistem bu temelde saldırıyor. Emperyalist-kapitalist modernite sistemleri her türlü hile ve oyunla saldırıyor. İşbirlikçi ihanet saldırıyor. Herkes on binlerce şehidin kanıyla yaratılmış olan bu büyük değerleri almanın, çalmanın ve paylaşmanın çabası içerisinde. Her gün pazarlık üstüne pazarlık yapılıyor.

PKK pazarlığı bir Kürdistan paylaşımıdır. 40 yıllık mücadeleyle ortaya çıkmış özgür Kürtlük değerlerinin paylaşılması, çalınması oluyor. Onların ele geçirilerek kendi amaçları doğrultusunda kullanılma çabası oluyor. Faşist-soykırımcı inkar ve imha sistemi ortalığa düşmüş, herkesle görüşüp bunun pazarlığını yapıyor. Irak'la, İran'la, KDP işbirlikçiliğiyle, Rusya'yla, İsrail'le ve Amerika'yla bu temelde pazarlık yapıyor. 'Gelin Kürdistan'ı paylaşalım, niye kavga ediyoruz?' diyor. Söyledikleri ve tutumları çok açıktır. 'Ortada paylaşılacak biraz değer oluşmuş. Bu sana da yeter, bana da. Yeter ki birbirimizi anlayalım ve gerekli paylaşımı gerçekleştirelim' diyorlar. Önder Apo öncülüğünde PKK'nin yürüttüğü 40 yıllık büyük direniş mücadelesinin ortaya çıkartmış olduğu özgür Kürtlüğü bu biçimde paylaşarak yok etmek ve Kürdistan'ı yeniden soykırım sistemi altına almak istiyorlar. Bu kadar açık bir durum var. Kimisi bunu cepheden bağırıp çağırarak yapıyor; Kimisi çeşitli hileyle, oyunla yapmaya çalışıyor; Kimisi karşıdan duruyor, kimisi alttan oymaya çalışıyor. Emperyalizm, faşizm ve işbirlikçi-ihanet elbirliği etmiş, on binlerce şehidin kanıyla 40 yıllık direnişin ortaya çıkardığı özgürlük değerlerini yok etmeye çalışıyor. Böyle bir ortamda bu değerleri anlama, sahiplenme, koruma ve geliştirme göreviyle yüz yüzeyiz. Hareket ve halk olarak temel görevimiz budur. Hele hele Parti militanları, gerilla güçleri, kadın ve gençlik hareketleri gibi bu mücadeleye öncülük etmekle yükümlü örgütler ve onların militanları olarak, olup bitenleri doğru ve yeterli anlamalı, onun gereklerini pratikte başarıyla yerine getirmeliyiz. Buna kesinlikle ihtiyaç vardır. An'ın devrimciliği budur. Bu dönemin militanlığı böyle olur.

Bugün içinde bulunduğumuz ortam çok açıktır. Çeyrek asırlık dünya savaşı yeni bir dönemece girmiş bulunuyor. Birincisi; bu savaş siyasi ve ideolojik olarak derinleşiyor. Askeri olarak da derinleşme ihtimali çok fazla. En son kimyasal silah meselesi ardından neredeyse Amerika ve Rusya savaşacak hale geldi. Demek ki, her an böyle büyük çatışmalar da ortaya çıkabilir. Mevcut düşük yoğunluklu askeri durum, orta veya yüksek yoğunluklu bir çatışmaya dönüşebilir. Her ne kadar söz konusu durum bir ABD-Rusya savaşı çıkartmadıysa da ABD-İran savaşı başlamış gibidir. Mevcut haliyle ABD-İran gerginliği bir savaş gibi sürüyor. Bu da eğer bu biçimiyle sürerse şimdiye kadar olan düzeyin askeri şiddet bakımından katbekat aşılacağını gösteriyor.

İkincisi; savaş giderek yayılıyor. Savaş şimdiye kadar Arap sahasındaydı. En son Irak'tan Suriye'ye geldi. Kürdistan'ı içine aldı. Dolayısıyla Türkiye'yi içine çekti. Çünkü; Kürdistan'daki ve Arap sahasındaki mevcut durumu Türk ulus devlet sistemi yönlendiriyor. Bu statüler ona bağlı olarak oluştu. Bugün savaşın yaşandığı alanlar yüz yıl önce Osmanlı egemenliğinin hüküm sürdüğü alanlardı. Birinci Dünya Savaşı, Ortadoğu'ya yeni bir sistem ve statüko oluşturmak için gerçekleşti. Mevcut sistem de bu savaşın sonucunda ortaya çıktı. Zaten Tayyip Erdoğan yönetimi de bunu açıkça söylüyor; 'Buralar bizim denetimimiz altındaki alanlardı. Bizim bilgimiz ve onayımız dışında başka bir duruş ve tutum söz konusu olamaz' diyerek kendini dayatıyor. Ortadoğu ve Kürdistan'da yaşanan devrimci gelişmelere karşı-devrimci hamlelerle ket vurmak istiyor. Bunun en somut göstergesi Türk savaş uçakları tarafından 24-25 Nisan gecesi Şengal ile Rojava'nın vurulmasıdır. Şengal'de PKK, YBŞ ve KDP hedefleri vurulurken, Rojava'da ise YPG-YPJ'nin karargahı olan Qereçox alanı vurulmuştur. Saldırının 16 Nisan referandumundan bir hafta sonra gerçekleşmiş olması da elbette dikkat çekicidir. Cerablus-Bab işgali ardından Şengal ve Qereçox alanlarının vurulması da Suriye ve Irak topraklarına resmi askeri saldırı anlamına gelmektedir. Böylece AKP faşizmi, Suriye ve Irak'ta yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı'nın tam ortasına yer almaktadır.

Şengal ve Qereçox saldırıları DAİŞ'i korumak ve kurtarmak amacıyla gelişti

Elbette AKP-MHP faşizmine karşı mücadele ederken söz konusu bu olayların da doğru değerlendirilmesi gerekmektedir. Birincisi; 16 Nisan referandumundan bir hafta sonra geliştirilen bu saldırı, aslında AKP faşizminin iç politikasıyla ilgilidir. İçte emekçi halk kitlelerini daha çok ezmenin zeminini güçlendirme amacı gütmektedir. Dışa dönük saldırı ile milliyetçi-şoven duygular kabartılarak, içte faşist baskı ve terörün zemini güçlendirilmektedir. Aslında bu politika, klasik faşist bir taktiktir ve her faşist diktatörlük bu yönteme başvurmaktadır.

İkincisi; söz konusu saldırının 24-25 Nisan gecesi yapılmış olması da önemlidir. Yani İttihat ve Terakki yönetiminin gerçekleştirdiği Ermeni Soykırımı'nın 102. yıldönümüne denk getirilmiştir. Bununla verilmek istenen mesaj da açıktır; İttihat ve Terakki yönetiminin başlattığı soykırım politikası devam ettirilecektir! Ermeni toplumuna yönelik olarak başlatılan bu süreç, Kürt soykırımı ile tamamlanmak istenecektir. AKP-MHP faşist ittifakı, soykırım zihniyeti ve politikası temelinde hareket edecektir.

Üçüncüsü; bombalanan Şengal ve Qereçox alanları kuşkusuz Kürdistan topraklarıdır ve söz konusu saldırılar Kürt Özgürlük Güçleri'ne karşı yapılmıştır. Dolayısıyla AKP-MHP faşizminin Kürt düşmanı zihniyetinin ve siyasetinin bir sonucu ve uygulanması olmaktadır. Bununla Kürt özgürlüğüne asla müsaade edilmeyeceği ve Kürt güçlerinin her yerde vurulacağı mesajı verilmektedir. Bu nedenle, faşist-soykırımcı ve Kürt düşmanı bir saldırıdır.

Dördüncüsü; Şengal, Kürtlerin olduğu kadar tüm insanlığın da önemli kutsal yerlerinden birisidir. Êzidî inancı BM tarafından da koruma altına alınan değerler arasında yer almaktadır. Dolayısıyla Şengal saldırısının Kürt kutsallarına saldırı olmak kadar, tüm insanlık kutsallarına yönelik saldırı olma özelliği de vardır. Bu yönüyle tüm tarihi kutsallara saldıran DAİŞ zihniyetiyle benzerlik arz etmektedir.

Beşincisi; saldırıya uğrayan Qereçox alanı, YPG-YPJ'nin Merkezi Karargahı'nın bulunduğu bir alandır ve dolayısıyla YPG-YPJ Karargahı'na saldırı yapılmıştır. YPG-YPJ'nin ise DAİŞ faşizmine karşı direnişin öncüsü ve sembolü olduğu bilinmektedir. DAİŞ faşizmini yenilgiye uğratan birinci güçler arasında yer almaktadır. Ayrıca söz konusu saldırı yapıldığı sırada YPG-YPJ güçleri içinde yer aldıkları Demokratik Suriye Güçleri kapsamında DAİŞ'in başkenti olan Rakka'yı almak ve dolayısıyla insanlığı DAİŞ'ten kurtarmak üzere kapsamlı bir operasyon içinde

Şengal ve Qereçox saldırıları ile TC devleti aslında Suriye ve Irak'a saldırmış olmaktadır. Dolayısıyla kendi sınırları dışında askeri güç kullanan ve savaş yapan bir devlet haline gelmiştir. Bu biçimde Irak ve Suriye'de yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı'nın içine tamamen girmiştir. Artık TC devletine karşı sınırlarının dışında da birileri askeri saldırı yapabilir ve silahlı güç kullanabilir. Böylece AKP-MHP iktidarı da tıpkı İttihat ve Terakki yönetimi gibi kendisini dünya savaşı içine sokmuş ve savaş içinde iktidarını korumaya çalışır hale gelmiştir.

Görülüyor ki, Erdoğan-Bahçeli ikilisinin TC'yi getirdiği nokta, Talat-Enver-Cemal paşalar üçlüsünün Osmanlıyı getirdiği noktaya benzemektedir. Savaş ve soykırım demek olan bu durumun Türkiye için yeni felaketleri içerdiği açıktır. İktidar hırsı, mal düşkünlüğü ve can korkusu için Tayyip Erdoğan'ın Türkiye'yi getirdiği nokta budur. Savaş ve soykırım politikaları nasıl ki sonunda Osmanlı İmparatorluğu'nu yıkıma götürmüşse, TC devletini de yıkıma götürecektir. Artık Erdoğan-Bahçeli faşizminin sonu gelmiştir ve ayakta kalma şansı yoktur.

bulunmaktadır. Dolayısıyla, Türk ordusunun Qereçox saldırısının DAİŞ'i korumayı ve kurtarmayı amaçladığı tartışma götürmez bir gerçektir.

Son olarak; Şengal ve Qereçox saldırıları ile TC devleti aslında Suriye ve Irak'a saldırmış olmaktadır. Dolayısıyla kendi sınırları dışında askeri güç kullanan ve savaş yapan bir devlet haline gelmiştir. Bu biçimde Irak ve Suriye'de yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı'nın içine tamamen girmiştir. Artık TC devletine karşı sınırlarının dışında da birileri askeri saldırı yapabilir ve silahlı güç kullanabilir. Böylece AKP-MHP iktidarı da tıpkı İttihat ve Terakki yönetimi gibi kendisini dünya savaşı içine sokmuş ve savaş içinde iktidarını korumaya çalışır hale gelmiştir. Erdoğan-Bahçeli ikilisi, tıpkı Talat, Enver ve Cemal paşalar üçlüsü gibi, iktidarını savaş ve soykırım politikasına oturtma noktasına gelmiş ve böylece Kemalizm'den sapmıştır.

Görülüyor ki, Erdoğan-Bahçeli ikilisinin TC'yi getirdiği nokta, Talat-Enver-Cemal paşalar üçlüsünün Osmanlıyı getirdiği noktaya benzemektedir. Savaş ve soykırım demek olan bu durumun Türkiye için yeni felaketleri içerdiği açıktır. İktidar hırsı, mal düşkünlüğü ve can korkusu için Tayyip Erdoğan'ın Türkiye'yi getirdiği nokta budur. Savaş ve soykırım politikaları nasıl ki sonunda Osmanlı İmparatorluğu'nu yıkıma götürmüşse, TC devletini de yıkıma götürecektir. Artık Erdoğan-Bahçeli faşizminin sonu gelmiştir ve ayakta kalma şansı yoktur.

Bu gerçeği Türkiye halkları, başta kadınlar ve gençler olmak üzere tüm ezilenler iyi görmeli ve söz konusu savaş ve soykırım politikalarına karşı çıkmalıdır. AKP-MHP'nin faşist, ırkçı, şoven ve milliyetçi propagandalarına kimse kanmamalı, söz konusu savaş ve soykırım politikaları desteklenmemelidir. Türk ordusunun Cerablus'ta, Bab'da, Şengal ve Rojava'da ne işi var? Başûrê Kurdistan'ın her yeri TC ordusuyla doludur. Türkiye gençliğinin buralarda savaşa sürülüp kan dökmesinin Türkiye'ye hiçbir faydası yoktur. İzlenen Kürt düşmanlığı politikası, Kürtleri Türkiye'den ve Türklerden büyük ölçüde koparmıştır. Dolayısıyla mevcut AKP-MHP politikaları bölücüdür. Eğer devrimci-demokratik güçlerin birleştiriciliği olmazsa, mevcut AKP-MHP politikaları sonucunda Türkiye hemen bölünür ve parçalanır. Bunu Türkiye'yi seven ve gerçek Türkiye yurtseveri olan herkes görmeli ve söz konusu faşist, bölücü politikalara karşı mücadeleyi yükseltmelidir.

Savaş her an İran sahasına yayılabilir

Şimdiye kadar çeyrek asrı aşan Üçüncü Dünya Savaşı, daha çok Irak-Suriye-Türkiye üçgeninde odaklandı. Yeni ABD yönetimi altında bu durum biraz değişecek gibi görülüyor. Trump yönetimi başa gelir gelmez ilk işi İran'la gerginliği tırmandırmak oldu. Bunu Suriye'deki çatışmaları derinleştirerek daha da geliştirdi. Şu an ciddi bir ABD-İran gerginliği var. ABD dört koldan bunun için hazırlıklar yapmaya çalışıyor. Türkiye'yle son görüşmesinin bir gündemi buydu. Suudi Arabistan'la, Katar'la ve Arap Emirlikleri'yle İran'a karşı mücadele konusunda yeni planlar ve ittifaklar oluşturmaya çalışıyor. Kürtleri böyle bir cepheye katma çabası içerisindedir. Buna karşı İran'ın da tüm bunları dikkate alıp değerlendirerek ABD'nin bütün bu planlarını boşa çıkartmaya dönük bir çabası var. İran'da seçimler oldu. Eski yönetim yeniden iş başına gelerek kendisini yenilemiş oldu. Bir süre önce ABD de yönetimini yenilemişti. Şimdi İran'da yeniledi. Her iki devlet de yönetimlerini yenilemiş, yeni yönetimler altında yeni planlar yaparak bu sürece yöneliyorlar. Bu yönelimlerin neyi geliştireceği tam olarak net değildir. Mevcut durumda ciddi bir gerginlik var. Belli bir çatışmalı durum yaşanıyor.

Bu durum ne kadar devam eder? ABD-İran gerginliği ve çatışması Irak ve Suriye'yle mi sınırlı kalır? Yoksa İran sahasına yansır mı? Şimdiye kadar 27 yıldır Zagroslar'ın batısında süren Üçüncü Dünya Savaşı yakın süreçte Zagroslar'ın doğusuna yayılır mı? Bunlar da ciddi olasılık dahilindedir. ABD-İran çatışması her an İran sahasına yayılabilir. Ortadoğu'nun doğusunu, Afganistan ve Pakistan'ı da içine alabilir. Bunlar ihtimal dışı değildir. O halde görülüyor ki; çeyrek asırdır Üçüncü Dünya Savaşı'nı yaratan güçlerin savaşı sona erdirme ve savaşa yol açan sorunları çözme projeleri yoktur. Yapabildikleri, savaşı daha da derinleştirmek ve yaymaktır. Mevcut haliyle bir çözüm gücü değildirler. Kaos ve krizi daha da fazla derinleştirme gücüdürler. Bu kaos ve kriz içerisinde Ortadoğu egemenliğini sürdürmek, Ortadoğu'yu yönetmek istiyorlar. Bu kaos ve krizi daha çok uzatarak ve derinleştirerek Ortadoğu'yu daha fazla bölüp parçalamak istiyorlar. Birinci Dünya Savaşı Ortadoğu'yu 25 parçaya bölmüştü. Üçüncü Dünya Savaşı da 100 parçaya bölebilir. Böyle bir İsrail projesinin bulunduğu, küresel sermayeyi bu projenin yönlendirdiği bilinen bir gerçektir. Sermayenin azami kârı için, Ortadoğu'da alternatif bir uygarlık gelişiminin engellenmesi için, İsrail'in güvenliği için Ortadoğu'daki bütün güçlerin küçültülmesi ve zayıflatılması gerekli görülüyor. Bunu kendi çıkarlarına uygun buluyorlar.

Demek ki, böyle bir durumda ufukta Ortadoğu savaşının sona ermesi gibi bir durum gözükmüyor. Çelişkili ve çatışmalı durum devam edecek, yayılıp derinleşecek. Böyle bir durum devrimci mücadeleyi geliştirmek için imkan ve fırsatları doğurduğu gibi, yoğun riskler de barındırıyor. "Atlar tepişir, karıncalar ölür" derler. Büyük savaşın gölgesinde en fazla acıyı halklar çekiyor. En fazla kaybı halklar veriyor. Böyle bir durumda mevcut haliyle küresel kapitalist modernite sisteminin kendi iç durumu böyle bir çelişki ve çatışma arz ederken, buradan çıkış yolu gösteren, savaşsızlığa ve barışa çıkış yaptırabilecek, savaşa yol açan sorunları çözebilecek yegane güç Kürdistan Özgürlük Hareketi'dir. Bunun da temeli, Kürt sorununun çözümüdür, Önder Apo'nun geliştirdiği Demokratik Özerklik ve Demokratik Konfederalizm çizgisidir. Bütün kimliklerin özgürce örgütlenip kendisini ifade ettiği sistem olarak Demokratik Özerklik, her türlü parçalanmaya karşı tüm ezilenlerin, emekçilerin güçlerini kardeşçe birleştirdikleri, kardeşçe bir arada yaşadıkları sistem olarak Demokratik Konfederalizm hem Üçüncü Dünya Savaşı'ndan Ortadoğu'yu çıkaracak hem de savaşa yol açan sorunlara çözüm getirecek yegane güç durumundadır.

Bu nedenle böyle bir çözüm projesine sahip olduğu için Önderlik gerçeği ve Kürt Özgürlük Hareketi, Ortadoğu'da geleceği aydınlatan pozisyondadır. Böyle bir çizgi temelinde belli bir düzeyde de olsa, pratikte hata ve eksiklikleri de bulunsa önemli bir mücadele yürüttüğü için Kürdistan Özgürlük Hareketi çıkış yolu gösteren, öncülük eden yegane güç durumundadır. Bu mücadelenin başarısı ise, Bakur'da yaşanan devrimci gelişmelerle oldukça bağlantılıdır.

❖❖❖

Bombalanan Şengal ve Qereçox alanları kuşkusuz Kürdistan topraklarıdır ve söz konusu saldırılar Kürt özgürlük güçlerine karşı yapılmıştır. Dolayısıyla AKP-MHP faşizminin Kürt düşmanı zihniyetinin ve siyasetinin bir sonucu ve uygulanması olmaktadır. Bununla Kürt özgürlüğüne asla müsaade edilmeyeceği ve Kürt güçlerinin her yerde vurulacağı mesajı verilmektedir. Bu nedenle, faşist-soykırımcı ve Kürt düşmanı bir saldırıdır.

❖❖❖

Bu durum ne kadar devam eder? ABD-İran gerginliği ve çatışması Irak ve Suriye'yle mi sınırlı kalır? Yoksa İran sahasına yansır mı? Şimdiye kadar 27 yıldır Zagroslar'ın batısında süren Üçüncü Dünya Savaşı yakın süreçte Zagroslar'ın doğusuna yayılır mı? Bunlar da ciddi olasılık dahilindedir. ABD-İran çatışması her an İran sahasına yayılabilir. Ortadoğu'nun doğusunu, Afganistan ve Pakistan'ı da içine alabilir. Bunlar ihtimal dışı değildir. O halde görülüyor ki; çeyrek asırdır Üçüncü Dünya Savaşı'nı yaratan güçlerin savaşı sona erdirme ve savaşa yol açan sorunları çözme projeleri yoktur.

❖❖❖

Türkiye'de anti-faşist mücadele demokratik devrime bağlanmalıdır

Bilindiği gibi 16 Nisan referandumunda Erdoğan-Bahçeli faşist diktatörlüğüne hayır diyenlerin sayısı daha fazla olmasına rağmen, AKP iktidarı zor ve hile ile 'evet'in kazandığını açıkladı. YSK, referandum sonuçlarını yaklaşık olarak yüzde 51 evet, yüzde 49 hayır olarak ilan etti. Doğal olarak Erdoğan-Bahçeli faşist diktatörlüğüne hayır diyenler bu durumu kabul etmeyerek sokaklara döküldü. Her alanda uygulanan zor ve hileyi protesto eylemleri gelişti ve bu durum haftalara yayıldı. Kuşkusuz böyle bir tutum gerekliydi ve de önemliydi. Ancak yine de zayıf kaldığını, faşizme karşı demokratik devrim mücadelesi açısından yeterli olmadığını belirtmek gerekiyor.

Aslında daha referandum öncesinden bu hususlara dikkat çekilmiş ve sonuçlara dinamik yaklaşılması gerektiği belirtilmişti. Sonuç ne olursa olsun, referandum sonrası özgürlük ve demokrasi mücadelesinin daha da yoğunlaşacağı ifade edilmişti. Çünkü; referandum sonrasının nasıl olacağı, referandumun propaganda sürecinde yaşananlara bakılarak kolayca anlaşılabiliyordu. Faşist AKP yönetimi, referandumda 'evet' diyenler için her türlü kolaylığı sağlayıp ve imkanı sunarken, 'hayır' diyenleri sokak ortasında tutuklatıp zindanlara dolduruyordu.

Dolayısıyla referandum sonrasında yaşanacaklar öncesinden belli olmuştu. Referandumdan 'evet' çıkması durumunda AKP-MHP faşizmi daha çok saldıracak ve faşist tek kişi diktatörlüğünü böyle bir saldırı ortamında inşa etmeye çalışacaktı. Erdoğan-Bahçeli faşist ittifakına 'hayır' diyenler ise böyle bir saldırıya karşı demokrasi mücadelesini geliştirmeleri için elverişli bir zemin referandum sürecinde oluşmuştu ki, bu durum referandum sonrası da anti-faşist direnişe dönüşebilecekti. Referandumdan 'hayır' çıkması durumunda ise zaten en küçük bir duraksamaya fırsat vermeden Erdoğan-Bahçeli faşist diktatörlüğünü alaşağı edecek bir demokrasi hamlesini geliştirmek gerekecekti.

Dikkat edilirse 16 Nisan referandumunun sonucu ne olursa olsun, referandum sonrası faşist diktatörlük ile demokratik güçler arasındaki mücadele gelişerek sürecekti. Böylece söz konusu referandum aslında yeni bir siyasi mücadele süreci başlatmış oluyordu. Başta kadınlar ve gençler olmak üzere tüm ezilenlerin ve halkların AKP-MHP faşizminden kurtuluşları için yeni bir imkan sunuyordu.

Nitekim referandumda hayır oyları daha çok olmasına rağmen, faşist AKP iktidarı zor ve hile ile evet oylarının çok olduğunu ve söz konusu Anayasa değişikliğinin kabul edildiğini açıkladı. Doğal olarak bu durumu geniş halk kesimleri kabul etmeyerek sokaklara döküldü ve "Hayır, daha bitmedi, mücadeleye devam!" sloganı temelinde yeni bir anti-faşist sokak eylemi başlattı. Gezi Direnişi'ndeki anti-faşist ruh canlanarak yeniden sokakları doldurdu. Günlerce süren anti-faşist sokak gösterileri 1 Mayıs kutlamaları ile birleşerek daha da büyüdü. Newroz'da Kürtlerin ortaya koyduğu tutuma benzer bir tutumu bu kez 1 Mayıs'ta tüm Türkiye toplumu seslendirdi.

Hiç kuşkusuz bu tutum ve anti-faşist sokak eylemleri çok önemliydi ve de gerekliydi. Önemli bir demokratik refleksin ve anlayışın varlığına işaret ediyordu. Türkiye'de ve dünyada faşizmin yıkılacağı yönünde yeni ve güçlü bir umut da yarattı. Özellikle kadınların ve Kürtlerin özgürlük mücadelesindeki ısrarı söz konusu umudu çok daha fazla güçlendirdi. Bu temelde anti-faşist direniş bir düzeye de ulaştı.

Ancak mevcut düzeyi yeterli görmek ve 'ancak bu kadar olur' diyebilmek de mümkün değildir. 16 Nisan akşamı halk kitlelerinin gösterdiği anti-faşist refleks çok önemlidir ancak bunun devam ettirilmesi ve giderek büyütülmesinde de çok ciddi zayıflık yaşanmış ve hatta giderek ciddi bir zayıflama ortaya çıkmıştır. Peki, bu durum neden ve nasıl böyle olmuştur? Şimdi tüm ezilenlerin ve demokrasi güçlerinin esas gündemi bu olmalıdır. Bu soruya doğru ve yeterli cevaplar verebilmek gereklidir.

16 Nisan referandumunda 'hayır' diyen ittifakın doğru ve yeterli bir anti-faşist ve demokratik devrimci perspektifinin olmadığını görmekteyiz. Kuşkusuz 'hayır' bloğu çok farklı kesimlerden oluşmuş ve çok renkli olmuştur. Böyle olması kötü değil, iyidir; hayır bloğu açısından zayıflık değil, aslında doğru değerlendirilirse bir güçlülük etkenidir. Bu nedenle aslında tam bir blok oluşturamamak da zayıflık değildir. Zaten 'hayır' diyenlerin hepsini tam bir demokrasi programında birleştirmek mümkün olmadığı gibi, böyle bir dayatmanın daha çok daraltıcı ve zayıflatıcı olacağı açıktır.

Bu noktadan baktığımızda ilk ve en önemli husus olarak, 16 Nisan referandumunda 'hayır' diyen ittifakın doğru ve yeterli bir anti-faşist ve demokratik devrimci perspektifinin olmadığını görmekteyiz. Kuşkusuz 'hayır' bloğu çok farklı kesimlerden oluşmuş ve çok renkli olmuştur. Böyle olması kötü değil, iyidir; hayır bloğu açısından zayıflık değil, aslında doğru değerlendirilirse bir güçlülük etkenidir. Bu nedenle aslında tam bir blok oluşturamamak da zayıflık değildir. Zaten 'hayır' diyenlerin hepsini tam bir demokrasi programında birleştirmek mümkün olmadığı gibi, böyle bir dayatmanın daha çok daraltıcı ve zayıflatıcı olacağı açıktır.

Dolayısıyla söz konusu sorun buradan kaynaklanmamaktadır. Sorunu buradan kaynaklanıyormuş gibi gösteren anlayışlar doğru değildir ve esasen kendi sorumluluğunu gizlemeye dönüktür. Yani söz konusu sorun 'hayır bloğu'nun çok renkli olmasından değil, öncülüğünün yeterince açık ve örgütlü olmamasından kaynaklanmaktadır. Kısaca çok farklı kesimlerden oluşan hayırcıları demokratik çoğulculukta birleştiren net bir anti-faşist program ortaya konulamamıştır. Çünkü; buna öncülük etmesi gereken devrimci-demokratik güçler kendi demokratik devrim programlarını birlikte oluşturamamış ve bu temelde Erdoğan-Bahçeli faşist ittifakına karşı olan herkesi kendi etraflarında toplayacak bir siyasi tutum geliştirememişlerdir.

O halde öncelikle olması gereken nedir? Birincisi; devrimci-demokratik güçlerin ortak demokratik devrim programlarını oluşturmaları ve Erdoğan-Bahçeli faşizmine karşı mücadeleyi bu temelde demokratik devrime bağlamalarıdır. Böylece anti-faşist harekete güçlü bir öncülük kazandırmalarıdır. İkincisi ise; hayır diyen hiçbir kesimi dışlamadan ve onlara herhangi bir dayatmada bulunmadan 'demokratik çoğulculuk' ilkesi temelinde Erdoğan-Bahçeli tekçiliğine karşı olan herkesi içine alacak en geniş bir programı ortaya çıkarmalarıdır. Tabii üçüncü olarak da; 'hayır' diyen herkesi böyle asgari bir programda bir araya getirecek ve hayır oyu verenleri bir bloğa dönüştürecek çalışmayı geciktirmeden yapmak gerekiyor.

İşte bu noktada ciddi biçimde eleştirilmesi gereken hususlar ve anlayışlar vardır. Eğer 16 Nisan referandum sonucuna dönük tepkiler yeterince büyümemiş ve süreklilik kazanmamışsa, bu durum AKP faşizminin baskı ve terörü ile izah edilemez, tersine söz konusu hatalı anlayış ve tutumların varlığı bu sonuca yol açmıştır. Birincisi; öncülük etmesi gereken güçler birlik içinde değildir ve ortak bir demokratik devrim programları yoktur. İkincisi; 'demokratik çoğulculuk' ilkesi temelinde Erdoğan-Bahçeli tekçiliğine karşı olan herkesi birleştirmenin önemi yeterince kavranmamıştır. Yani başarı kazanacak bir siyasal anlayıştan yoksunluk vardır. Üçüncüsü; örgüt çalışmasının önemi görülememekte ve etkili-zengin bir eylem çizgisi geliştirilememektedir. Dördüncüsü; mevcut CHP yönetimi ve onun peşinden giden sözde devrimciler gerçekten bölücü ve çok olumsuz bir rol oynamaktadır. Dolayısıyla Kemal Kılıçdaroğlu'nun Erdoğan-Bahçeli faşist tekçiliğine koltuk değneği olan anlayış ve politikalarının aşılması kesinlikle gereklidir. Mevcut yönetim altında CHP'nin gerçekten bir parti olup olmadığı bile tartışılır hale gelmiştir. Çünkü; iktidara aday değildir. Her kritik noktada Erdoğan-Bahçeli faşizmine destek vermektedir. Sanki demokrasi hareketi içine sokulmuş gizli bir faşist güç gibidir.

Halkı bir devrimci bilinçle eğiten, örgütleyen, ayaklandıran, devrime sevk eden bir öncülük konumuna ulaşmamız gerekir. Böyle bir öncülük konumuna gelmezsek bu tarihi dönemeci değerlendiremeyiz. Ortaya çıkmış imkan ve fırsatlar heba olur. Tarihin kazananı değil, kaybedeni durumuna düşmemek için zaferi yaratan militanı yaratarak, zaferi garantilemek istiyoruz. Hareket ve halk olarak böyle bir mücadele içerisindeyiz. Bu mücadeleyi zafere yürütecek militana ihtiyaç var. Herkes kendini ruh, duygu, düşünce, bilinç ve davranış olarak kesinlikle böyle bir öncülük düzeyine ulaştırmayı esas almalıdır. İsteyen herkes bunu yapabilir. Yeter ki istemeyi bilsin!

Görülüyor ki, Erdoğan-Bahçeli faşizmine karşı kitle direnişinin gelişip süreklilik kazanmamasının nedeni Türkiye toplumunun pasifliği veya bilinçsizliği değildir. Tersine toplumu örgütleyip onlara öncülük etmesi gereken güçlerin darlığı, örgütsüzlüğü, parçalılığı ve zayıflığıdır. Anti-faşist mücadelenin demokratik devrime bağlanamaması ve böyle bir devrime dönüştürülememesidir.

Peki, bunları niçin yazıyoruz? Mevcut sonuçtan kitleleri sorumlu tutan ve suçlayan sözde devrimcilik ortada çok var da ondan belirtme gereği duyuyoruz. Devrimci öncü olarak halkı eğitme ve örgütleme görevlerini yapmamasının özeleştirisini verip kendini düzelteceğine, kitleleri suçlayan ucuz ve çaresiz devrimcilik ortalıkta çok gelişmiş görünüyor. Demek ki, öncelikle böyle sahte devrimciliği veya devrimcilikte yaşanan sapmaları düzeltmek gerekiyor. Eğer bu gerçekleşirse işte o zaman Türkiye toplumunun demokratik devrimci gücü açığa çıkar ve halkın zafer kazanıcı gerçeği görülür.

Zaferi garantileyecek bir devrimciliği ortaya çıkartmak elzemdir

İçinden geçtiğimiz süreçte hareket ve halk olarak topyekun bir direniş içerisindeyiz. Böyle bir topyekun direnişte bütün cepheler her gün oluk oluk kan akıtarak savaş içerisindeyken normal bir dönemi yaşamıyoruz. Gerçi PKK mücadelesinin hiçbir anı şimdiye kadar normal olamadı. Ama içinde bulunduğumuz sürecin şimdiye kadarki süreçlerin en yoğunu olduğu ortadadır. 2 yıl 3 aydır Önder Apo mevzide durup, 'Ya devrim, ya demokratik çözüm' diyor. Bunun dışında hiçbir yolu kabul etmiyor. Kendisine yalvar yakar edenlere, 'Merhaba' bile demiyor. Önderlik duruşu böyledir. Hareketin duruşunun da devrimi başarmak üzere topyekun direniş içerisinde olması gerektiği açıktır. Önder Apo bu duruşu normal sürdürmüyor, kolay olmuyor. Ağır faşist psikolojik baskı altında, her türlü tehdit ve tehlike altında oluyor. En ağır riski göze almış olarak Önder Apo bu duruşu gösteriyor. Biraz akıl ve yürek varsa, olup bitenleri anlamak, Önder Apo'nun duruşunu kavramak ve ondan ders çıkarmak zor değildir. Böyle bir duruşun en büyük zorlukları ve en ağır riskleri içerdiği tartışma götürmeyen bir gerçektir. Ama Önder Apo bütün bu zorlukları göğüslüyor, riski göze alıyor.

Bu dönemde insanlığın varlığı ve özgürlüğü ya devrim ya da demokratik çözümle sağlanabilir. Bunlar dışında başka bir yol yok! Bunun dışındaki yollar hep egemene, sömürücüye, baskıcıya, emperyaliste, faşiste, işbirlikçiye, ihanetçiye ve haine hizmet eder. Ezilenin özgürlüğü ve kurtuluşu, Kürt halkının özgür yaşama ulaşması, Ortadoğu halklarının kardeşçe demokratik birliğe ulaşması buradan geçiyor. Önder Apo bunu gördüğü için 40 yıllık direniş sürecinde ilkesel devrimci duruşta olduğu gibi şimdi 2 yılı aşkın bir süredir aynı duruşu çok net ve açık bir biçimde sergiliyor. O yüzden böyle bir durumda herkesin buna denk bir duruş göstermesi gerekiyor. Ortada Önder Apo'nun yürüttüğü çizgide topyekun direniş duruşu vardır. Nerede ve kim olursak olalım, eğer yurtsever veya devrimciysek izlememiz ve esas almamız gereken tek tutum budur.

Böyle bir durumda halen tam anlamıyla sonuç alamamışsak demek ki eksiklikler ve hatalar vardır. Bu kadar imkan ve fırsat varken, Önderlik, şehitler gerçeği ve halk bu kadar mücadele ederken, bütün bunları birleştirerek devrimin zaferine götürecek bir öncülük görevini yürütmede zayıflık var. O halde bu durumu aşmamız gerekir. Zafere yürümekten bizi alıkoyan bütün tutum ve duruşların derhal aşılmasını sağlamalıyız. Ruhta, bilinçte, davranışta ve duyguda zafer öncülüğünü, zaferi garantileyecek bir devrimciliği anında geliştirmek, hiç zamana yaymadan ortaya çıkartmak elzemdir.

Sürecin öngördüğü, Önderlik ve şehitlerin emrettiği, Kürt halkının ve Ortadoğu halklarının beklediği devrimci zaferi yaratma konusunda zayıflıklarımız ve eksikliklerimiz var. Bunlar öncü militanda yaşanıyor. Bundan dolayı tarihin imkan sunduğu ve emrettiği büyük Ortadoğu devrimini özgür Kürdistan temelinde yaratmayı başaran kişiliğin mutlaka açığa çıkartılması gerekiyor. Bu gerçekleri doğru, derin ve kapsamlı anlayacak, bu gerçeklerle iyi bütünleşecek, bunların özümseyeni, başarıyla yürüten militanı haline gelecek bir sonucun ortaya çıkması gerekiyor. İçinde bulunduğumuz devrimin başarısı bizden bunu istiyor. Mevcut pratik, zafer yürüyüşünü dalgalı kıldığı için bu dalgaları ortadan kaldıracak, zaferi garantileyecek, zafer yürüyüşünün öncü militanlığını yaratacak bir düzeyi ortaya çıkartmalıyız.

Böyle tarihi bir dönemeçte ve devrimci bir ortamda Kürdistan Özgürlük Devrimi'ni Demokratik Ortadoğu Devrimi'nin öncüsü olarak zafere taşıma görevi ve sorumluluğumuz var. Bunun imkan ve fırsatları oluşmuş durumdadır. Tarihsel, Önderliksel gerçeklik ve şehitler gerçeğimiz bize bunu emrediyor. Bunu bu düzeyde anlayan, bunun gereklerine göre kendisini örgütleyen, şekillendiren ve bilinçlendiren, bunun gereklerini planlı ve programlı biçimde çıkartmakla yüz yüzeyiz. Halkı böyle bir devrimci bilinçle eğiten, örgütleyen, ayaklandıran, devrime sevk eden bir öncülük konumuna ulaşmamız gerekir. Böyle bir öncülük konumuna gelmezsek bu tarihi dönemeci değerlendiremeyiz. Ortaya çıkmış imkan ve fırsatlar heba olur. Tarihin kazananı değil, kaybedeni durumuna düşmemek için zaferi yaratan militanı yaratarak, zaferi garantilemek istiyoruz. Hareket ve halk olarak böyle bir mücadele içerisindeyiz. Bu mücadeleyi zafere yürütecek militana ihtiyaç var. Herkes kendini ruh, duygu, düşünce, bilinç ve davranış olarak kesinlikle böyle bir öncülük düzeyine ulaştırmayı esas almalıdır. İsteyen herkes bunu yapabilir. İsteyen, en derin ve kapsamlı olarak anlar. En derin sözlerin, duyguların ve düşüncelerin üreticisi de olur. Yeter ki istemeyi bilsin!

■■■

PKK'nin tüm kadro ve sempatizanlarına!

41. Şehitler Yılı'nı mutlaka kazanma ve zafer yılı haline getirmeliyiz

Şehitler, varlığı ve özgür yaşamı temsil etmektedir. Doğru yaşamın kaynağı ve ölçüsüdürler. Parti militanlarını ve toplum bireylerini sürekli kendilerine çekerek, onları doğru var olma ve özgür yaşama konusunda eğitmekte, örgütlemekte ve yeni yaşama sevk etmektedir. Bir davanın yenilmezliği verdiği bedellerle yani şehitleriyle kesinlik kazanmaktadır.

❁❁❁

40. yıl dönümünü, Parti militanları ve toplum olarak, şehitler ve Önderlik gerçeğimizi en derin ve doğru bir biçimde kavrama ve özümseme mücadelesine dönüştürmeliyiz. 41. Şehitler Yılı'nı mutlaka kazanma ve zafer yılı haline getirmeliyiz. Mayıs Şehitleri şahsında 1 Mayıs'tan, 31 Mayıs'a kadar her gün sayıları on binleri bulan kahraman şehitlerimizi anma etkinlikleri düzenlemeli, araştırma incelemeler yapmalı, tartışmalar gerçekleştirmeliyiz.

❁❁❁

İçinde bulunduğumuz Newroz yılını, "Mutlaka Kazanacağız" yılı olarak tanımladık ve ilan ettik. Dolayısıyla şehitler ayımızın 40. yıl dönümüne de "Mutlaka Kazanacağız" kararlılığının ete kemiğe büründüğü, ruhunun, duygusunun, örgüt ve eylem çizgisinin geliştiği, Parti öncülüğünün, gerilla direnişçiliğinin ve demokratik ulus inşasının zafer çizgisinde yürüdüğü bir noktaya kesinlikle getirebilmeliyiz.

Yeni bir Mayıs ayına giriyoruz. Öncelikle başta Önder Apo olmak üzere tüm yoldaşların, halkımızın ve bütün emekçilerin 1 Mayıs birlik, dayanışma ve mücadele gününü kutluyoruz. 1 Mayıs 1977 Taksim şehitleri şahsında tüm 1 Mayıs şehitlerini saygı ve minnetle anıyor, anılarını yaşatma ve amaçlarını başarma sözümüzü bir kez daha yineliyoruz. 1 Mayıs bayrağının Partimiz tarafından daha yükseklerde dalgalandırılıyor olmasından gurur duyuyoruz. Demokratik sosyalizm mücadelesini özgürlük, dayanışma ve farklılıklara dayalı eşitlik çizgisinde sonuna kadar yürüteceğimizi bir kez daha ifade ediyoruz. 1 Mayıslar, PKK ile daha güzeldir. Demokratik sosyalizm mücadelesi PKK ile daha güçlü yürütülmektedir ve emin ellerdedir.

Değerli yoldaşlar!

Parti ve halk olarak 18 Mayıs şehitler günümüz, Mayıs ayı ise şehitler ayımızdır. Her 18 Mayıs gününde ve genelde de Mayıs ayı boyunca kahraman şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyor, Önderlik ve şehitler çizgisinde kendimizi eleştirel-özeleştirel sorgulamadan geçirerek daha güçlü partileştirmeye, gerillalaştırmaya ve demokratik uluslaştırmaya çalışıyoruz. Bu temelde Önder Apo'nun; "*Benim gizli ruhum gibiydi*" dediği, anısına PKK'nin örgütlendirilip bugüne getirildiği büyük partileşme şehidimiz Haki Karer Yoldaşı ve onun şahsında kırk yıllık mücadelemizin tüm şehitlerini saygı ve minnetle anıyor, anılarını sonsuza dek yaşatma ve amaçlarını mutlaka başarma sözümüzü yineliyoruz. Partimize ve halkımıza böyle yenilmez ve büyük bir şehitler ordusu kazandırdığı için Önder Apo'yu saygıyla selamlıyoruz. 41. Şehitler Yılı'nda görev ve sorumluluklarımıza daha güçlü sahip çıkacağımızı, Önderlik ve şehitler çizgisinde daha doğru, derinlikli ve güçlü bir biçimde partileşeceğimizi, gerillalaşacağımızı ve demokratik uluslaşacağımızı belirtiyoruz.

Değerli yoldaşlar!

Hem özgürlük mücadelesi yürüten partiler hem de halklar açısından şahadet gerçeği; var olma ve başarmada belirleyici anlam ve öneme sahiptir. Şehitler, varlığı ve özgür yaşamı temsil etmektedir. Doğru yaşamın kaynağı ve ölçüsüdürler. Parti militanlarını ve toplum bireylerini sürekli kendilerine çekerek, onları doğru var olma ve özgür yaşama konusunda eğitmekte, örgütlemekte ve yeni yaşama sevk etmektedir. Bir davanın yenilmezliği verdiği bedellerle yani şehitleriyle kesinlik kazanmaktadır. Bir partinin başarısı şehitlerin öncülüğünde gerçekleşmektedir. Bir halk ancak, varlığı ve özgürlüğü için bedel verdiği ölçüde yaşayabilmektedir. Halklar, en değerli canlarını şehit verdikleri için ülkeye, özgürlük mücadelesine ve mücadele değerlerine bağlanmaktadır. Çünkü halklar, bedel vererek kendi canlarıyla mücadelelerini beslemekte, yaratmaktadırlar. Şehitlerimiz, halkımızın ülkeyle, partiyle, mücadeleyle, toprakla, özgürlük değerleriyle ve demokratik ulus yaratma ideallerimizle kurduğu bağdır. Bu bağı hiçbir egemenlik, hiçbir baskı ve zulüm ortadan kaldıramaz.

"Şehitler komutan biz onların emir erleriyiz"

Kürt halkı da tarih boyunca özgürlük adına verdiği mücadelelerde bedel vermeyi göze almış bir halktır. Fakat şehit gerçeğini doğru anlama, anlamlandırma ve sahip çıkma konusunda yetersiz kalındığı için de güçlü bir gelişme sağlanamamıştır. İşte, bu tarihi talihsizliği yenen Önder Apo gerçeğidir. Önder Apo gerçeği, hem varlık ve özgürlük davasında ağır bedeller verme cesaretini ve fedakarlığını göstermektedir hem de şahadet gerçeğini doğru ve derinlikli bir biçimde anlayarak ve onu anlamlandırıp tüm Parti'ye ve topluma yayarak, kısaca şahadet gerçeğine doğru yaklaşıp sahip çıkarak başarılı olmaktadır. Önder Apo, şehit gerçeğini kendi deyimiyle; "İliklerine kadar hissederek" sahip çıkmaktadır. Bu temelde Önder Apo gerçeği, şehitler komutasında büyük bir özgürlük hareketi oluşturmuş ve özgürlük yürüyüşü başlatmıştır. Şehitlerimizi bu kutsal yürüyüşün önderi, öncüsü ve emredicisi olarak görmektedir. "*Şehitler komutan, biz onların emir erleriyiz*" diyerek günümüzün sürekli büyüyen parti öncülüğünü, yenilmez gerillacılığını ve özgür insanlığa öncülük eden demokratik uluslaşma düzeyini yaratmıştır ve bu çizgide binlerin, milyonların emin adımlarla yürümesini sağlamaktadır.

Değerli yoldaşlar!

18 Mayıs 2017 büyük Parti şehidimiz Haki Karer Yoldaş'ın şahadetinin 40. yıldönümüdür. Halk içinde 'kırkı çıkmak' diye bir deyim vardır. Kırkın çıkması kutsal olarak görülür. Doğumlarda da ölümlerde de 40. günde varlığa daha güçlü sahip çıkılır. Bu dönem, yeni sorumlulukların başladığı bir dönem olarak ele alınır. Bizler de Parti hareketi ve halk olarak, şehitler günümüzün ve ayımızın 40. yılını tamamlamaktayız. Yeni bir şehitler yılına, 41. yıla girmeye hazırlanmaktayız. Dolayısıyla bu 40. yılın tamamlanmasında şehitlerimizi her zamankinden daha güçlü, daha derin, daha bütünlüklü anmamız ve anlamamız gerekmektedir. Her şeyden önce Mayıs Şehitlerimizi, her gününe onlarca şehit sığdırdığımız Mayıs ayı boyunca her gün anarak, anma etkinlikleri gerçekleştirerek, şehitler gerçeğini daha derinden anlamaya, anmaya, özümsemeye ve kendimizi bu temelde sorgulayıp yeniden yaratmaya çalışarak sahiplenmeliyiz.

40. yıl dönümünü, Parti militanları ve toplum olarak, şehitler ve Önderlik gerçeğimizi en derin ve doğru bir biçimde kavrama ve özümseme mücadelesine dönüştürmeliyiz. 41. Şehitler Yılı'nı mutlaka kazanma ve zafer yılı haline getirmeliyiz. Mayıs Şehitleri şahsında 1 Mayıs'tan, 31 Mayıs'a kadar her gün sayıları on binleri bulan kahraman şehitlerimizi anma etkinlikleri düzenlemeli, araştırma incelemeler yapmalı, tartışmalar gerçekleştirmeliyiz. Zengin içerikte yürüteceğimiz çalışmalarla hem kendimiz şehitler gerçeğini daha doğru ve derin anlamaya ve bu temelde kendimizi yenilemeye çalışmalıyız hem de çevremizi ve tüm toplumu şehitler gerçeği temelinde daha güçlü ve derinden etkileme çabası içerisinde olmalıyız. Kırkı çıkma kavramına uygun bir yaklaşımla tüm şehitlerimizi daha derinden bilince çıkarmak, onları daha derinden özümseyip onlara daha yakın hale gelebilmek için her türlü çalışmayı yapmalıyız.

Mücadele tarihimiz açısından da böyle yıldönümleri önemlidir. Birinci yıl dönümünde Hilvan Direnişi başlatılmıştır. İkinci yıldönümünde Partimizin resmen kuruluş kararlılığına ulaşılmıştır. Beşinci yıldönümünde büyük zindan direnişi gerçekleşmiştir. Yedinci yıldönümünde 15 Ağustos Atılımı'na yürünmüştür. Bugün de, şehitler günümüzün ve ayımızın 40. yıl dönümünde de partileşmeyi Önderlik ve şehitler çizgisinde daha da derinleştirip sağlamlaştırma ve büyütme, gerillalaşmayı tüm Kürdistan'da ve Ortadoğu'da yaygınlaştırma, halkımızın ve bölge halklarının özsavunmasını her türlü saldırı karşısında gerçekleştirecek düzeye getirme ve özellikle de demokratik komünalizm çizgisinde, demokratik ulus inşasını her alanda büyük bir eğitim ve örgütlenme seferberliği çerçevesinde yürüterek zafere taşıma görevimizde tarihimizin en güçlü hamlesel çıkışlarından birini yapabilmeliyiz.

Dikkat edilirse, hareket ve halk olarak bu yeni Newroz yılına zafer kararlılığıyla girdik. İçinde bulunduğumuz Newroz yılını, "Mutlaka Kazanacağız" yılı olarak tanımladık ve ilan ettik. Dolayısıyla şehitler ayımızın 40. yıl dönümüne de "Mutlaka Kazanacağız" kararlılığının ete kemiğe büründüğü, ruhunun, duygusunun, örgüt ve eylem çizgisinin gelişti̇ği, Parti öncülüğünün, gerilla direnişçiliğinin ve demokratik ulus inşasının zafer çizgisinde yürüdüğü bir noktaya kesinlikle getirebilmeliyiz. Şehitler yıl dönümünü eğer bu şekilde karşılarsak, hem tarihi kırkı çıkmak kavramına, hem de şahadet gerçeğine doğru ve derinlikli yaklaşmış, kahramanlarına

sahip çıkmayı ve onları doğru anlayıp özümsemeyi bilmiş bir Parti ve halk haline gelerek yılın büyük zaferini garantilemiş oluruz.

Değerli yoldaşlar!

Önder Apo tarafından şahadet olayının doğru anlaşılması ve şehitler gerçeğine doğru sahip çıkılması temelinde yürütülen mücadeleyle biz bir şehitler partisi ve şehitler halkı haline geldiğimiz gibi, Mayıs ayı da her günü onlarca şehidi bağrında taşıyan bir şehitler ayı haline geldi. Belki de kırk yıllık mücadele tarihimizde en fazla şehidi Mayıs ayında verdik. 18 Mayıs 1977 günü Dîlok'ta (Antep) Türk devletinin ajan-provokatörleri tarafından Haki Karer Yoldaş katledildiğinde hareketimiz henüz bir propaganda grubu düzeyindeydi. Ankara'da oluşan ideolojik grup Kürdistan'a yayılıyor, bir gençlik propaganda grubu olarak kendisini var etmeye ve örgütlemeye çalışıyordu. Henüz ortada ne parti vardı ne de silahlı mücadele söz konusuydu. Sadece Kürt halkının varlığı ve özgürlüğü konusunda tarihsel olarak açığa çıkmış bazı doğru düşünceler sahipleniliyor ve bir çağrı düzeyinde başta aydın gençlik olmak üzere, toplumun duyarlı kesimlerince taşırılıyordu. Faşist soykırımcı Türk devlet gerçekliği işte bu propaganda hareketine saldırdı. Kürt adının kullanılmasını ve Kürt kimliğinin telaffuz edilmesini kendisi için en büyük tehlike olarak gördü. Kürdün özgürlük bilincinin kendisini yok edecek bir gelişme olacağını değerlendirdi ve daha henüz bir teorik kavram, bir kimlik ifadesi ve bir propaganda çağrısı düzeyindeyken bu sözü durdurmak, onu ifade eden dili kesmek, onu yaratan beyni yok etmek, onu yaşayan ve yaşatan varlığı imha etmek üzere vahşi katliamlarını başlattı.

Haki Yoldaş katledildiğinde Önder Apo; "Kafamızdan kaynar sular dökülmüş gibi hissettik" dedi. Böyle bir duygu ve düşüncenin sonucu olarak da partileşme ve silahlanarak devrimci intikam mücadelesini başlatma kararlılığına ulaştı. Mücadelemizin ondan sonrası, söz konusu bu kararlılık temelinde eğitim, örgütlenme ve eylemdir. Şehitler gerçeğinin anısına sahip çıkma temelinde kendini partileştirme ve devrimci intikam çizgisinde faşist soykırımcı düşmandan hesap sorma mücadelesidir. Nitekim Haki Karer Yoldaş'ın şahadetinin birinci yıldönümünde onun anısını yaşatmak ve tüm topluma taşırmak için yürütülen yoğun propaganda mücadelesi içerisinde Curnê Reş'te (Hilvan) Halil Çavgun Yoldaş 19 Mayıs 1978 günü katledildi. Bu katliama verilen cevap Hilvan Direnişi oldu ve Hilvan Direnişi'nin zaferi de PKK'nin kuruluşunu getirdi.

Yine Haki Karer Yoldaş'ın şahadetinin beşinci yıldönümünde 18 Mayıs 1982 günü Diyarbakır Zindanı'nda Ferhat Kurtay Yoldaş öncülüğünde Mahmut Zengin, Necmi Öner ve Eşref Anyık yoldaşlar, kendilerini cayır cayır yakarak başlattıkları direnişi Mazlum direnişçiliğine ve ardından 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu'na taşıdılar. Dörtler bu büyük direnme gücünü şehitlerimizin anılarından aldı. Anıya sahip çıkma temelinde gelişen mücadele giderek PKK'yi ve PAJK'ı geliştirmiş, özgür insanlığın umudu olan gerilla mücadelesini, direnişçiliğini ortaya çıkarmıştır.

Şahadetlerin tarihsel rollerini bilmek ve sürekli hatırlamak varoluşumuzun temel şartıdır

Bu şehitler ayında yaşanan şahadetleri, bu yoldaşlarımızın oynadıkları tarihsel rolleri ve kişiliklerini tanımak, bilmek ve sürekli hatırlamak bizlerin varoluşunun temel şartıdır. Bu anlamda Mayıs Şehitlerimizi anarken başta 1 Mayıs 1982 günü Beyrut'ta askeri eğitim görürken İsrail uçaklarının bombalamaları sonucu şahadete ulaşan Abdulkadir Çubukçu Yoldaş'ı da anıyoruz.

1 Mayıs 1985 günü Xerzan'ın Motkî-Xizxêr (Mutki-Şirvan) hattında,15 Ağustos Atılımı'yla başlatılmış olan gerillanın bölgede kök salması ve derinlik kazanması için mücadele eden Ramazan Kaplan Yoldaş'ı ve sorumluluğu altında şehit düşen yoldaşları anıyoruz.

Yine 2 Mayıs günü Qendîl'de Kürt grupları arası ilk çatışmayı durdurmak üzere farklı örgütlerle görüşme yapma çabası içindeyken şehit düşen PKK Merkez Komite Üyesi ve Hilvan-Siverek direnişlerinin komutanı Mehmet Karasungur Yoldaş'ı ve onunla birlikte şehit düşen İbrahim Bilgin Yoldaş'ı anıyoruz.

2 Mayıs 2016'da Amed'de demokratik özyönetim direnişlerinin geliştirilmesine düşünce ve pratik olarak en çok katkı sunan, öncülük eden, örgütleyen ve yönlendiren büyük gerilla komutanlarımız, HPG Komuta Konseyi Üyesi Azad Sîser ve Çekdar Amed yoldaşları da anıyoruz.

2 Mayıs 1983'ten 2 Mayıs 2016'ya kadar uzanan büyük bir tarihsel kesit içerisinde nasıl büyük kahramanlıkların yaşandığını, ne tür zorluklarla mücadele edildiğini, Kürt gerillasının nerelere ayak basıp, hangi zorluklar içerisinde ne tür direnişler gerçekleştirdiğini anlamaya çalışmalıyız. Karasungur Yoldaş'ın şahadetinden Amed'de şehit düşen arkadaşların birliğini ve devamlılığını görmeliyiz. Böyle bir bütünlük ve büyük yürüyüş içerisinde ne tür gelişmeler ve kahramanlıklar yaşandığını sürekli bilince çıkarmalıyız.

Kuşkusuz 6 Mayıs'ı anmadan geçmek olmaz. 6 Mayıs 1972'de Ankara Mamak Cezaevi'nde idam edilirken "Yaşasın Kürt ve Türk halklarının kardeşliği ve mücadelesi" diye haykıran Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın son sözleri hem bize hem de tüm Türkiyeli devrimcilere verilmiş bir emirdir. Önder Apo'nun; "Anılarına görev ve sorumluluk üstlendim" dediği ve her zaman onların anılarının yaşatıcısı ve takipçisi olmaktan gurur duyduğunu söylediği bu büyük devrimci öncüleri ve militanları anmalı ve doğru anlamaya çalışmalıyız. Denizler, Türk faşizmine ve sömürgeciliğine karşı halkların özgürlüğünü ve kardeşliğini haykırdılarsa, 9 Mayıs 2009'da İran devleti tarafından idam edilen Şirîn, Ferhad, Ferzad ve Soran yoldaşlar da İran faşizmine ve sömürgeciliğine karşı halkların özgürlüğünü ve kardeşliğini haykırdılar. Kürde düşmanlıkta ulusdevlet faşizminin nerede olursa olsun,

Mayıs ayının her gününde en az onlarca şehit yoldaşımız vardır. Belki bazı günlerde yüzlerce şehidimiz dahi olmuştur. Bu gerçekliği hiçbir zaman unutmamalıyız. Onlar; Parti içerisinde erimiş, Önderlik ve şehitler çizgisiyle bütünleşmiş adsız neferlerdir. Onların kimliği PKK'dir. Onların kimliği Önder Apo'dur. Onların kimliği özgür Kürdistan'dır. Önder Apo bu kahraman şehitlerimiz için "İşte, PKK biçiminde yaşıyorlar" demiştir. PKK, onların yaşayan ve her zaman da yaşayacak olan gerçek kimlikleridir.

Önder Apo her zaman PKK'nin şehitler partisi olduğunu, kahraman şehitlerimizin PKK kimliğiyle yaşadığını ifade etmiştir. Kimlerin PKK'li olduğu sorulduğunda, hiç tereddüt etmeden; "Şehitler PKK'lidir" demiştir. "Şehitler PKK'li, bizler ise PKK'li olmaya çalışan militanlarız" biçiminde somut durumu tanımlamıştır. PKK'yi ve dolayısıyla PAJK'ı, "Emreden şehitler gerçeği" olarak ifade etmiştir. Kırk yıllık kahramanca süren mücadele içerisinde gerçek anlamda bir şehitler önderliği, şehitler partisi, şehitler gerillası ve şehitler halkı ortaya çıkmıştır.

bir ittifak dahilinde hareket ettiğini direnişleriyle açığa çıkardılar.

Yine 11 Mayıs 1992'de Tetwan'da faşist-sömürgeci orduya karşı kahramanca savaşarak şehit düşen Hozan Mizgîn (Gurbet Aydın) Yoldaşı da anıyoruz. Sanatla gerillacılığı hem pratikte hem de örgütleyicilikte usta bir biçimde birleştirmeyi başaran ve yeni bir direnme çizgisini bu temelde ortaya çıkaran bu büyük yoldaş mücadelemizde, Kadın Özgürlük Mücadelesi'nin yükseltilmesinde önemli bir aşamayı ortaya çıkarmıştır. 11 Mayıs günü Dersim'in Xozad (Hozat) alanında Türk ordusuyla girdiği büyük direniş içerisinde şehit düşmüş Serkeft, Jiyan ve Akif yoldaşları saygı ve minnetle anmalıyız.

Kuşkusuz 16 Mayıs 1997 tarihinde gerçekleşen Hewlêr Katliamı'nı hareket ve halk olarak hiçbir zaman unutamayız. Faşist soykırımcı rejime karşı direnişin, işbirlikçi-ihanete karşı direnişten geçtiğini bize en doğru ve gerçekçi bir biçimde bu katliam gerçeği göstermiş ve öğretmiştir. Türk faşist soykırımcı güçleriyle birleşen işbirlikçi ihanetin saldırıları altında Hêlin, Salih, Berbang, Ozan Çiya yoldaşlar öncülüğünde onlarca devrimci militanı şehit verdik. Hewlêr Katliamı işbirlikçi ihanet gerçeğini ortaya çıkardığı gibi, yoldaşlarımızın direnişi de faşist soykırımcı sistemi yenmenin yolunun işbirlikçi ihaneti yenilgiye uğratmaktan geçtiğini bize net bir biçimde gösterdi. Yine 13 Mayıs 1999'da işbirlikçi ihanetin Metîna'daki saldırısına karşı direnen Sinan ve Rojbîn yoldaşların öncülüğündeki 6 yoldaşın şahadetini, Cûdî'de Hamza, Berçem ve Canda yoldaşlar şahsında direnen 19 kahraman yoldaşın şahadetini unutamayız.

Onlar; Parti içerisinde erimiş, Önderlik ve şehitler çizgisiyle bütünleşmiş adsız neferlerdir

Mayıs şehitleri kapsamında 18 Mayıs 1982'de Diyarbakır Zindanı'nda faşist sömürgeci zulme karşı direnen Dörtler'i anarken, aynı zamanda 17 Mayıs 1985'te Botan'da gerillacılığı geliştirmeye çalışırken şehit düşen Yaşar Kahraman Yoldaş'ı anlamalı ve anmalıyız. Kuşkusuz 18 Mayıs'ta Haki Karer Yoldaşı anarken aynı zamanda 18 Mayıs 1973'te Diyarbakır Zindanı'nda ser verip sır vermeyerek şehit düşen devrimci önderlerden İbrahim Kaypakkaya'yı da anmalıyız.

20 Mayıs 1985'te Semsûr (Adıyaman) ve çevresinde gerillayı geliştirmeye çalışırken şehit düşen Sabri Gözübüyük Yoldaş'ı, 22 Mayıs 1986'da Botan alanında gerillayı geliştirirken şehit düşen Abdulkadir Hançer Yoldaşı, 22 Mayıs 2007'de Ankara'da faşist sömürgeci düşmanın kalbine hançer sokan Erdal Andok Yoldaşı saygı ve minnetle anıyoruz. Elbette en önemli bir direniş günümüz de 25 Mayıs'tır. 25 Mayıs 1988'de Şemzînan alanındaki birçok çatışmada kahramanca direnerek şehit düşen Partimizin öncü militanları ve merkezi üyeleri Cemşîd (Ahmet Kesip) Yoldaş'ı, Bedran (Mehmet Sevgat) Yoldaş'ı, yine Ferhan (Osman Sarıkaya) ve Leyla (Sultan Yavuz) yoldaşları gerillalaşma mücadelemizin öncü şehitleri olarak anmalıyız.

25 Mayıs 2012'de Kayseri'de eylem yaparak aynı ruhu fedai çizgisinde düşmana ağır darbeler vurmak temelinde Türkiye'ye taşıyan büyük fedailerimiz Andok ve Êriş yoldaşları saygı ve minnetle anmalıyız. 26 Mayıs 1987'de Semsûr'da gerillacılığı geliştirirken şehit düşen Mustafa Ömürcan ve Halil Rahman Korkmaz yoldaşlar öncülüğündeki 5 şehit yoldaşı saygıyla anmalıyız.

31 Mayıs 1972'de Nurhaqlar'da direnerek şehit düşen Sinan Cemgil ve arkadaşlarını anarken, 2005'te bir kazayla şehit verdiğimiz Uta ve Amara yoldaşları da saygı ve minnetle anmayı Ortadoğu ve dünya demokratik ulus anlayışının gelişmesinin bu şehitlerimizle mümkün olduğu bilincini aklımızdan çıkarmamalıyız.

Kuşkusuz bu ifade ettiklerimiz sadece ilk anda sıralayabildiğimiz bazı günlerde şehit düşmüş kahraman yoldaşlarımızdır. Unutmamalıyız ki; söz konusu ettiğimiz günlerde bile Kürdistan'ın dört bir yanında bu kırk yıllık mücadele içerisinde faşist soykırımcı sisteme karşı savaşarak şehit düşen onlarca adsız fedai militan yoldaşımız vardır. Mayıs ayının her gününde en az onlarca şehit yoldaşımız vardır. Belki bazı günlerde yüzlerce şehidimiz dahi olmuştur. Bu gerçekliği hiçbir zaman unutmamalıyız. Onlar; Parti içerisinde erimiş, Önderlik ve şehitler çizgisiyle bütünleşmiş adsız neferlerdir. Onların kimliği PKK'dir. Onların kimliği Önder Apo'dur. Onların kimliği özgür Kürdistan'dır. Önder Apo bu kahraman şehitlerimiz için; "İşte, PKK biçiminde yaşıyorlar" demiştir. PKK onların yaşayan ve her zaman da yaşayacak olan gerçek kimlikleridir.

Değerli yoldaşlar!

Önder Apo her zaman PKK'nin şehitler partisi olduğunu, kahraman şehitlerimizin PKK kimliğiyle yaşadığını ifade etmiştir. Kimlerin PKK'li olduğu sorulduğunda, hiç tereddüt etmeden; "Şehitler PKK'lidir" demiştir. "Şehitler PKK'li, bizler ise PKK'li olmaya çalışan militanlarız" biçiminde somut durumu tanımlamıştır. PKK'yi ve dolayısıyla PAJK'ı, "Emreden şehitler gerçeği" olarak ifade etmiştir. Kırk yıllık kahramanca süren mücadele içerisinde gerçek anlamda bir şehitler önderliği, şehitler partisi, şehitler gerillası ve şehitler halkı ortaya çıkmıştır.

Önderliksel doğuş; şehitlerin anısına sahip çıkma temelinde gerçekleşmiş, partileşme; şehitlerin anısının örgütlenmesi olarak hayat bulmuş, gerillalaşma; şehitlerin izinde yürüme kararlılığı olarak ortaya çıkmış, demokratik ulus; şehitlerin temsil ettiği ruh, duygu, bilinç ve yaşam etrafında bir araya gelen bir zihniyet ulusu olarak şekillenmiştir. Dolayısıyla şehitleri, Önderliği, Parti'yi, gerillayı ve demokratik ulusu birbirinden ayırmak asla mümkün değildir.

1970'lerin ilk yıllarında gerçekleşen Önderliksel doğuş tamamen faşist sömürgeci sisteme karşı direnerek şehit düşen kahramanların anısına sahip çıkma temelinde gerçekleşmiştir. Önder Apo her zaman Mahir, Deniz ve İbrahim'in anısını yaşatmak ve amaçlarını başarmak üzere kendisinin görev ve

sorumluluk üstlendiğini belirtmiştir. 12 Mart faşist askeri darbesine karşı halkların kardeşliği ve özgürlüğü temelinde silahlı direnişe geçen ve şehit düşen bu büyük önderler, Demokratik Türkiye ve Özgür Kürdistan'ın yolunu açmışlardır.

İşte bu büyük amaç ve inanç direnişinin sahipleri faşist askeri rejime karşı savaş içerisinde kahramanca direnerek şehit düşünce, anılarını sahiplenme ve amaçlarını başarmak üzere, yükselttikleri özgürlük, kardeşlik ve demokrasi bayrağını daha da yükseklere çıkarmak üzere Önder Apo, PKK'yi oluşturan hareketin temellerini atmaya karar vermiş ve bu büyük özgürlük yürüyüşünün önderliğini devralarak günümüze kadar kesintisiz bir biçimde ve başarıyla getirmiştir.

PKK'lileşme, şehitlerin anılarının bilince, örgüte ve eyleme dönüşmesidir

PKK'yi anlayabilmek için her şeyden önce bu Önderliksel doğuş gerçeğini doğru ve yeterli anlamak gerekir. Çünkü; PKK bu Önderlik gerçeğinin örgüt ve eyleme dönüştüğü alandır. Önderlik gerçeğini anlayabilmek için de şehitlerde ifadesini bulan ruh, duygu, düşünce, inanç, amaç gerçeğini doğru ve yeterli anlayabilmek gerekir. Önderliksel doğuş, doğrudan şehitlerin anısını doğru anlama ve onların amaçlarını başarma temelinde doğru sahiplenmeyi ifade eden bir doğuştur. Önderliksel doğuşa, faşist sömürgeci sisteme karşı direnerek şahadete ulaşan gerçeklik yön vermiş, emredici olmuştur.

Dolayısıyla daha doğuştan itibaren gerçekleşenin bir şehitler önderliği olduğunu çok iyi bilmek gerekir. Önder Apo her zaman kendisinin şehitlerin bir sözcüsü olduğunu, şehitlerin ortaya koyduğu ruh, duygu, düşünce, amaç, irade ve inanç gerçeğinin kesintisiz bir biçimde hayat bulması için çalıştığını ifade etmiştir. Dolayısıyla Önderliksel doğuşu sadece bir fikir hareketi olarak görmemek lazım. Diğer yandan sadece bir örgüt ve eylem hareketi olarak da ele almamak gerekli. Önderliksel doğuşu tarihsel emredicilik, bir fikir, örgüt ve eylem hareketi olmak kadar, amaçları uğruna şahadete giden, Demokratik Türkiye ve Özgür Kürdistan için yaşamını ortaya koyarak direnişe kalkıp şahadete ulaşan gerçekliği doğru anlama ve sahiplenme duruşu ve tutumu olarak da ele alıp, değerlendirmek gerekir. Önder Apo gerçeğini ve Önderliksel doğuş olayını doğru ve yeterli anlamak, dolayısıyla bu gerçekliğe doğru katılmak ancak bu temelde mümkün olur.

Önder Apo her zaman, PKK'nin Haki Karer'in anısının örgüt ve eyleme dönüştürülmesi olduğunu ifade etmiştir. En son savunmalarında bu gerçeği çok çarpıcı bir biçimde dile getirmiştir. Haki Karer'in şahadetine kadar PKK'nin bir propaganda hareketi olduğunu ve nasıl gelişeceğinin çok belli olmadığını, belirginleşmeyi 18 Mayıs 1977 katliamının sağladığını ortaya koymuştur. "Kafamızdan kaynar sular döküldü gibi hissettik" dediği 18 Mayıs olayı üzerindeki yoğunlaşmaları sonuçta kendisini iki kararlılığa götürmüştür. Birincisi; Haki Karer'in anısını yaşatma ve amaçlarını başarmak için partileşmek ve bu doğrultuda Parti programını, manifestosunu ve tüzüğünü hazırlayarak 27 Kasım 1978'de PKK'nin kuruluşuna ulaşmıştır. İkinci olarak da; şehidin kanının yerde kalmaması için devrimci intikam direnişini gündeme getirmiştir. Böylece 40. yılı dolmakta olan PKK'nin silahlı direniş süreci aslında Haki Karer'in anısına sahip çıkmak, intikamını almak, saldırganlardan hesap sormak ve amacını başarmanın önünü açmak üzere gerçekleşmiştir. Dikkat edilirse burada doğrudan bir meşru savunma ve ideolojik-siyasi amaçların başarılması için ön açma gerçeği söz konusudur.

Bu değerlendirmelerden şu sonuçları çıkarmak gerekir; Önderliksel gerçekleşme Mahir, Deniz ve İbrahimlerin anılarının cisimleşmesidir. PKK'lileşme Haki Karer'in anısının örgütlenmesi, yani şehitlerin anılarının bilince, örgüte ve eyleme dönüşmesi, cisimleşmesi olarak ortaya çıkmıştır. Gerillalaşma şehitlerin amaçlarını başarmak için devrimci intikam görevine sahip çıkma, bu görevi bilinç, örgüt ve eylem olarak gerçekleştirme ve bu temelde bir cisimleşmeyi ifade etmektedir. Şehitlerimiz her zaman ve her yerde en temel güç kaynağımızdır. Önder Apo, "Şehitler doğru yaşamın kendisidir, şehitler gerçeğinden devrimci militanlar olarak fazla uzak olmamalıyız" dedi. Bu gerçekliği doğru özümsemek ve hayata geçirmek için tüm gücümüzü seferber etmeliyiz.

Dikkat edelim, temel gerçekleşme böyle olduğu gibi ondan sonraki bütün gelişmeler de aslında bu gerçekliğin izini taşımakta ve onu ifade etmektedir. Her gelişme, şehitler gerçeğinin başarısı temelinde gerçekleşmektedir. Zindanda 12 Eylül faşist askeri rejimini başarısızlığa uğratan Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin, Ferhatların direnişidir, onların şahadetidir. Kenan Evren faşizmine diz çöktüren, onlara geri adım attıran, kahramanca gerçekleşen bu direniş olmuştur. Mazlum Doğan'ın büyük Newroz direnişi, Ferhat Kurtay öncülüğündeki Dörtler'in 18 Mayıs Direnişi, Hayri Durmuş ve Kemal Pir öncülüğündeki tarihi 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi... İşte, 12 Eylül faşist askeri rejimini yenilgiye uğratan ve faşizme diz çöktüren direniş gerçekliği budur. Öyle ki, Kenan Evren, Amed Dağkapı'daki bir konuşmasında; "Burada öyleleri var ki, kafalarını koparsanız düşünce ve inançlarından vazgeçiremiyorsunuz" diyerek büyük zindan direnişçiliği karşısında yenilgi yaşadığını itiraf etmek zorunda kalmıştır. Bugüne kadar gelen büyük direnme ve başarma kararlılığı 1982 zindan direniş gerçeğiyle ortaya çıkmıştır.

Diğer yandan yurtdışında 1982 döneminde Lübnan-Filistin sahasında çalışma yürütme imkanını bulma ve bu zorlu alanda devrimci çalışma yürüterek kazanımın sağlanmanın temelinde de şehitler gerçeği vardır. 1 Mayıs 1982 günü Beyrut'ta hava saldırısında Abdulkadir Çubukçu Yoldaş'ın şahadetinden, 2 Haziran 1982 günü İsrail'in Lübnan saldırısına karşı direnişte Abdullah Kumral, İsmet Özkan, Mustafa Marangoz yoldaşlar öncülüğündeki 9 yoldaşın şahadetine dek giden direnme süreci, PKK'nin yurtdışında kendini tanıtması, ilişki ve ittifak imkanı bulması, devrimci çalışma yürütecek alanlar açması kahraman şehitlerimizin direnişleri ile ortaya çıkmıştır.

Şehitler önderliği, partisi, gerillası ile birlikte şehitler halkı da yaratılmıştır

15 Ağustos 1984 kahramanlık atılımının gerçeği ve başarısı da bir şahadet hareketi olmasından kaynaklanır. Mehmet Karasungurlar, Egîdler, Bedranlar, Erdallar, Cemşîdler, Orhanlar, Seyfettinler, Bêrîvanlar, Bêrîtanlar, Çiçekler, Havvalar öncülüğünde gelişen bu kahramanlık atılımı binlerce şehit verme ve bedel ödeme temelinde faşist soykırımcı sistemi darbeleme, sarsma ve Ulusal Diriliş Devrimi'ni gerçekleştirme sonucunu ortaya çıkarmıştır. Eğer 15 Ağustos Atılımı gibi Büyük Zindan Direnişi'ni dağa taşıyan ve gerillalaştıran bir kahramanlık süreci yaşanmasaydı, böyle bir halk kahramanlığı sürecinin gerektirdiği cesaret ve fedakarlık gösterilmeseydi, bunun istediği ve gerektirdiği bedel binlerce şehit verme temelinde ödenemeseydi, kuşkusuz 12 Eylül faşist askeri rejimi parçalanamayacak, yenilgiye uğratılamayacaktı. Dolayısıyla da 1990'ların serhildanı ve bu temelde ortaya çıkan Ulusal Diriliş Devrimi ve Kadın Özgürlük Devrimi gerçekleşmeyecekti. Eğer 1990'lardan bu yana düşüncede ve pratikte bir demokratik ulus toplumu varsa Bakurê Kurdistan'da bir demokratik ulus gerçeği ortaya çıkmış ve kısmen sistemleşmişse Kürt toplumu Ulusal Diriliş Devrimi temelinde ruh, duygu, düşünce ve yaşam olarak faşist soykırımcı sistemden koparak kendisini Demokratik Kürdistan Ulusu olarak tanımlayan bir düzeye ulaşmışsa bütün bunlar 15 Ağustos Kahramanlık Atılımı temelinde gerçekleşmiştir.

Yine 1990'ların başından bu yana bir Kadın Özgürlük Çizgisi, Kadın Özgürlük Hareketi ve Kadın Özgürlük Devrimi varsa bunun da temelinde kesinlikle 15 Ağustos Kahramanlık Atılımı ve bu atılımın ifade ettiği büyük direniş gerçeği vardır. Bugün eğer demokratik ulusun temelinde Kadın Özgürlük Devrimi vardır diyebiliyorsak, bu sonuç kaynağını, diriliş atılımının Kürdistan kadınında yarattığı diriliş ruhu ve tarihsel gücünü açığa çıkarma kararlılığından almaktadır. 15 Ağustos Kahramanlık Atılımı'nın da bir şahadet atılımı olduğu, şahadet çizgisinde gerçekleştiği, kahraman şehitlerimizde temsilini bulan büyük cesaret ve fedakarlık hareketi olduğu tartışma götürmeyen bir gerçektir. Demek ki; serhildanı ortaya çıkaran, Ulusal Diriliş Devrimi'ni gerçekleştiren, Kadın Özgürlük Çizgisi'ni ve devrimini ortaya çıkaran kesinlikle kahraman şehitlerimizin yürüttüğü büyük mücadele ve ortaya çıkardığı kazanımlar olmuştur. Bêrîvanların, Yılmazların, Vedat Aydınların öncülüğünde gelişen, binlerce şehit veren bu büyük serhildan hareketi olmasaydı, kuşkusuz gerilla direnişinin ortaya çıkardığı demokratik uluslaşma ve Kadın Özgürlük Devrimi bu kadar kökleşemez, örgütlenemez ve yayılamazdı.

Buradan şu sonucu çıkarıyoruz; şehitler önderliği, şehitler partisi, şehitler gerillası ile birlikte aynı öz ile şehitler halkı da yaratılmıştır. Kürdistan demokratik uluslaşması kesinlikle şehitler etrafında, onların ruhu, duygusu, bilinci ve amacı etrafında kenetlenen bir toplumdan oluşmuştur.

Elbette biz, Uluslararası Komplo'ya karşı "Güneşimizi Karartamazsınız" şiarıyla Önder Apo'nun savunulmasının da büyük bir şahadet hareketi olduğunu bilmekteyiz. 6 Mayıs 1996 günü Önder Apo'ya yöneltilen saldırıya karşı intikam cevabını veren Zîlan Yoldaş'ın 30 Haziran 1996 direnişiyle başlayan bu sürecin 90'ların sonunda Uluslararası Komplo saldırısına karşı topyekun bir halk direnişi haline geldiğini, büyük bir fedaileşmeyi ortaya çıkardığını ve günümüze kadar da bu gelişmenin devam ettiğini açıkça görmekteyiz. Komplo karşısında Önderliğin sahiplenilmesinin ve savunulmasının büyük bir fedaileşmeyi getirdiğini ve hareketimizin fedailik hareketi olduğu açıkça görülmektedir. Buna Önder Apo; "Zîlanca direniş" dedi. Hem gerillada hem Parti'de hem de demokratik uluslaşmada yeni bir direniş çizgisi olduğunu ortaya koydu. Parti, gerilla ve halk hareketimiz böyle bir çizgide gerçek özüne kavuştu. Haki Karer Yoldaş'ın şahadetiyle başlayan, zindan direnişiyle büyük bir kararlılık haline gelen fedailiğin tüm Parti'yi, gerillayı ve halkı kucaklamasını getirdi. İşte, Uluslararası Komplo'ya karşı Önder Apo'yu sahiplenme ve savunma, dolayısıyla Parti'yi, gerillayı ve demokratik ulusu savunma ve büyütme böyle bir fedai direnişiyle gerçekleşti. Dolayısıyla PKK'nin yaşayan özü olan fedailik Parti'de, gerillada ve halkta, kadın ve gençlik mücadelesinde esas olarak bu dönemde büyük bir yaygınlık ve derinlik kazandı.

1 Haziran Direnişi esas itibariyle bir şehitler direnişidir

Uluslararası Komplo'nun AKP eliyle çok çeşitli taktikler temelinde planlanıp yürütülmesine karşı gelişen 1 Haziran Direnişi'nin de esas itibariyle bir şehitler direnişi olduğu, her dönemdeki bütün kazanımların kahraman şehitlerimizin öncülüğünde gerçekleştiği tartışma götürmez bir gerçektir. İster 2004-2005 süreci direnişi olsun, (ki bu dönemde AKP'nin umut bağladığı provokatif tasfiyeci eğilim yenilgiye uğratılarak Uluslararası Komplo'nun AKP versiyonu da başarısız kılınmıştı) ister 23 Ağustos 2005 tarihli MGK toplantısında yeniden gündemleştirilen topyekun savaş konseptine karşı 2005-2006 orta yoğunluklu direnme savaşı sürecinde olsun, isterse "Önder Apo siyasi irademdir" ve "Êdî Bese" kampanyaları döneminde olsun, tüm kazanımları bu dönemin kahraman şehitlerinin mücadelesiyle gerçekleştiği bir gerçektir. Erdalların ve Sorxwînlerin direnişiyle başlayan, Viyanların, Nudaların, Ferhatların, Adilların, Gülbaharların, Serxwebûnların ve daha nicelerinin direnişiyle gelişme kaydeden bu süreç, 2011-2012 yıllarında AKP faşizminin topyekun imha saldırısına karşı Bakurê Kurdistan'da ve yurt dışında gelişen büyük direnişlerle devam etmiş, Rubarların, Xebatların, Mahirlerin, Rüstemlerin, Çiçeklerin, Alîşêrlerin, Mehmetlerin, Mêrxasların, Bêrîvanların direnişiyle ülkede AKP planı boşa çıkarılmıştır. 9 Ocak 2013 günü Paris'te faşist saldırıda şehit düşen Sara, Rojbîn ve Ronahî yoldaşların aydınlatıcılığı temelinde de bu topyekun özel savaş saldırısının yurtdışı planları açığa çıkarılmış ve bozulmuştur. Dikkat edelim, her süreçte büyük mücadeleler verilmiş, bu mücadelelerin de kahraman şehitleri olmuştur.

Bu süreçlerin önemli bir karakteri de geçmişte olduğu gibi 1970'li ve 80'li yıllarda olduğu gibi sadece Bakur'da değil, Kürdistan'ın dört bir yanında ve yurt dışında bütünlüklü olarak sürdürülmüş olmasıdır. Sınır ötesi operasyonlar adı altında faşist Türk ordusunun Başûrê Kurdistan'a ve Medya Savunma Alanları'na yönelik saldırılarına karşı 90'lı yıllarda kahramanca direnildiği gibi, 2000'li yıllarda da her türlü hava saldırısına ve Zap operasyonuna karşı yine Beseler, Erdallar öncülüğünde Egîdce bir direniş yürütülmüştür. Bugün Medya Savunma Alanları olarak ifade ettiğimiz ve gerilla denetiminde bulunan bu sahalar kesinlikle şehitlerin kanıyla sulanarak var edilmiştir. Bu bakımdan Başûr direniş şehitlerimizi doğru ele almak, anlamak ve amaçlarını başarmak için Başûr özgürlük direnişini geliştirip güçlendirmek gerekmektedir. Bu, 2014'ten sonra Şengal ve Mexmûr'a yayılıp DAİŞ'e karşı Başûrê Kurdistan'daki halkımızı savunma direnişine dönüşmüştür. Ki, bu hem faşist soykırımcı sisteme hem DAİŞ saldırganlığına hem işbirlikçi ihanete karşı mücadele etme ve direnme şeklinde kapsam kazanan bir çizgiye sahiptir. Yine bu süreçte Rojhilat gerillası ortaya çıkmış, direniş güçleri gelişmiş, özellikle de İran saldırılarına karşı 2011 Qendîl direnişinde yaşandığı gibi Simkolar ve Serhildanlar öncülüğünde büyük bir Rojhilat özgürlük direniş gerçeği or-

PKK'yi anlayabilmek için her şeyden önce Önderliksel doğuş gerçeğini doğru ve yeterli anlamak gerekir. Çünkü PKK, Önderlik gerçeğinin örgüt ve eyleme dönüştüğü alandır. Önderlik gerçeğini anlayabilmek için de şehitlerde ifadesini bulan ruh, duygu, düşünce, inanç, amaç gerçeğini doğru ve yeterli anlayabilmek gerekir. Önderliksel doğuş, doğrudan şehitlerin anısını doğru anlama ve onların amaçlarını başarma temelinde doğru sahiplenmeyi ifade eden bir doğuştur.

PKK'lileşme Haki Karer'in anısının örgütlenmesi, yani şehitlerin anılarının bilince, örgüte ve eyleme dönüşmesi, cisimleşmesi olarak ortaya çıkmıştır. Gerillalaşma şehitlerin amaçlarını başarmak için devrimci intikam görevine sahip çıkma, bu görevi bilinç, örgüt ve eylem olarak gerçekleştirme ve bu temelde bir cisimleşmeyi ifade etmektedir. Şehitlerimiz her zaman ve her yerde en temel güç kaynağımızdır.

Rojava; özgür, farklılıklara dayalı eşit ve demokratik bir yaşamın öncü kıvılcımı olma özelliğini taşımaktadır. Bütün bu büyük devrimci gelişmelerin temelinde de şahadet gerçeğinin bulunduğu, Şîlanların, Xebatların, Arînlerin, Diyarların, Gelhatların, Rubarların, Hebûnların öncülüğünde gerçekleşen büyük direnişle DAİŞ ve AKP faşizmi yenilgiye uğratılarak büyük özgürlük devriminin savunulduğu tartışma götürmez bir gerçektir.

taya çıkmıştır.

Uluslararası Komplo'yla AKP faşizmine karşı direniş sürecinin en önemli ve kalıcı gelişmesinin Rojava Özgürlük Devrimi ve bu devrimin DAİŞ ve AKP faşist saldırganlığına karşı savunulması olduğu bilinmektedir. Rojava'daki bu büyük özgürlük devrimi insanlığın umut kaynağı haline gelmiştir. Rojava, özgür, farklılıklara dayalı eşit ve demokratik bir yaşamın öncü kıvılcımı olma özelliğini taşımaktadır. Bütün bu büyük devrimci gelişmelerin temelinde de şahadet gerçeğinin bulunduğu, Şîlanların, Xebatların, Arînlerin, Diyarların, Gelhatların, Rubarların, Hebûnların öncülüğünde gerçekleşen büyük direnişle DAİŞ ve AKP faşizmi yenilgiye uğratılarak büyük özgürlük devriminin savunulduğu tartışma götürmez bir gerçektir.

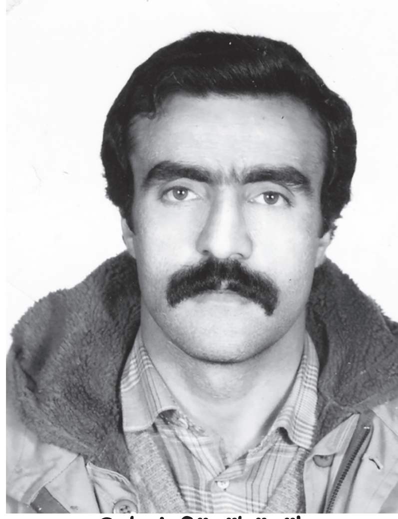
Kuşkusuz en son olarak tüm bunlarla birlikte, 24 Temmuz 2015 faşist soykırımcı saldırganlığına karşı Cizîr, Sûr, Nisêbîn ve Gever öncülüğünde gelişen Bakurê Kurdistan demokratik özyönetim direnişlerini de değerlendirmeliyiz. Halen devam etmekte olan bu sürecin yaratıcılarının ve kazandırıcılarının da kahraman şehitlerimiz olduğu tartışma götürmez bir gerçektir. AKP-MHP faşizminin vahşi saldırganlığına, yakıp yıkmasına, faşist terörüne ve katliamlarına karşı gerillanın, halkın, gençliğin ve kadınların direnişi gerçekten de ulusal diriliş devriminin korunacağı, demokratik özerklik devriminin gerçekleştirileceği, demokratik özyönetim direnişinin sürdürüleceği, Bakurê Kurdistan Özgürlük Devrimi'nin zafere taşınacağı konusunda kesin bir tutum ve kararlılık olmuştur. Özellikle Çiyagerler, Zeryanlar, Sêvêler, Axînler, Zamanîler, Xebatkarlar, Mehmet Tunçlar, Asya Yükseller, Pakize Nayırlar öncülüğünde gelişen bu özyönetim direnişleri AKP-MHP faşizminin tüm oyunlarının bozulup, maskelerinin düşürülmesinde Kürdistan Özgürlük Devrimi'nin savunularak zafere taşınmasında büyük bir iradeyi ve sonucu ortaya çıkarmıştır. Bu büyük kahramanlar öncülüğünde yüzlerce şehit kanıyla gerçekleşen şehir direnişleri, buna paralel kırsal alanda Azad Sîser, Çekdar Amed, Zinarîn Serhat, Botan Hakkari ve Azad Farqîn yoldaşlar öncülüğündeki büyük gerilla direnişi, Ozan ve Mazlum yoldaşlar öncülüğündeki Dersim ve Karadeniz direnişleri, Zinar ve Doğa yoldaşların öncülük ettiği Zîlan çizgisini sürdüren onlarca fedai şehit yoldaşın büyük zaferler kazanan kahramanca direnişleri Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin zafer garantisi olmuştur.

Kürdistan Özgürlük Devrimi şahadet çizgisinde gerçekleşen bir devrimdir

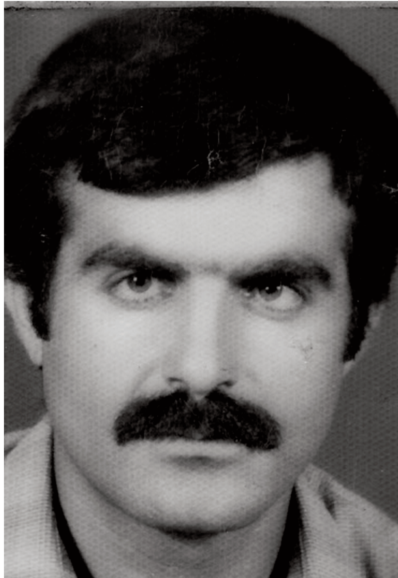
Önderlik gerçekleşmemiz, partileşmemiz, gerillalaşmamız, demokratik uluslaşmamız olduğu gibi bu temeldeki her türlü gelişme büyük ve ağır bedellerle gerçekleşmektedir. O açıdan bu ortaya çıkan değerlerin doğru anlaşılması, sahip çıkılması ve doğru değerlendirilmesi büyük önem taşımaktadır. Kürdistan'da, şehitlerin emeği olmaksızın ortaya çıkmış hiçbir devrimci ve özgürlükçü gelişme yoktur. Bu bakımdan da Kürdistan Özgürlük Devrimi'ni şahadet çizgisinde gerçekleşen bir devrim olarak ele almak, bu devrime ve onun değerlerine şehitler gerçeğine yaklaşır gibi yaklaşmak, bu temelde doğru anlamak ve sahiplenmek kesinlikle gerekir.

Değerli yoldaşlar!

Gerçekleşen PKK, esas PKK, doğru PKK kesinlikle şehitler gerçeğinin cisimleşmesi olan PKK'dir. Bu anlamda PKK bir gerçekleşmedir, somutlaşmadır. Nasıl bir gerçekleşme ve somutluk olduğu şehitlerden anlaşılmaktadır. Ruhunu, duygusunu, düşüncesini, ilkesini, tarzını, üslubunu, temposunu tüm ölçülerini şehitler gerçeği vermektedir. Dolayısıyla gerçekleşen partiyi şehitler partisi olarak görmek, ele almak, sahiplenmek gerekir. Şehitler öncülüğünde, şehitler çizgisinde yürüyen binlerce militan, on binlerce sempatizan gerçekliği de vardır. Ama doğru olan yaklaşım, gerçekleşmiş PKK olarak bu yapıyı değil şehitler gerçeğini görmek, doğru PKK'yi, Önderlik ve şehitler gerçeği olarak ele almak, tanımak ve tanımlamak, militan ve sempatizan yapıyı ise buna ulaşma mücadelesini veren bir yapı olarak görüp değerlendirmektir. Bu konuda zaman zaman hata yapıldığı için özellikle burayı vurgulamak gerekmektedir. Kendini PKK gibi gören, PKK yerine koyan, PKK'nin kendisi olduğunu sanan tutum ve davranışlar zaman zaman içimizde ortaya çıkmaktadır. Bu, yönetim düzeyinde olduğu gibi tüm komiteler ve kadrolar düzeyinde de halk karşısında kendini göstermektedir. PKK'yi böyle algılayıp değerlendirmeye çalışan güçler de şu veya bu düzeyde dışımızda var olmaktadır. Bütün bunların bir yanılgı olduğunu, doğru PKK'nin şehitler PKK'si olduğunu, PKK'de gerçekleşen özgür, eşit, paylaşımcı, komünal yaşamın, PKK'de gerçekleşen sosyalizmin şehitlerin yaşam ve mücadele gerçeği olduğunu bilmek gerekmektedir. O bakımdan da PKK'yi ele alırken ve partileşme mücadelesi verirken doğru partileştirme ölçülerini yakalamak gerekmektedir.

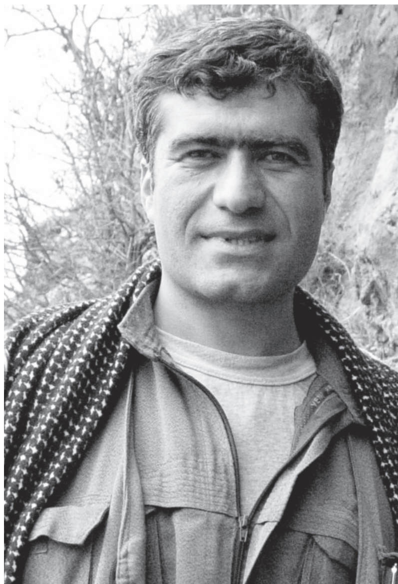
Sabri Gözübüyük

Ramazan Kaplan

Gurbet Aydın

Azad Sîser

Andok Farqîn

Êrîş Dildar

Yine gerilla gerçeğine yaklaşımda da hata yapmamak, doğru bir anlayış ve tutuma sahip olmak büyük önem taşımaktadır. Gerillanın Egîd Yoldaş komutasında gerçekleştiği, Haki Karer Yoldaş'ın intikamını almak üzere silaha başvurulduğu, bunun günümüze kadar büyük bir savunma, hesap sorma ve intikam alma direnişi haline geldiği, Kürdistan'da ve dünyanın dört bir tarafında iktidarcı ve devletçi güçler tarafından katledilen, ezilen, sömürülen, baskı altına alınan insanların, toplumların ve halkların intikam mücadelesi olarak ortaya çıktığı artık tartışma götürmez bir gerçekliktir.

Kürt halkının yeniden dirilişinin şehitler halkı olarak ortaya çıktığı, demokratik uluslaşmanın bir şehitler cisimleşmesi olduğu tartışma götürmeyen bir gerçektir. Demokratik uluslaşmaya öncülük eden gençlik ve kadın hareketlerimizin de birer şahadet hareketi olduğu, şehitler öncülüğünde gerçekleştiği, şehitler çizgisini esas aldığı, şehitlerin ortaya çıkardığı imkan ve fırsatların üzerinde hareket ettiği tartışma götürmez bir gerçekliktir. Dolayısıyla bu kırk yıllık büyük şahadet hareketi, şehitler gerçekleşmesi, şehitler öncülüğünde yürütülen özgürlük mücadelesi büyük bir Önderliksel, partisel ve gerillasal gerçekleşme yarattığı gibi halksal gerçekleşme, demokratik ulus toplumu olma durumunu da ortaya çıkarmış, böyle bir sonuç da yaratmıştır. Bugün AKP-MHP faşizminin saldırıp tüm gücüyle yıkmak istediği gerçekleşme aslında bu gelişmedir. Her türlü faşist soykırımcı saldırı karşısında büyük cesaret ve fedakarlık üreterek, her yerde her dönem fedai çizgisinde kahramanca direnişi var eden gerçeklik, şahadet çizgisinde gerçekleşmiş olan bu demokratik ulus toplumunun varlığı ve yapılanışıdır.

Ulusal Diriliş Devrimi'ni yaratan şahadet çizgisindeki büyük özgürlük mücadelesi gerçekliğidir

Bu faşist soykırımcı sisteme karşı bir alternatif sistem yaşam olarak ortaya çıktığı gibi, tüm kapitalist modernite sistemine karşı da onun temeli olan iktidarcı-devletçi sisteme karşı da yeni bir özgür yaşamı ve alternatif varoluşu ifade etmektedir. Bu bakımından da Kürt demokratik uluslaşmasında her türlü faşist, soykırımcı, sömürgeci, modernist, iktidarcı, devletçi sistemler kendi ölümlerini görmektedir. Kendilerini var edebilmek için de şahadet çizgisinde gerçekleşmiş olan bu Kürt demokratik uluslaşmasını yok edebilmek, katliamdan geçirip imha edebilmek için her türlü faşist terör ve saldırıyı yürütmektedirler. Ancak dikkat edilirse tüm saldırılara karşı Parti ve gerilla öncülüğü, kadın ve gençlik öncülüğü sürekli direnmekte ve ayakta kalmaktadır. Bunun temelinde Ulusal Diriliş Devrimi ve demokratik uluslaşma vardır. Ulusal Diriliş Devrimi'ni ve demokratik uluslaşmayı yaratan gerçeklik de şahadet çizgisinde verilmiş büyük özgürlük mücadelesi gerçekliğidir. Hakilerden başlayıp Azadlara, Çekdarlara, Zinarînlere kadar uzanan büyük şahadet gerçekliğidir. Bu gerçekliği bilmeyen, görmeyen ve anlamayanlar Kürdistan'daki gelişmeleri anlayamazlar. Dolayısıyla onu doğru değerlendiremezler, ona katılacaksa doğru katılamazlar. Eğer doğru katılmak ve güçlü olmak ve başarmak istiyorsak her şeyden önce bu gerçekliği doğru anlayacağız ve kavrayacağız. Önderlik, Parti, gerilla ve halk gerçekleşmesinin nasıl bir çizgide olduğunu, bunun şahadetle bağını, şehitler öncülüğündeki gerçekleşme durumunu göreceğiz. Bu temelde doğru anlayacak, doğru değerlendireceğiz ve doğru ele alacağız. Ancak böyle yaparsak biz bu gerçekliği doğru anlamış oluruz. Tabii herkesten çok bu gerçekliği doğru ele almaya, anlamaya bizlerin ihtiyacı vardır. Parti kadro ve sempatizanları böyle olmak durumundadır. Gerilla güçlerimiz, kadın ve gençlik hareketlerimiz böyle anlamak durumundadır. Çünkü; bu bizim gerçekliğimizdir. Bizi var eden, bugüne getiren temel gerçeklik budur. Bize yaşam ruhu, bilinci, gücü veren temel gerçekliktir. Bundan sonra da var olmamızın ve özgürce yaşamamızın temel kaynağı ve gücü şehitler gerçeğidir. O halde şehitler gerçeğini doğru anlamak, kendimizi doğru anlamaktır.

Değerli yoldaşlar!

40. Şehitler Günümüzü ve şehitler ayımızı biz işte bu ruhla, bilinçle karşılıyor ve yaşıyoruz. Şehitler günümüz ve ayımızın 40. yıldönümünde kendimizi Önderlik ve şehitler çizgisinde her gün sorgulayıp yenileyerek partileşmeyi, gerillalaşmayı ve demokratik uluslaşmayı esas alıyoruz. 41. Şehitler Yılı'na da böyle bir yenilenme temelinde giriyoruz. Geçen kırk yılın her gününün, saatinin, haftasının, ayının ve yılının büyük devrimci görevleri başarmayı gerektirdiğini ve zorlu direnişlerle geçtiğini biliyoruz. Her saatinin bir diğerinden daha büyük zorluklar içerdiği, her gününün, ayının, yılının bir öncekinden daha büyük zorluklarla tamamlandığını ve devrimci görevlerin bu temelde büyük direnişler çerçevesinde ve mucizevi mücadelelerle başarıldığını çok iyi biliyoruz. Bu açıdan 41. Şehitler Yılımızın da tıpkı daha öncekiler gibi önümüze mutlaka başarılması gereken büyük, tarihi, devrimci görevler koyduğunu, önceki yıllardan daha zorlu direnişlerle ancak bu görevlerin başarıyla gerçekleşebileceğini biliyoruz. Kırk yılın büyük tecrübesinin içerdiği zengin dersler temelinde, kendimizi eğitip örgütleyerek ve güçlendirerek 41. yıl görevlerini mutlaka başarmayı esas alıyoruz.

Bu yıla "Mutlaka Kazanacağız!" şiarıyla girdik. Mutlaka kazanacağız demek; zafere yürüyoruz demektir. Mutlaka kazanacağız demek; başarıdan başka bir şey kabul etmeyeceğiz demektir. Dolayısıyla 41. Şehitler Yılı'nda kırk yıllık mücadele pratiğimizin derslerini özümseyerek, özellikle de şehitlerimizin ve Önderliğimizin açığa çıkardığı zihniyeti, teoriyi, ideolojik-politik çizgiyi, tarzı daha derinden özümseyip, kendimizi bu temelde yeniden yaratarak görev ve sorumluluklarımızı mutlaka başarma kararlılığındayız. Bu konuda yolumuzu Önderlik ve şehitler gerçeğimiz aydınlatmaktadır.

Şehitlerimiz özgür yaşam ve başarı çizgisini temsil etmektedir. Her bir şahadet olayı doğru incelendiğinde ve analiz edildiğinde başarının nasıl olması konusunda bizleri eğittiği ve aydınlattığı görülecektir. Doğru yolun, tarzın ve üslubun, başarı yolunun tarzının ve üslubunun hangisi olduğunu ve nereden geçtiğini bize açık bir biçimde göstermektedir. Zaten şahadet gerçeğinin aydınlatıcılığı, eğiticiliği buradan ileri gelmektedir. Hata ve eksiklikleri açığa çıkardığı gibi, yanlışları yanılgıları gösterdiği gibi, onların karşıtı olarak doğru yolu, doğru tarzı, yani başarının yolunu ve tarzını da açığa çıkarıp aydınlatmaktadır. Bu bakımdan da kırk yıllık büyük direnişin zengin tecrübeleri temelinde, birbirine zincir halkaları biçiminde eklenmiş bulunan şahadet gerçeğimizde görev ve sorumluluklarımızı doğru ele almanın ve başarıyla gerçekleştirmenin yolunu, tarzını, üslubunu ve temposunu görmekteyiz. 41. yılda bu aydınlatıcılığı daha çok özümseyip, daha kararlı yürüterek mutlaka başarma iddiasındayız.

Gerilla, Parti olarak var olma ve mücadele etme tarzımızdır

Kuşkusuz bütün bunlar büyük düşünmeyi, derin yaklaşmayı, zengin bir tarzı ve yaratıcılığı gerektirmektedir. Teorik olarak, ideolojik-politik çizgi bakımından, yine ideolojik-örgütsel çizgi yaklaşımı açısından, strateji, taktik, tarz ve üslup olarak ayrıntıda başarının yol ve yöntemlerini ele almayı gerektirmektedir. Ancak genel planda kırk yılın bu büyük mücadelesinin içerdiği zengin dersleri değerlendirdiğimizde karşımıza doğru ve başaran tarzın, yaratıcı tarzın, üslubun ve temponun Önderlik çizgisi olduğu çıkmaktadır. Gerillacılığın bir tarz olarak ele alınması gerektiğini, Önder Apo'nun ifadesiyle; "Kendini ifade etme tarzı" olarak görülmesi gerektiği önümüze çıkmaktadır. Böylece yaşamda gerilla, çalışmada gerilla, ideolojik mücadelede gerilla, siyasette gerilla, diplomaside gerilla, ekonomik inşada ve toplumsal örgütlenmede gerilla olmak gerekmektedir.

Özgür insanın var olma ve kendini ifade etme tarzı olarak gerilla, içinde bulunduğumuz süreçte her türlü dev-

rimci görevi doğru örgütlemenin ve başarıyla yürütmenin yegane tarzıdır. Son zamanlarda biz buna **"derin gerillacılık"** ya da **"modern gerillacılık"** diyoruz. Böyle bir gerillacılığı özellikle askeri alan çok yönlü tartışmakta, daha doğru ve derinlikli anlamaya ve daha somut örgütleyip başarıyla hayata geçirmeye çalışmaktadır. Ancak sorunun sadece askeri alanla ilgili ve sınırlı olmadığını, bütün devrimci çalışmaların, Parti olarak var olma ve mücadele etmemizin tarzı olarak gerillacılığın görülmesi gerektiğini bilmemiz, anlamamız ve sahiplenmemiz gerekmektedir. Önder Apo özgürce var olmanın, özgürlüğü kazanmanın yolu olarak gerilla tarzını gösterdiği gibi, özgürlüğü korumanın ve sürdürmenin tarzı olarak da gerillayı gösterdi. Gerillayı direnişle, direnişi dağla özdeşleştirdi. Tüm Parti hareketimizi, özellikle de kadın ve gençlik hareketimizi dağla ve gerillacılıkla kopmaz bağlar kurması noktasında uyardı. Kuşkusuz biz bir halk hareketi olarak, özgürlük mücadelesi yürüten bir güç olarak toplumun bulunduğu her yerde var olmak, çalışmak ve örgütlenmek durumundayız. Dağda olduğu kadar şehirde de mücadele etmek zorundayız. Silahlı mücadele yürütmek kadar ideolojik, siyasi, diplomatik, ekonomik, sosyal, kültürel, psikolojik mücadeleleri de yürütmek zorundayız. Bunların hepsi doğrudur ve gereklidir. Burada üzerinde durmak istediğimiz nokta ise şudur; tüm bu mücadeleleri hangi tarzla yürüteceğiz? İşte, buna verilen cevap; gerilla tarzı oluyor. Nerede olursak olalım, hangi işi yaparsak yapalım, yaşam ve çalışma tarzımızın gerillaca olması gerekmektedir. Gerillada derinleşmek, gerilla olarak biçimlenmek, var olmak, yaşayıp mücadele etmek başarı kazanmanın, zafer elde etmenin yegane yoludur. Bunun dışında Kürdistan'da var olmanın, mücadele edip zafer kazanmanın yolu ve tarzı yoktur. Bu gerçeğin hepimiz tarafından çok iyi bilinmesi gerekmektedir.

Bu açıdan şehitler gerçeği üzerinde yoğunlaşırken, Önderlik çizgisini bu temelde daha doğru anlamaya çalışırken kuşkusuz gerillacılık tarzında yoğunlaşmamız ve derinleşmemiz gerekmektedir. Zihniyette, anlayışta ideolojik-politik çizgide, teoride, örgütte, sistemde, tarzda gerilla olabilmek her zaman her işte başarı kazanmanın yegane gerçeğidir. Bu açıdan da gerillada yoğunlaşmalıyız ve derinleşmeliyiz. Gerillacılığı daha doğru, derin, kapsamlı anlamalıyız. Gerillacılığa yaklaşırken her türlü darlıktan ve yüzeysellikten kesinlikle uzaklaşmalıyız. Çünkü gerilla; zayıfın güçlüyü, küçüğün büyüğü, halkların devletleri yenmesi tarzıdır. Gerilla sıfırdan başlayarak var etme, imkan yaratma ve gelişme sağlamanın tarzıdır. Gerilla imkana dayanmaz. Gerilla özgücüne yani kendine dayanmanın, çareyi kendinde bulmanın, her şeyi doğru düşünce, güzel ruh ve yaratıcı, üretken, emek temelindeki çalışmayla elde etmenin tarzıdır. Xwebûn olmak tam da budur. Gerilla 24 saat bilinçli, örgütlü ve mücadeleci yaşamayı ifade etmektedir. Önder Apo buna "24 saat gerillacılık" dedi. İmkanlara dayanmamayı, kendi özgücüne dayanmayı daha da somutlaştırarak; "Ey gerilla, beynini ve yüreğini sağlam tut" dedi. Yani aklını kullanmayı bil, sadece yüreğinin dar duygularıyla hareket etme demek istedi.

24 saat gerillacılık ve 24 saat partililik demek, 24 saat Önderlikle ve şehitlerle yaşamak demektir. Bu da 24 saat örgütlü, duyarlı, uyanık, çalışır ve her türlü saldırı karşısında kendini savunmaya hazır olmaktır. Gerillacılık her türlü gafletten, uyuşukluktan, örgütsüzlükten, mızmızcılıktan, ezopçuluktan kurtulmaktır. Gerilla bir yiğitleşme işidir. Gerilla bir ruh, duygu, bilinç, bir duruş, yaşam tarzı, ifade ve eylem tarzıdır. Dolayısıyla her şeyde başarılı olabilmek için gerilla tarzında derinleşmemiz, gerilla tarzıyla örgütlenip gerilla tarzıyla yaşamamız ve gerilla tarzıyla çalışıp gerilla tarzıyla mücadele etmemiz lazım. Gerillacılığın sürekli düşmanı vuran ve kendini koruyan çizgisini esas almamız gerekli. Bu 'vurkaç taktiği'dir, düşmana vurmakla birlikte kendini korumak ve kendi mevzilerine sağlam ulaşmaktır. İşte gelişme yaratan, sürekli birikim sağlayan tarz budur. Bu bakımdan gerillacılık, özgür yaşamı var etme ve kazanma tarzıdır. Gerillacılık, düşmanı yok etme ve kendini özgürce yaşatmanın tarzıdır. Gerilla tarzı ölüm çizgisi değil, bir yaşam çizgisidir.

Önderlik çizgimizin özü, özgürce kendini var etme ve yaşatmadır. Bunun tarzı da kesinlikle gerilladır. Gerilla yaşamın özgürce yaratılması, ifade edilmesi ve yaşanılmasıdır. Şehitler gerçeği de bize bunu veren temel gerçekliktir. Şehitler gerçeğinden çıkaracağımız en temel ders, özgürce var olma ve yaşamanın yolunu, yöntemini, tarzını ve üslubunu bulmaktır. Dolayısıyla şehitlerimiz bizim özgürce yaşama ve mücadele kaynağımızdır. Özgürce yaşam ve mücadelenin yol ve yöntemini gösteren, ölçülerini ortaya çıkaran temel güç kaynağıdır. Şehitler gerçeğini de böyle ele almak lazım. Şehitlerin özgür yaşamı yaratma ve temsil etme gerçeği ile gerillacılığın özgür yaşamı kazanma tarzı arasında kopmaz bağ vardır. Bu nedenle şehitler gerçeğini incelerken oradan çıkaracağımız temel sonuç; özgür yaşamı ne pahasına olursa olsun mutlaka kazanmaktır. Özgür yaşamı kazanmanın yegane tarzı da gerilla tarzıdır. Gerilla tarzında düşünmek, gerilla tarzında duymak, gerilla tarzında yaşamak, gerilla tarzında örgütlenmek, gerilla tarzında çalışmak! İşte, Kürdistan'da özgürce var olmanın ve yaşamanın yegane yolu budur. Önderlik çizgimiz ve şehitler gerçeğimiz bu yolu aydınlatmakta ve bize bunu göstermektedir. Dolayısıyla 41. mücadele yılında her alanda daha çok gerillalaşarak mücadele edeceğiz ve kazanacağız. Dağda olduğu kadar, ova ve şehirde de gerillaca mücadele edeceğiz. Askeri alanda olduğu kadar, ideolojik, siyasi, örgütsel alanda da gerilla tarzıyla çalışacağız, mücadele edeceğiz ve kazanacağız.

Önderlik zihniyetinde derinleşmek örgütlenmede gerillalaşmak zaferin garantisidir

41. Şehitler Yılı'nda Önderlik ve şehitler çizgisinde ruhumuzu, duygularımızı, bilincimizi, zihniyetimizi Önderlik gerçeğine daha çok ulaştırırken yaşam ve mücadele tarzında ve örgütlenmede de gerillacılıkta derinleşmeyi esas alacağız. Önderlik zihniyetinde derinleşmek, örgütlenmede ve tarzda ise gerillalaşmak 41. Şehitler Yılı'nda bizi zafere götürecek temel tutum olacaktır. Bu nedenle şehitler günümüzün 40. yıldönümünde Önderlik ve şehitler gerçeğimizi zihniyet, sistem ve tarz olarak daha doğru anlamaya, kendimizi bu temelde daha güçlü yenileyip yapılandırmaya, daha duyarlı, uyanık ve aktif mücadele etmeye ihtiyaç vardır.

Hiç kimse demesin, faşist soykırımcı sisteme karşı mücadele edilip zafer kazanılamaz. Hiç kimse demesin, Kürdistan'da özgürlük mücadelesi yürütülüp özgür yaşam elde edilemez, Kürdistan'da özgürce var olunup yaşanamaz. Hayır! Bu tür yaklaşımların hepsi yanlıştır. Bunlar faşist soykırımcı sistemin

41. yıl görevlerinin çok kapsamlı olduğu ortadadır. Bugün bunlara çok fazla değiniyoruz. Bakur'da 16 Nisan referandumunun ortaya çıkardığı yeni halk hareketi ve direnişi temelinde demokratik özyönetim direnişlerini zafere taşımak üzere AKP-MHP faşizmini yıkacak, Demokratik Türkiye, Özgür Kürdistan yaratacak bir mücadeleyi yürütmekteyiz. Rojava halkımız DAİŞ faşizmini yenerek Demokratik Suriye Federasyonu'nu yaratmak üzere öncü düzeyde kahramanca mücadele etmektedir.

Şehitlerimiz, özgür yaşam ve başarı çizgisini temsil etmektedir. Her bir şahadet olayı doğru incelendiğinde ve analiz edildiğinde başarının nasıl olması konusunda bizleri eğittiği ve aydınlattığı görülecektir. Doğru yolun, tarzın ve üslubun; başarı yolunun tarzının ve üslubunun hangisi olduğunu ve nereden geçtiğini bize açık bir biçimde göstermektedir. Zaten şahadet gerçeğinin aydınlatıcılığı, eğiticiliği buradan ileri gelmektedir.

Kendine 'devrimciyim' diyen herkesin tek bir varlık gerekçesi vardır, o da; halkı bilinçlendirmek, eğitmek, örgütlemek ve onlara doğru yaşam yolunu göstermektir. Biz halk için varız. Halk için duyuyor, düşünüyor, yaşıyoruz. Bunun esasını ölümsüz şehitlerimiz ve Önderlik gerçeğimiz temsil etmektedir. Biz yaşayanlara düşen de Önderlik ve şehitler gerçeğini halka, onun tüm fertlerine daha güçlü ve derinden taşırmak, bu temelde insanları eğitip aydınlatma mücadelesini sürekleştirerek büyütmektir.

mantığıyla, ilkeleriyle, ölçüleriyle düşünmektir. Bunlar faşist soykırımcı sisteme uşaklık eden işbirlikçi ihaneti ruhta, duyguda, düşüncede yaşamayı ifade etmektedir. Eğer bunlardan kurtulunursa doğru partileşme, doğru gerillalaşma, Parti ve gerilla çizgisinde demokratik uluslaşma esas alınırsa o zaman Kürdistan'da özgürce var olmanın ve yaşamanın mümkün olduğu görülecektir. Dolayısıyla özgür yaşam kesinlikle yaratılacaktır. Bu konuda Önderlik ve şehitler gerçeğinin doğru anlaşılıp bilince çıkarılması bizi kesinlikle sonuca götürecektir.

41. yıl görevlerinin çok kapsamlı olduğu ortadadır. Bugün bunlara çok fazla değiniyoruz. Bakur'da 16 Nisan referandumunun ortaya çıkardığı yeni halk hareketi ve direnişi temelinde demokratik özyönetim direnişlerini zafere taşımak üzere AKP-MHP faşizmini yıkacak, Demokratik Türkiye, Özgür Kürdistan yaratacak bir mücadeleyi yürütmekteyiz. Rojava halkımız DAİŞ faşizmini yenerek Demokratik Suriye Federasyonu'nu yaratmak üzere öncü düzeyde kahramanca mücadele etmektedir. Başûr halkımız Şengal'den Mexmûr'a ve Kerkûk'e kadar uzanan bir direniş hattında kendisini geriye çeken işbirlikçiliğin zarar vericiliğini de görmüş olarak Önder Apo ve PKK gerçeğini daha doğru anlamaya ve bu temelde özgür ruh, düşünce ve yaşama ulaşmaya her zamankinden daha çok çalışmaktadır. ABD-İran gerginliği çatışma düzeyine ulaşmış bulunmaktadır ki bu durumun Rojhilatê Kurdistan'ı yakından ilgilendirdiği açıkça görülmektedir. Bu anlamda Rojhilat halkının ve devrimci özgürlükçü güçlerin bu gelişmeleri görerek her türlü mücadeleden başarıyla çıkmak üzere kendilerini güçlü bir biçimde eğitip hazırlamaları ve gelişmeleri anı anına yakından değerlendirmeleri gerekmektedir.

"Mutlaka Kazanacağız" şiarını esas almak tek doğrultumuzdur

Dikkat edilirse, Kürdistan'ın dört bir yanında ve yurtdışında tarihi bir mücadele içerisindeyiz. Mücadelemiz Demokratik Ortadoğu, Özgür Kürdistan'ı yaratma düzeyine gelmiştir. Kürdistan Özgürlük Devrimi'ni, Demokratik Ortadoğu Devrimi'nin öncüsü olarak geliştirmekteyiz. Artık bir bölge, bir yerele ilişkin değerlendirmeyi ve salt Kürdistani bakış açısını da aşmaktayız. Ortadoğu'ya dayalı bir bakış açısı kesinlikle gerekmektedir. Darlığı ve yüzeyselliği bu noktada da tümden aşmamız gerekmektedir. Demokratik Ortadoğu perspektifiyle Kürdistan'ın dört bir yanında yürütülen mücadeleye bakmamız, doğru bilince ulaşmak, başaran tarz ve üslubu yakalamak açısından kesinlikle gereklidir. Kürdistan Devrimi, bir bölge devrimi haline gelmiş, Kürdistan Özgürlük Devrimimiz demokratik Ortadoğu Devrimi ile iç içe geçmiştir. Bu bakımdan hareket olarak bu kırk yılda büyük gelişmeler yaşadık. Çok büyüdük; bir bölge hareketi, hatta bir dünya hareketi haline geldik. Bu bir gerçektir. Böyle bir durum tabii ki görev ve sorumluluklarımızı daha çok büyütmektedir. Aynı şekilde imkanlarımızı ve fırsatlarımızı da çoğaltmıştır. Dolayısıyla, 'Bu durumda görev ve sorumluluklar çoktur, başarması zordur' dememek lazım. Evet, görev ve sorumluluklar eskiye göre çok daha kapsamlı ve ağırdır ama imkan ve fırsatlar da eskiye göre çok çok büyümüştür. Her bakımdan bölgesel ve küresel düzeyde mücadele yürüten bir hareket haline gelmiş durumdayız. O bakımdan da bu büyüyen görev ve sorumluluklarımızı başarıyla yerine getirebilmemiz için doğru anlayış ve başaran tarzı mutlaka yakalamamız lazım. Bu da Önderlik zihniyetini devrim düzeyinde özümsemeyi, Önder Apo'nun 'fikir-zikir-eylem birliği' olarak tanımladığı gerilla tarzına ulaşmayı gerektirmektedir. Düşünürken yapan, yaparken düşünen tarz, bu tarzdır. Süreçleri ve çalışmaları birbirinden koparmayan, her şeyi iç içe bütünlük içerisinde ele alarak pratikleşen tarz, bu tarzdır. İşte, Önderlik ve şehitler gerçeğimizin 40. yıldönümünde bize öğrettiği en temel gerçeklikten bir tanesi budur. Bunu doğru bilince çıkarmak, 41. Şehitler Yılı'na böyle bir anlayış ve tarzla yürüyerek "Mutlaka Kazanacağız" şiarını esas almak tek doğrultumuzdur.

Değerli yoldaşlar!

Çok iyi bilmekteyiz ki şehitlerimiz geçmişimiz, bugünümüz ve geleceğimizdir. Ve her zaman ve koşulda en büyük güç kaynağımızdır. Gerçek anlamda bilinçlenme, örgütlenme ve yaşam gücümüzdür. Mayıs ayı boyunca her gün bu şiarlar temelinde kendini sorgulamak, şehitleri bu temelde anarak anlamak, buradan çıkarılan sonuçlar temelinde kendini eleştirel-özeleştirel sorgulamadan geçirerek düzeltmek temel tutumumuz olmalıdır. Mayıs ayının her gününde şehitlerle daha yakın olmayı, şehitler çizgisiyle daha güçlü bütünleşmeyi, şehitlerin ruhu ve duygusunu daha güçlü yaşamayı mutlaka başarmalıyız. Bunun için her gün şehitler gerçeğini incelemeli, araştırmalı, değerlendirmeli, tartışmalı ve anmalıyız. Şehitlerden öğrenmeye çalışmalıyız. Mayıs ayının her gününü Önderlik ve şehitler çizgisinde kendimizi eğiterek yeniden yaratma, bu temelde doğru partileşen ve gerillalaşan çizgiye çekmek kadar, tüm toplumu ve halkımızın tüm kesimlerini de şehitler çizgisinde eğitebilmek için şehitler gerçeğimizi çok değişik yollarla topluma daha fazla taşırma mücadelesini yürütmeliyiz. Bu konuda hiç kimse, 'Ben kendimle mükellefim, topluma yapacağım bir şey yoktur, benim toplumla ilişkim yoktur' demesin. Kendine 'devrimciyim' diyen herkesin tek bir varlık gerekçesi vardır, o da; halkı bilinçlendirmek, eğitmek, örgütlemek ve onlara doğru yaşam yolunu göstermektir. Biz halk için varız. Halk için duyuyor, düşünüyor, yaşıyoruz. Bunun esasını ölümsüz şehitlerimiz ve Önderlik gerçeğimiz temsil etmektedir. Dolayısıyla biz yaşayanlara düşen görev, Önderlik ve şehitler gerçeğini halka, onun tüm fertlerine daha güçlü ve derinden taşırmak, bu temelde insanları eğitip aydınlatma mücadelesini sürekleştirerek büyütmektir.

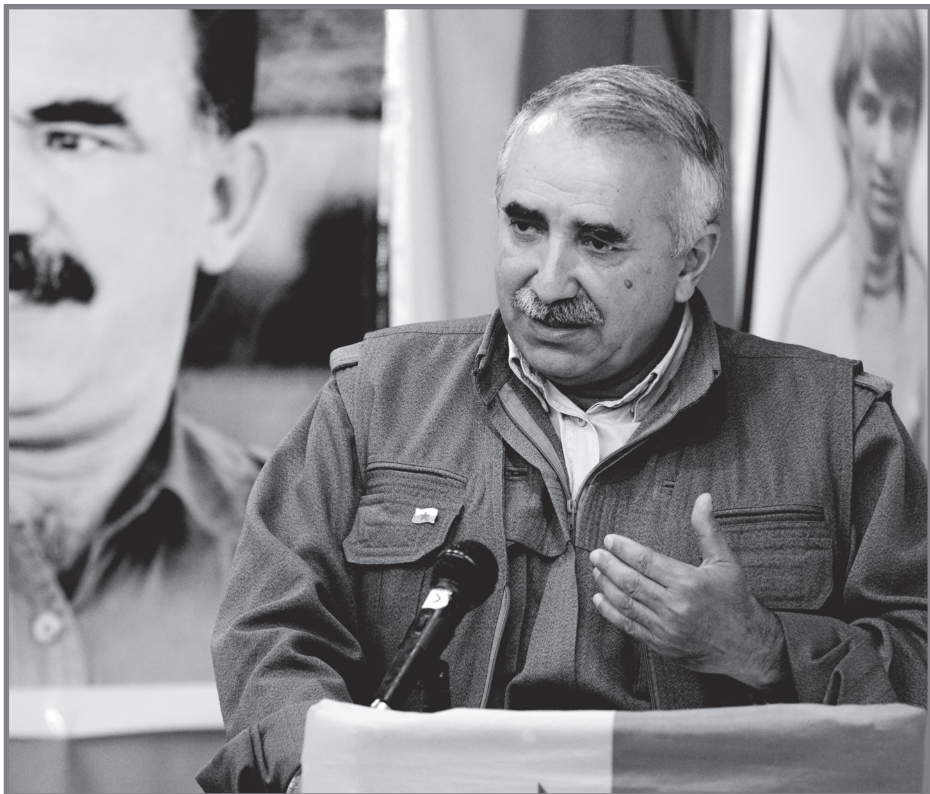
Şehitler ayının bu 40. yıldönümünde tüm Parti militan ve sempatizanları olarak yıl görevlerimizi daha doğru sahipleneceğimize, her türlü çabayı gösterek başarıyla yürüyeceğimize inanıyor, tüm yoldaşları şehitler çizgisinde kendisini ve çevresini daha güçlü eğitmeye, donatmaya ve demokratik ulusun inşasını gerçekleştirmeye çağırıyoruz.

-Haki Karer Yoldaş'ın Anısı Ölümsüzdür!
-Şehitlerimiz Özgürlük Mücadelemizin Önderidir!
-Yaşasın Şehitler Partisi PKK, PAJK!
-Yaşasın 1 Mayıs!
-Bijî Rêber Apo!

PKK Yürütme Komitesi
26 Nisan 2017

Ruhê fedayî yê Apogerî wê têkoşîna me bibe serkeftinê

Niha hin tevgerên çep an jî welatên biyanî ji bo şahadetê dibêjin; "mir." Mirov ji bo şahadetê bêje; "mir" tiştek e şaş e, weke dijûnan e. Kesê ji bo welatê xwe, ji bo fikir û ramana xwe, ji bo hebûna neteweya xwe û ji bo axa xwe, xwe feda dike, ew ne mirî ye û ne mirineke ji rêzê ye. Ew ji bo hebûnekê, ji bo azadiyê xwe fedakirin e. Tu yek kesî feda dikî, lê tu civakekê azad dikî û didî jiyandin. Ev ne mirin e, ev jiyan e. Bi xwe re jiyanê tîne, bi xwe re keramet û rûmetê pêş dixe. Ji bo wê li ser her axê ku xwîna şehîdan lê rijiyabe, ew ax dibe axeke pîroz. Ji bo her baweriyê ev wisa ye.

Murad Karayilan

Di hundirê dîrokê de ji bo tevahiya welat û civakan şahadet cihekî xwe yê girîng heye. Ji bo hemû zindiyan mafê parastinê, mafekî pîroz e. Hê di destpêka civakîbûna însanan de ev maf, wek mafekî pîroz hatiye destgirtin û roja îro êdî ketiye qanûnên Neteweyên Yekbûyî. Mafê parastina jiyanê pîroz e û ev êdî bûye qanûn. Çawa ku ji bo kesekî an zindiyekş ev wisa tê destgirtin, ji bo civak, gel û welatekî jî wisa ye. Jixwe di hundirê dîrokê de civak, an jî zindiyên ku mafê xwe yê parastinê nikaribûne pêk bînin, jiyana xwe ji dest dane û nikaribûne hebûna xwe berdewam bikin. Ango ji bo berdewamkirina hebûna xwe û ji bo jiyanê tiştê ku nebe nabe; bi kar anîna mafê parastinê ye. Her zindiyê karî xwe biparêze, hebûna xwe berdewam kiriye. Zindiyê nikarî xwe biparêze, jixwe hebûna xwe berdewam nekiriye û tine bûye. Yan ji aliyê êrîşkeran ve hatiye tinekirin an jî hatiye helandin. Ji ber ku parastin; jiyanê diparêze, eger parastin nebe jiyan jî nabe. Ji bo wê parastin wek pîroz hatiye destgirtin.

Bêguman xweparastin bi xwe re azadiyê tîne. Ango mafê parastinê bikaranîn, heman demê parastina azadiyê jî bi xwe re pêş dixe. Parastin jî eger tu bedel nedî, nabe. Tu rîska xwefedakirinê nedî berçav, nabe. Ango bedelê parastinê, şahadet e. Her civaka ji bo axa xwe, azadiya civak û çanda xwe, şahadet dayî berçav û bi biryar sekinî, êrîşker paşde vegerandiye; xwe parastiye û bi şêwazekî azad jiyaye. Fêm dibe ku parastin, bi bedel dibe û bedelê wê jî şahadet e. Yên şahadetê nedin berçav, nikarin xwe, axa xwe û welatê xwe biparêzin, ji ber wê nikarin çand û hebûna xwe jî biparêzin. Wê çaxê bi rastî şahadet tiştek e pîroz e.

Tu yek kesî feda dikî, lê tu civakekê azad dikî û didî jiyandin

Niha ev di ola Îslamê de hatiye pênasekirin, şahadet wek pîroz hatiye destgirtin. Tiştek e pir rast e. Lê tu bi gelemperî, di warê mafê mirov, mafê jiyana mirov, ango mafê jiyana zindiyan û parastina wê bigirî dest ev pîrozî tiştek e ilmî ye. Bi rastî di ilmî de jî ev mijarek e pîroz e. Bi giştî ji bo parastina nirxê însan, nirxê zindî, hebûna zindî û hebûna jiyanê, dema yek xwe feda dike, ev tiştek e hêja ye, bi rûmet e û pîroz e. Ango em dixwazin bêjin ku, ev tişta ku di Îslamê de wek pîroz hatş dîtin, ji bo her kesî pîroz e. Di aliyê zanebûna dîrokî û civakî de jî divê mirov wek tiştek e pîroz bigire dest. Rast e, heqîqetek e mezin e. Lewre eger yên bedel bidin tinebin, yên jiyana xwe daynin holê tinebin; li wir parastin nabe, azadî û wekhevî nabe. Li hemberî zordestan divê yên xwe feda dikin hebin, fedayî hebin. Wisa wê ew jiyan bibe jiyanek e bi rûmet, şeref, haysiyet û keramet. Wê çaxê şahadet, ji bo civakan heysiyet, rûmet û kerametê pêş dixe. Şahadet, ji bo civakan azadî û wekheviyê pêş dixe. Ev jî tê wateya pîrozbûnê.

Niha hin tevgerên çep an jî welatên biyanî ji bo şahadetê dibêjin; "mir." Mirov ji bo şahadetê bêje; "mir" tiştek e şaş e, weke dijûnan e. Kesê ji bo welatê xwe, ji bo fikir û ramana xwe, ji bo hebûna neteweya xwe û ji bo axa xwe, xwe feda dike, ew ne mirî ye û ne mirinek e ji rêzê ye. Ew ji bo hebûnekê, ji bo azadiyê xwe fedakirin e. Tu yek kesî feda dikî, lê tu civakekê azad dikî û didî jiyandin. Ev ne mirin e, ev jiyan e. Bi xwe re jiyanê tîne, bi xwe re keramet û rûmetê pêş dixe. Ji bo wê li ser her axê ku xwîna şehîdan lê rijiyabe, ew ax dibe axeke pîroz. Ji bo her baweriyê ev wisa ye. Dixwazî bila Musilman, Xirîstiyan, yan jî Êzidî be, ango baweriya wî çi dibe bila bibe li gorî heqîqeta dîrok, civak û li gorî mafê parastina hebûn, azadî û wekheviyê, heqîqeta şehadetê, heqîqetek e pîroz e. Şahadet ne mirin e, zindîbûn e û heqîqetek e ilmî ye. Lewre ew bi xwe re dozekê ava dike, civakekê diparêz e û hebûnekê bi xwe re tîne. Ji bo wê ne wisa ji rêzê dijîn û dibin ax. Na, ew zindî dibin. Bi şiklekî din bi xwe re civakek e zindî û azad ava dikin.

Ne ji bo xwe tenê, ji bo civak û dîrokê dikarin xwe feda bikin

Ji bo wê di vir de têkiliya şahadet û azadiyê, têkiliya şahadet û wekheviyê, têkiliya şahadet û serxwebûnê û têkiliya şahadet û jiyana weke ya mirovan pir bi hev re heye. Eer li cihekî şahadetê nedin ber çavab, li wir wekhevî çênabe. Eer jin îro têkoşîna azadî û wekheviyê dide pêş, ev encax bi şahadet dibe. Ji bo wê şahadet, tiştek e pîroz e. Eger yek şahadetê nede berçav û fedakariyê neke, tu kes mafê wî yê jiyana wekhev nadiyê. Belkû mafekî xwezayî ye; bi esasî di civaka xwezayî de jin avakera civakê ye. Rast e. Lê di vê cîhanê de di têkiliya serdest û bindestiyê de ti kes maf, wekhevî û edalet nade berçav. Edalet nîne. Careke din edaletê encax bi xweparastinê dikarî pêk bînî. Wê çaxê têkiliya şahadet û edaletê jî bi hev re pir heye. Ji bo ku li cihekî edalet hebe, divê hêzên li wê derê dema hat xwestin fedakariyê bikin, dema hat xwestin şahadetê jî bidin berçav.

Ango şahadet ji bo civakê xwefedakirin, ji bo weke mirov bijîn, xwefedakirin, ji bo pêşrojê xwefedakirin; hisiyat û hişmendiya mirovatî ya bilind e. Encax kesên ji bo xwe tenê najîn, ji bo tevahiya civakê, ji bo dîrok û pêşerojê dixwazin bijîn, ango yên xwe berpirsyar dibînin, berpirsyariya kûr li ser wan heye, ew dikarin şahadetê bidin berçav. Ne ji bo xwe tenê, ji bo civak û dîrokê dikarin xwe feda bikin. Wê çaxê her kesê şahadet dayî berçav, ango her kesê şehîd bûyî bi rastî jî hêja ye, ew kesek birûmet e. Lewre wî ne ji bo xwe tenê, ji bo pêşerojeke azad, wekhev û demokratîk, ji bo serxwebûna neteweya xwe, xwe feda kiriye. Nexwe ew kesek hêja û birûmet e. Ji bo wê, mirov ji her şehîdî re bêje; hêja ye, birûmet e û qehreman e, tiştek di cih de ye. Ne ku piştî şehîdbûnê pesnekî werimandinê ye û pesnekî zêde ye. Na. Mirov şaşîtî û kêmahiyên şehîdan pir naxe rojevê. Ne ku kêmahî nînin, hebe. Her şehîd mutleq kêmahî ê şaşîtiyên wî hene. Heta pir şehîd bi şaşîtiyên xwe diçin şehadetê. Ango şaş tevdigerin û wisa şehîd dikevin. Ev heqîqet e. Lê şehadeta wan isbata ku tiştên wan yên baş û erênî bi ser şaşîtî û kêmahiyan dikevin. Ji bo wê tu heqê wê/wî didiyê. Eger şehîd neketibe, tu dikarî rexne bikî û hesap jê bipirsî, lê dema şehîd dikeve ew dibe isbata ku tiştên wê/wî yên erênî û baş bilind û li pêş in.

Sermayeya kapîtalîzmê wisa bi dizektî û talanê çêbûye

Ji ber ku piştî civaka xwezayî hat borandin, li şûna dayiksalarî, baviksalarî pêş ket, jin hat kolekirin, piştre jî sîstema koledarî pêş ket; êdî di nava mirovan de serdestî û bindestî çêbû, kole û xwedan kole çêbûn, feodal û gundî çêbûn, bûrjûwa û karker çêbûn. Ango wisa çîn pêş ketin, mijokdar ava bûn. Çîna serdest hemû rûmetên civak û heta yên ekolojî xwezayê hemû didin ber lingên xwe û ji bo berjewendiyên xwe yên qirêj, ji bo împaratorî û tiştên madî, hemû manewiyatên zindiyan didin ber lingan. Ango pêşketina çîn, serdestî û bindestî, avabûna dewletê bi xwe re çi anî? Bi xwe re şîdet anî, şîdeta neheq anî. Edalet û wekhevî ji holê rakir, nirxên mirovan dan ber lingan, her tişt bû berjewendî, mijokdarî bû madiyat û di serdema kapîtalîzmê de ev pir zêde hat pêşxistin. Jixwe mijokdariya herî mezin, împaratoriya herî mezin ku cîhan hemû xistin bin mijokdariya xwe, di serdema kapîtalîzmê de pêş ketiye. Va ye kapîtalîzm kengê êdî hemû cîhanê dixe bin kontrolê, wê çaxê digehê astekê pir bilind û emperyalîzm pêş dikeve.

Di sala 1900'î de ev pêvajo temam dibe û êdî ji aliyê Îngilistan, Fransa, Elmanya, Îtalya ve hemû cîhan tê dagîrkirin. Ti der nemaye ku neçûnê. Hemû zêr, zîv û madenên Efrîka, hemû wisa talan kirin û dizîn. Hemû nirxên xelkên Emerîka Latîn dizîn, talan kirin û anîn Ewrûpayê û ji bo xwe kirin sermaye. Sermayeya kapîtalîzmê wisa bi dizektî û talanê çêbûye. Li hemberî vê ji bo jiyaneke mirovî, ji bo şeref û rûmetê encax yê her tişt dayî berçav dikare li ber xwe bide. Lewre kapîtalîzma dagîrker, hemû nirxên mirovatiyê, şeref û rûmeta mirovatiyê dan ber lingan û tiştek nehiştin. Hemû tişt kirin berjewendî, madiyat û sîstema koletî pêş xist.

Sîstema Rojhilata Navîn li ser esasê inkar, qirkirin û tinekirina civaka Kurd hatiye avakirin

Ji bo jiyaneke azad, ji bo weke mirov bijî û pêşrojeke azad ava bikin têkoşîn; parastina mirovatiyê ye, parastina nirxê mirovatiyê ye û pîroz e. Di vê rê de canê xwe fedakirin, tiştek e pîroz e. Ev heqîqeta ji bo tevahiya civakan xwe feda kirin û şahadet, xistiye astek e pîroz. Li rûyê erdê li kû derê be, eger bedel dayîn hebe, li wir jiyana mirovatî û azadî tê parastin. Eger nebe, hemû nirxên mirovatiyê dikevin bin lingan. Ev heqîqeta ji bo tevahiya civakan derbasdar e.

Lê ev heqîqet ji bo welatê me Kurdistanp mirov dikare bibêje ku, bi sed qatî zêdetir ev heqîqet derbas dibe. Lewre welatê me Kurdistan digel ku di herêma Rojhilata Navî de herêmeke herî qedîm e, çandeke herî kevin û dewlemend e, ji bon berjewendiyên çînên serdest, dewletên emperyal, kapîtalîzma dagîrker ev welat hatiye parçekirin, inkarkirin û siyaseta qirkirinê li ser hatiye ferzkirin. Hem jî weke pêymana Lozan di navdewletî de hatiye erêkirin. Sîstema Rojhilata Navî li ser esasê inkar, qirkirin û tinekirina civaka Kurd hatiye avakirin. Ji bo wê li welatê me Kurdistanê mirovatî ketiye ber lingan. Nirxê mirovatiyê hatiye tinekirin. Li vir kesên bixwazibin li nirxên mirovatiyê xwedî derkevin, biparêzin û bixwazin hebûna xwe biparêzin, pir zêde fedakarî û bedeldayîn pêwîst e. Bê bedel qet ne mumkûn e. Lewre gelek tişt ji aliyê dagîrkeran ve hatine pêkanîn. Zordestî û qirkirin li Kurdistanê rewa hatiye dîtin. Ev erdê hatî dagîrkirin, li ser siyaseta asîmîlasyon, siyaseta qirkirin fîzîkî û çandê bi rê ketiye. Mirovatî li ber lingan e, dengê nalîna wê bilind dibe. Eger tu bixwazî vê mirovatiyê ji bin lingan derxî û rakî ser lingan, ev ne hêsan e û heta pir zehmet e. Li Kurdistanê wisa parastina nirxên mirovatiyê, ketiye wareķş pir zehmet.

Niha di dîrokê de hin serdem hene, di wan serdeman de civakan gav avêtine û xwe azad kirine. Heta civaka li hev nêriye, bandor li hev kirine, pêlên azadîxwazî û pêlên rabûna li hemberî zordestiyê pêş ketine. Ango ev serdemên pêşveçûnê ne. Mirov dikare wisa pênase bike. Lê ji bo gelê me, ev serdem bûne sedemên paşveçûnê.

Di salên 1960-68'an de pêleke azadîxwazî, şoreşgerî û sosyalîzmê bilind dibe

Nimûne, di salên 1800'î de Kurd û civakên cîran hema hema wekhev in. Mesela civaka Kurd, civaka Tirk, Ereb Fars, an jî xelkekş Ewrûpayî di navbera wan de ferqeke pir mezin nîne. Lê di salên 1800'î de li ser esasê şoreşa Fransa ya burjuva di sala 1789'an de bi rê ketî bi xwe re dewlet-netewe ava kir û neteweyîtî pêş xist. Ev pêl salên 1800'î êdî li Ewrûpayê pêş ket û di salên dawiya 1800'an de li Balkanan bilindtir bû. Li erdê Osmaniyan jî bi rê ket, heta bi hindikî be jî di nava Ereban de jî ev tevger pêş ket. Wisa tevgerên neteweyî û azadîxwaz, tevgerên rizgariya neteweyî pêş ketin.

Niha di heman demê de li Kurdistanê jî bi esasî hin raperîn hene. Yên weke ya Bedirxan, Şêx Ubeydulah, Yezdanşêr hwd. yanî raperîn hene, lê ev raperîn hemû dişkin û civaka Kurd paş dikeve. Di hundirê Osmaniyan de vê statûya xwe ya xweser winda dike. Li şûna wê nokeriya dijmin tê sazkirin, Alayiyên Hamîdiye tên pêşxistin. Ev alayî weke qoriciyên niha ne. Jixwe ev qanûna qoriciyan ji wir hatiye derxistin. Ango qoricîtî hatiye pêşxistin. Ev derba civaka Kurd xwarî, rê neda ku piştî Şerê Cîhanê Yê Yekem weke hemû miletan, civaka Kurd jî xwe azad bike.

Di vê serdemê de Şoreşa 1917'an ya Cotmehê li Rûsyayê çêbû. Bi bandora vê şoreşê gelek çîn û neteweyan dest bi Têkoşîna Azadiyê kirin. Gelek ji wan çûn serkeftinê. Bi rastî di Kurdistanê de jî hewldanên azadixwazî hene, lê pêşengî û rêbertî nîne, fikir û ramana demê nîne. Ji ber ku êdî Kurdistan tê perçekirin, li her çar perçeyê Kurdistan li hemberî sîstemê ya li ser Kurdistanê hatî ferzkirin, nerazîbûn û şer diqewimin. Ji berxwedana Şêx Seîd heta raperîna Dersimê, piştre berxwedana Simko, berxwedana Şêx Mehmud Berzencî, dîsa xebata Xoybûn ya li Rojavayê Kurdistanê û hwd li hemû beşên Kurdistanê hewldan heye, lê civaka Kurd bi ser nakeve û derbê dixwe. Herî dawiyê bi tecrûbeya Komara Mehabadê derb xwar û pirtir paş ket.

Careke din di salên 1960-68'an de pêleke azadîxwazî, şoreşgerî û sosyalîzmê bilind dibe. Şerê Kûba bi ser

dikeve, şerê Vîetnamê bilind dibe. Li Efrîka, Emerîka Latîn û heta li Ewrûpa pêla şoreşgerî di nava ciwan û gelan de bilind dibe. Lê di vê demê de li Bakur û Rojhilatê Kurdistan bêdengî heye. Li Başûrê Kurdistanê tevgera Barzanî jî di destpêka 1975'an de bin dikeve û dişke. Aşbetal dikin, ango êdî her kes diçe mala xwe. Ev bi xwe re pir zêde bêhêvîtiyê ava dike û belavbûneke pêş dixe. Ango di hundirê dîrokê de hemû serdemên ku xelk têkoşîn dikin, encam digirin û bi ser dikevin, lê civaka Kurd bin dikeve.

Ji bo wê mirov dikare bibêje, ev 150-200 salên dawiyê bi esasî civaka Kurd her paş de çûye. Berî wê civaka Kurd û cîranên xwe çi cudayî di navbera wan de nînin. Lê belê civaka Kurd çima naçe encamê? Ji ber ku riya wî ne diyar e. Rast e, xwe fedakirin heye, şahadet heye, lê rêberî nîne. Stratejî û bernameyeke wê demê nîne. Ya heyî paşde ye û daxwaziyên teng in ne li gorî demê ne. Wisa bernameyeke ku hemû neteweyan bike yek, ew kêm e. Yanî serokatiya neteweyî nîne. Nexwe rast e, ji bo ku di welatekî de azadî, demokrasî, wekhevî, xweparastin û serxwebûn hebebedeldayîn û şahadet pêwîst in. Lê tişteke bi serkeftina şahadetê ve girêdayî heye; serokatî. Eger li welatekî rêbertî, stratejî û taktîka ne rast bin çiqas fedakarî hebe jî dîsa wê bin bikeve. Wê çaxê rêbertî û şahadet mirov bi hev re dibe serkeftin û encamê.

Her welatê rêbertiya wî çê yan jî xirab çêyî û şahadet dayî berçav, ew welat azad bûye. Welatê rêbertiyeke wî y pir baş çêbûyî, lê şahadet nedayî berçav, bedel nedayî, ew azad nebûye. Fikrê rêbertiya rast, li ser kaxizê maye.

Stratejî û bernameyeke wê demê nîne. Ya heyî paşde ye û daxwaziyên teng in ne li gorî demê ne. Wisa bernameyeke ku hemû neteweyan bike yek, ew kêm e. Yanî serokatiya neteweyî nîne. Nexwe rast e, ji bo ku di welatekî de azadî, demokrasî, wekhevî, xweparastin û serxwebûn hebe bedel dayîn û şahadet pêwîst in. Lê tişteke bi serkeftina şahadetê ve girêdayî heye; serokatî. Eger li welatekî rêbertî, stratejî û taktîka ne rast bin çiqas fedakarî hebe jî dîsa wê bin bikeve. Wê çaxê rêbertî û şahadet mirov bi hev re dibe serkeftin û encamê.

Mirov dikare bêje, eger rêbazê Serokatî avakirina birdozî û kadroyên vê birdoziyê bi hev re negirtan dest belkû Kurdistanê têkoşîneke wisa pêş neketa. Lewre şert û merc pir zehmet bûn, diviya tu ne heqîqetê tenê bidî civakê, diviya tu hêvî, bawerî ê cesaret bidî civakê. Eger kadroyên vê birdozî vê siyasetê tînin ziman, bi xwe ne fedayî bin, di warê bawerî, hêvî, cesaret û fedakariyê de bi xwe ne nimûne bin, ne mûmkin e tu wê civaka li ser doşekê li ber mirinê zindî bikî û rakî ser piyan.

Welatekî şahadet dayî berçav, fedakarî tê de xurt e, lê rêzan, rêberekî xwe nîne, di wan welatan de jî serkeftin çênebûye, binkeftin çêbûye. Nexwe rêbertî û şahadet bi hev re eleqeya wan pir zêde heye. Dema rêbertî rê raber bike, şahadetê bide berçav, bedel bide; yan şahadet bi xwe re avabûnê çêke, yan jî rêbertî avabûnê çêke, ev her du tişt hev temam bikin li wir serkefti çêdibe. Wê çaxê azadî û serxwebûn pêş dikeve.

Rêber Apo ji bo azadiya Kurdistan hê di sala 73'an de ket hewldana şoreşgeriya mezin

Dema sal gihat 1970'an û bi taybetî piştî sala 75'an Kurdistan bû welatekî wisa ku ti kesî êdî nedixwest navê wê bîne zimanê û bîne bîra xwe. Ji ber ku hêvî şkestiye, hemû hewldanên wî bin ketine, di civakê de belavbûn çêbûye û siyaseta dijmin ya dagşrkerî, ya kûştin û teslîmgirtinê ber bi encamê ve çûye. Yanî li kêleka qirkirina fîzîkî û kûştinan, qirkirina spî û asîmîlasyon jî li Kurdistanê pir pêş ketiye. Bi taybetî li Bakurê Kurdistanê (nîvê Kurdistanê hemû ye) ku sal gihat 70-75'an asîmîlasyon êdî çû ber encamê, civaka Kurd weke nexweşek bêhal li ser doşekê li ber sekratê bû. Dibe ku tu ji vî nexweşî re ji nû ve hêviyê bidî, ruh bidî, enerjiyê bidî û ev nexweşê li ser doşekê yê li ber sekratê, rakî ser piyan û wî zindî bikî. Ev kar pir zehmet bû. Xelkê digot, "Barzanî bi 90 hezar pêşmergeyî nikarî, yê we qilêşekê we nîne, hûnê çawa bikin? Bi çend telebeyên bê pere û bê pol ne mûmkin e. Xwe şaş nekin û biçin mala xwe." Gotinên civakê yên li ser me destpêkê dihatin gotin bi vî awayî bûn.

Xelkê me tenê li axaftinê nanêre, li pratîk û jiyanê dinêre

Di serdemeke wisa de Rêber Apo wek ciwanekî Kurdistanê, wek gundiyekî feqîr, vê heqîqetê nas dike, di lêgera xwe de digihe vê heqîqetê û dibîne ku mirov nikare vê heqîqetê qebûl bike. Eger qebûl bikî, tu dev ji mirovatiyê berdidî, bi awayekî nebe nabe, divê mirov li hemberî vê raweste. Ango Kurdistan û civaka Kurd li ber mirinê ye. Divê mirov pêşiya vê bigire.

Lê ji bo vê derfet, bawerî, kes û madiyat nîne. Tiştek nîne, ango di bin sifirê re ye. Di şertên wisa de Rêber Apo dest bi xebatê kir. Rêbaz rast meşand. Berê xebata avakirina ya xetê, ango avakirina bernameya birdozî û avakirina komeke dendik bi hev re girtin dest.

Rêber Apo ji bo azadiya Kurdistan hê di sala 73'an de ket hewldana şoreşgeriya mezin, li aliyekî xebata komî serhevkirina çepîtiya tirkiyê pêş dixist, li aliyê din jî xebata komê bi rê dixist û ji bo ku li hemberî dagîrkeriyê xeta rizgarî û azadiyê ava bike zelal bike, ilmê Marksîzm û Lenînîzmê di şert û mercên Kurdistanê de şîrove bike û birdoziyê ava bike ket hewldaneke mezin. Heman demê ket hewldana ku heval û hogiran ava bike; kesên bikarin wê birdoziyê bi biryar, bi zanist û bi şêwazekî wêrek pêk bînin. Bi avakirina wan re mujil bû. Ango kadroyên dendik, birdozî û felsefeyê saxlem ava bikin û li kêleka avakirina birdozî û felsefeyê kadroyên bikarin wê pêk bînin. Serokatî bi vî awayî xebitî û bi vî awayî derket ser rê. Yanî birdozî, felsefe û ruh ava kirin, li beramberî vê kesên bikrin vê xetê bi hêz bikin, canê xwe daynin holê, bi cesaret bimeşin û ji bo pêkanînû, li ser wan rawestiya.

Mirov dikare bêje, eger rêbazê Serokatî avakirina birdozî û kadroyên vê birdoziyê bi hev re negirtan dest belkû Kurdistanê têkoşîneke wisa pêş neketa. Lewre şert û merc pir zehmet bûn, diviya tu ne heqîqetê tenê bidî civakê, diviya tu hêvî, bawerî ê cesaret bidî civakê. Eger kadroyên vê birdozî vê siyasetê tînin ziman, bi xwe ne fedayî bin, di warê bawerî, hêvî, cesaret û fedakariyê de bi xwe ne nimûne bin, ne mûmkin e tu wê civaka li ser doşekê li ber mirinê zindî bikî û rakî ser piyan. Serokatî ev moment baş fêm kiriye. Ji bo wê birdoziyeke zelal, perspektîfeke baweriyê dide û heman demê kadroyên bi sekna xwe, jiyana xwe, hewldan, çalakî û bi cesareta xwe ruh dide însanan, ne tenê diaxive, yên ku dixin pratîkê ava dike. Jixwe xelkê me tenê li axaftinê nanêre, li pratîk û jiyanê dinêre.

Kadroyên dendikî êdî li Kurdistanê hêdî hêdî belav dibin

Serokatiyê jî kadroyên wisa gihandin; kadroyên bikarin vê birdozî û felsefeyê bi biryareke mezin û bi fedakarî pêk bînin. Helbet Serokatî ev berê jî xwe dest pê kir. Mirov dikare bêje ku, li Kurdistanê fedayiyê destpêkê, Rêber Apo ye. Serokatî berê bi xwe her tişt da berçav û wisa gav avêt. Jixwe eger Rêber Apo her tişt neda berçav, di wan şert û mercan de qala Kurdistanê kirin ne mumkin bû, yanî fedaîbûnî dixwest. Eger te canê xwe dananîbûya holê, te nikariya doza azadiya Kurdistan wisa bimeşînî. Rêber Apo wisa kir.

Jixwe wê demê hin jê re dibêjin, "tu ciwanekî baş û jîr î, lê emrê te kêm e. Eger MÎT van tiştan bibihîze, wê di 3 mehan de te tine bike." Gotinên wisa ji Serokatiyê re tên gotin. Lê Serokatî bi biryar dimeşe û wisa hevalbendên xwe jî bi vî awayî ava dike û bi vî rengî têkoşînê bi rê dixe. Her ku diçe hem xebata birdozî geş dike dixe warê bernameyê, heman demê li kêleka wê kadro jî ava dikirin. Kadroyên dendikî êdî li Kurdistanê hêdî hêdî belav dibin. Kesên li dûv Serokatiyê tên, ew jî bi heman şêwazî, bi ruhekî fedayî xwe ava dikin û bi heman hişmendiyê tevdigerin.

Di van xisûsan de mirov dikare bêje, yê hişmendiya Rêber Apo herî zêde girtî û jixwe yê wek alîkarê Rêber Apo cih girtî, hevalê Hakî Karer e. Hevalê Hakî Karer, digel ku ne însanekî Kurd bû, tevî Rêber Apo hat Kurdistanê geriya, gelê Kurd nas kir û hewldanên leşkerî yên despêkê li Dîlokê wî bixwe dest pê kir. Wisa hin di çalakiyên leşkerî de tecrûbeyên, wê çawa bibe çawa nebe pêş xistub û wisa xwe êdî ji bo doza azadiya Kurdistanê bi temamî feda kir. Jixwe sekna wî wisa bû; kesekî pir zana bû, netirs bû û fedaiyek bû. Sekna wî însan bandor dikir. Ji bo wê dema şehîd ket, Rêber Apo got: "Ew ruhê min yê veşartî bû." Lewre yê herî zêde Serokatî fêm kirî û wisa xwe tevlî kirî, ew heval bû. Ji bo wê jî bandora wî zêde hebû. Di komê de wek alîkarê Rêber Apo bû. Jixwe ji bo van sedemana, dijmin hevalê Hakî kir hedef. Dijmin kontrayên bi navê, "Stêrka Sor" ava kiribûn û bi komployê li Dîlokê 18'ê Gulana 1977'an li qehwexaneyekê, di dema nîqaşê de (jixwe nîqaş jî weke komplo tevger kiribûn) hevalê Hakî şehîd kirin.

Şehadeta hevalê Hakî bû bingehê Partîbûnê û di Partîbûnê de bû bingehê biryarbûnê

Hevalê Hakî şehîdê yekem bû. Dijmin dixwest Serokatiyê bikin hedef, lê ji ber ku nikaribûn Serokatî zeft bikin, hevalê Hakî kirin hedef. Armanca dijmin; koma destpêkê bide tirsandin û peyama "binêrin di vê karî de mirin heye, dev jê berdin, belav bibe û jixwe hemû xwendekarên zanîngeh û lîseyê ne, biçin dibistana xwe bixwînin." Dijmin ji bo vê hevalê Hakî bi awayekî komplo şehîd xist. Lê di koma Apogeriyê de ev şahadet, ruh da û zêdetir biryarbûn pêş xist. Ne tirs û paşde veger, berovajî ev şehadeta hevalê Hakî bû hîmê hîn zêde bi cesaret û bi biryar nêzbûnê. Jixwe Rêber Apo got: "Êdî xwîn jî hat rijandin, êdî veger ne mumkûn e." Ango heta wê çaxê, wê çawa bibe, ew kom bibe partî, bibe hêzekê leşkerî, yan jî wê nebe tiştek, bibe komekê fikrî; tenê fikreke be? Lê na wê bibe wek partiyeke şoreşger? Di wan xisûsan de tiştek vekirî hebû, nîqaş hebû. Lê şehadeta hevalê Hakî êdî misoger kir.

Serokatî ji bo bîranîna hevalê Hakî li Hîlwanê bi lêhûrbûneke 10 rojan bernameyek nivîsî, ji bo bîranîna rêheval Hakî Karer. Wisa êdî şehadeta hevalê Hakî bû bingehê Partîbûnê û di Partîbûnê de bû bingehê biryarbûnê. Êdî xebat ji bo Partîbûnê hat meşandin. Lê xebat veşartî bû, hê civîn nehatibû çêkirin û nehatibû îlankirin. Di salvegera şehadeta hevalê Hakî Karer de, bi derfeteke pir teng afîş hatin çêkirin û afîş bi şev li diwaran ve hatin daleqandin. Li Hîlwanê dijmin ev kir hincet û hevalê Xelîl Çavgûn şehîd xist. Ango şeva 18'ê Gulana 1978'an afîş hatin belavkirin. Dîsa şeva 18'ê Gulanê hevalê Xelîl Çavgûn, ji aliyê kesên kontra û eşîra Silêmaniyan (ku bi dijmin re ne) û kontrayan ve hat şehîdxistin. Ev jî bû bingeh ku li dijî kontra, faşîst û feodal kompradoran berxwedan bilind bibe û li ser wî esasî Partîbûnî xurttir bû.

Meha Gulanê di aliyê Partiyê me de wek Meha Şehîdan, 18'ê Gulanê jî wek Roja Şehîdan hat îlankirin

Jixwe heman salê meha mijdarê Kongreya Yekem çêbû, Partîbûn fermî hate îlankirin û li ser wî esasî destpêkê li Hîlwan, Sîwerek û li tevahiya Kurdistanê têkoşîn bilind bû. Êdî di têkoşîna Apogeriyê de civakîbûn pêş ket. Piştî wê di hundirê salekê de li her derê girseyîbûna civakê pêş ket, sîstema dagîrkeriyê xist xeterê. Li ser wî esasî Cûntaya 12'ê Îlonê ya sala 1980'an pêk hat. Armanca Cûntayê, Çepîtiya Tirkiyê tesfiye bike, Têkoşîna Azadiya Kurdistan ji binî ve rake û tine bike. Ji bo wê Cûntaya faşîst hate ser desthilatê. Ev derbeya leşkerî ya faşîst ji bo tevgera çep Sosyalîst ya Tirkiyê bi rastî bû derbeyek. Digel ku wê demê tevgerên çep, Sosyalîst û Demokratîk li Tirkiyê bingehê wê yê civakî hebû, girseya wê hebû, lê belê Cûntayê derbeyeke mezin lê xist û ber bi tesfiyeyê ve bir. Cûntayê dixwest li Kurdistanê koka PKKê bikole û ji holê rake. Ji bo wê jî bi taybetî zindan kirin navend. Jixwe wê çaxê hema hema ji sedî 90 kadroyên tevgerê esîr ketibûn. Rêber Apo zû ferq kir û tedbîra wê girt, ji bo wê hemû kadro esîr neketin. Paşvekişandina li ser xeta Filîstînê çêkir, wisa hin kadro nehatin girtin. Di hundirê Bakurê Kurdistanê de çend grup man, yên din hemû hatin girtin.

Di serdema paşvekişandinê de heval Mehmet Karasungur û heval Îbrahîm Bîlgîn dema ku dixwestin li Başûrê Kurdistanê şerê navxweyî rawestînin û xebata navbeykariyê bikin li Qendîlê di şerê navbera YNK û Partiya Komunîst de bi şaşitî hatin şehîdxistin. Şehadeta van hevalan di riya pêşxistina xeta yekitiya neteweyî de çêbû. Hevalê Karasungur di destpêka şerê çekdarî de hevalekî xwedan rol bû, fermandarê berxwedana Hîlwan û Siwerekê bû. Partiya me ji bo bîranîna wan hê zêde giranî da, xeta Yekîtiya Neteweyî.

Meha Gulanê di aliyê Partiyê me de wek Meha Şehîdan, 18'ê Gulanê jî wek Roja Şehîdan hat îlankirin. Bi rastî di meha Gulanê de gelek şehadetên hêja hene. Heman demê meha Gulanê

ji bo Tevgera Sosyalîst ya Tirkiyê jî meheke girîng e. Di 6'ê Gulanê de pêşengê tevgera THKO şoreşgerên hêja Denîz Gezmîş, Yusuf Aslan û Huseyîn Înan hatin darvekirin. Heman demê 18'ê Gulanê serokê TKP/ML Îbrahîm Kaypakkaya jî li Amedê bi işkenceyê hate şehîdxistin. Wisa meha Gulanê ji bo Tevgera Sosyalîst ya Çepên Tirkiyê meheke biwate ye û şehîd tê de hene. Em di şexsê şehîdên Meha Gulanê de tevahiya şehîdên şoreşa Tirkiyê jî bîr tînin. Heman demê di şoreşa me de jî meha gulanê gelek şehîdên hêja û qehreman hene.

Dema agahiya berxwedana 14'ê Tîrmehê jî hat, jixwe biryara vegera welat dimeşiya

19'ê Gulana 79'an ji hevalê Muslum Baranan bigire, heta 1'ê Gulana 81'ê li Filîstînê ji şehadeta Abdulkadir Çubuk û piştre 2'yê Gulanê şehadeta fermandarê Cudî rêheval Hemze, careke din hevalê fermandarê Mava û Kerboranê hevalê Pale û wek gelek hevalên pir hêja di vê mehê de şehîd ketine. Meha Gulanê meha berxwedanê ye, meha şehîdan e. Ji bo me meheke pir biwate û pîroz e.

Piştî Cûntaya 12'ê Îlonê dijmin dixwest di zindanê de hemû hevalan teslîm bigire, li wir PKKê biqedîne. Di wir de li hemberî kiryarên dijmin çalakiya dibêjin; "hevalê Kemal Pîr û M. Xeyrî Dûrmûş dibêjin; 'pêwîst bû me ev çalakiya bikira, hevalê Ferhat ew ketin pêşiya me." Dîsa heval dibêjin; "dema diçûn dadgehê, hevalê Kemal Pîr û Xeyrî Dûrmûş li rastî hev tên. Wê demê hevalê Xeyrî dibêje; 'Kemal em çi bikin?' Hevalê Kemal Pîr jî wiha bersivê dide; 'Divê em niha xwîna xwe birijînin, Ango ji bo ku siyaseta dijmin bişke, li hemberî işkenceya dijmin, berxwedan bilind bibe, ji bo Partî nemire û bijî, divê em xwe feda bikin."

Pêngava rûmeta 15'ê Tebaxê

Jixwe dûv re çawa ku tê zanîn 14'ê Tîrmeha 1982'an wê çalakiya mezin dest pê kir. Hevalê Xeyrî Dûrmûş, Kemal Pîr, Alî Çîçek, Akîf Yilmaz gihatin şehadetê. Vê bixwe zindana Amedê kir cihê berxwedanê. Dijmin dixwest zindana Amedê ji bo Partiya me bixe gor, lê belê şehadetên bûyîn, zindana Amedê kirin keleha berxwedanê. Yanî şahadet, xwe fedakirin, di zindanê de li hemberî zilmê ruhekî nû ava kir. Dema agahî hat derve, destpêkê agahiya hevalê Mazlûm Dogan hat. Wê çaxê Rêber Apo got; "Êdî zincirên destên me hatin vekirin. Rêheval Mazlûm riya me vekir, şahadet ji bo me hêsan kir. Ji bo nirxên welat, ji bo Kongreya duyem, biryara vegera welat bide, banga zindana Amedê ji vê re bû bingeh." ne mumkûn e li hemberî vê zilmê bêdeng bimînin. Ji bo ku li mirovatiya xwe xwedî derkeve divê teqez gavê biavêje û tiştekî bike. Jixwe 15'ê Tebaxê jî gavavêtina mirovahî, dîrokî û bi rûmet e.

Her xelekeke şahadetê bi xwe re bûye bingehê hemleyeke nû

Piştî vê şehadeta fermandarê hêja, Egîd (Mahsûn Korkmaz) heye. 28'ê Adara 1986'an dijmin bi şehadeta heval Egîd xwest tirsê çêke. Ji bo wî dihat gotin; "destê Serokatiyê yê rastê ye, qesap hat tinekirin." Bi rastî di hundirê me de jî wê çaxê di hin kesan de weswese çêbû. Digotin; 'eger heval Egîd jî şehîd ketibe, kî dikare bimîne!' Wê demê Semîrê tesfiyekar digot; "kî biçe Hekarî wê tabûta wî were." Ango dijmin, bi van şehadetan dixwest tirs û xofê çêke, wisa paş ve gavavêtinê pêş bixe. Lê belê Rêber Apo li ser bîranîna hevalê Egîd Kongreya Sêyemîn li dar yên xwe di wê pêvajoyê de hişmendiya komploger ya feodal û Hogircîtî (kontra jî di nav de) pêşket, wisa pratîkî xwestin tehrîbatên mezin bikin. Lê belê ew şerê gerîla yê di serî de li Botanê û li gelek deverên Kurdistanê hatî pêşxistin, bixwe re şoreşa vejînî êdî kir heqîqet. Ev temamî bi şehadetan hêzgirtinê pêk hatiye, ango her ku şehadetek çêbûyê ji bo bîranîne wan şehîdan hîn zêde hemle ketiye rojevê. Her xelekeke şahadetê bi xwe re bûye bingehê hemleyeke nû.

Heta êvarê li kolanên Cizîrê şer çêbû

Heman demê di vê pêvajoya Şoreşa Vejînê de têkoşîna hundi jî pêş ket. Têkoşîna jinê, di sexsê rêheval Hewa, Dîcle, Rûken, Çîçek û Saadet de di nav refên gerîla de bû heqîqet. Bi vî awayî bandora şahadet û ruhdayîna şehadetê, êdî ne di kadro û dilxwazan tebû de, di nava civakê de jî bandor wedana xwe roja sêyem çû ser gorê û şehîdên nû veşartin. Şehîd Bêrîvan jî bîr anîn.

Di sala 1992'an de bi piştgiriya NATO êdî artêşa Tirkiyê bi hemû hêza xwe ket dewrê

Bi giştî di wê berxwadana 3 rojan de 21 kes şehîd ketin. Wisa berxwedana Cizîrê bingehekî xurt ava kir. Bingehê Cizîr û Nisêbînê bi xwe re pêleke nû ya serhildana gel ava kir. Heman demê bi xwe re pîrozkirinên Newrozê bi girseyî pêş xist. Eger Newroz di roja me ya îro de bi girseyî tê pîrozkirin, di bingehê vê de berxwadana wan şehîdan heye. Şoreşa Vejînê wisa bi ser ket. Gelê Kurdistanê, ew gelê ku bê hêvî û ew gelê ku êdî wek nexweş li ser doşekê, zindî bû û rabû ser xwe. Gelekî ji bo xwe, ji bo azadiya xwe, ji bo nirxên xwe, şer û têkoşîn dike ava bû. Cizîr, Nisêbîn û Lice bûn keleha berxwedanê.

Piştî Cûntaya 12'ê Îlonê dijmin dixwest di zindanê de hemû hevalan teslîm bigire, li wir PKKê biqedîne. Di wir de li hemberî kiryarên dijmin çalakiya derketina hevalê Mazlûm Dogan di Newrozê de çêbû. Piştî wê 18'ê Gulana 1982'an di salvegera şehadeta heval Hakî Karer û heval Xelil Çavgûn de heval Ferhat Kurtay, Eşref Anyik, Mahmud Zengîn, Necmî Oner, van 4 hevalana di zindana Amedê de agir berda canê xwe û bi wî awayî siyaseta dijmin ya qirkirinê û îşkenceya li zindana Amedê protesto kirin.

Li Kurdistanê serhildanên gel, ji bo xwedî li şehîdan derkevin pêk hatiye. Gelê me daxwaziyên aborî yan jî daxwaziyên hin mafên siyasî pêş nexistiye. Li şehidan û xeta şehîdan xwedî derketiye. Ango li Kurdistana azad û serbixwe xwedî derketiye. Li PKK'ê xwedî derketiye. Ji ber vê diruşma 'PKK gel e, gel jî li vir e' diavêjin. Bi vî awayî serhildan, li Kurdistanê bi rê ketiye, wisa gel bi girseyî derketiye kolanan. Niha hin fêm nakin, ji ber wê tim dixwazin gel û PKK'ê cûda bigirin dest. Ev tiştekî vala ye û ne mumkûn e.

derketina hevalê Mazlûm Dogan di Newrozê de çêbû. Piştî wê 18'ê Gulana 1982'an di salvegera şehadeta heval Hakî Karer û heval Xelil Çavgûn de heval Ferhat Kurtay, Eşref Anyik, Mahmud Zengîn, Necmî Oner, van 4 hevalana di zindana Amedê de agir berda canê xwe û bi wî awayî siyaseta dijmin ya qirkirinê û îşkenceya li zindana Amedê protesto kirin. Agahiya hevalan ji çalakiya wan tinebû, xwestin agirê berdayîn bedena xwe vemirînin. Her 4 hevalan jî xwe bi hev ve girê dabûn û bang dikin dibêjin; "agirê me venemirînin, xiyanetê nekin. Ev çalakî ye!" Wisa agir berdan canê xwe, xwe kirin bang.

Hevalên bûyîn şahidên vê çalakiyê Jixwe pişt re heman salê (agahî dereng hatibû) berxwedana 14'ê Tirmehê jî ev bingeh xurt kir. Dema agahiya berxwedana 14'ê Tîrmehê jî hat, jixwe biryara vegera welat dimeşiya, vê zêdetir hêz da. Ji bo tolhildanê, ji bo bîranîna van hevalan, diviya êdî pêngava berxwedana mezin bê avêtin û li ser vî esasî her çiqas salekê derengî jî mabe, pêngava rûmeta 15'ê Tebaxê bi rê ket. Di vir de tiştek pir girîng pêwîst e mirov destnîşan bike; gelek caran Rêber Apo di şîroveyên xwe de pêngava 15'ê Tebaxê wek pêngava mirovahiyê şîrove kiriye. Ango li Kurdistanê, mirovahî di binê lingan de ye. Kesên li hestên mirovahiyê xwedî derdikevin, xist. Di Kongreya Sêyemîn de biryarên dîrokî hatin girtin. Ji bo ku li Kurdistanê şerê gerîla fireh û mezin bibe û bibe bingehê taktîka esasî, biryarên pir girîng hatin girtin. Li wir dahûrandinên pir birdozî û civakî hatin pêşxistin.

Heman demê ji bo bîranîna heval Egîd, ARGK hat avakirin. Ji bo ku ARGK bibe artêşeke rast, Akademiya Mahsûn Korkmaz hat damezrandin. Wisa pêngava 87'an bi rê ket. Bi rastî şerê gerîla weke hemleya vejînê pêş ket. Bêguman hevalên bi rêheval Egîd re ketîn ser rê, heval Bedran (Mehmet Sevgat) û heval Erdal (Mustafa Yöndem) jî sala 1987'an şehîd ketin. Pişt re jî hin şahadet çêbûn. Digel kêmahiçêdikir. Di sala 90'î de serhildana Kurdistanê destpêk li Nisêbînê ji bo xwedîderketina li şehîdan pêş ket. Rêheval Abdulah Avci û 9 heval şehîd ketibûn. Ji bo ku cenazeyên wan bi merasim û bi girseyî rakin, destpêkê gelê me derket kolanan. Piştre jî şehadeta rêheval Bêrîvan (Binevş Egal) ya li Cizîrê çêbû, nuqteyek pir girîng bû. Piştî şehadeta rêheval Bêrîvan roja Newrozê xelkê Cizîra Botan xwest biçe ser gora wê û Newroza xwe wisa pîroz bike. Jixwe wê demê li Kurdistanê Newroz pir nedihat pîrozkirin. Lê belê li Cizîrê gel xwest rêheval Bêrîvan bîne, dijmin nehişt. Xelkê me li Cizîrî xwest bimeşe, dijmin gule lê reşandin û 3 şehîden me çêbûn. Wê rojê şer çêbû, gel nikariya biçe ser gorê. Roja din dîsa gel xwest biçe, lê dîsa dijmin nehişt, dîsa şahadet çêbûn. Heta êvarê li kolanên Cizîrê şer çêbû. Roja sêyem careke din gelê me yê Cizîra Botan derket kolanan, bi israr, bi inad, bi cesaret û bi qehremanî xwestin şehîdên nû jî rakin û wisa biçin ser gora hevala Bêrîvan.Li hemberî vê cesaretê û girseya civakê, dagîrkeriya Tirk neçar ma, gel bi berx- Li Amed û tevahiya Kurdistanê bi vî awayî ev berxwedan belav bû.

Li vir tişta girîng ev e; li hemû welatan serhildanên gelan ji bo daxwaziyên aborî, yan jî ji bo daxwaziyên siyasî pêk tên. Ango hin daxwazî hene. Li Kurdistanê serhildanên gel, ji bo xwedî li şehîdan derkevin pêk hatiye. Gelê me daxwaziyên aborî yan jî daxwaziyên hin mafên siyasî pêş nexistiye. Li şehidan û xeta şehîdan xwedî derketiye. Li doza şehîdan xwedî derketiye. Ango li Kurdistana azad û serbixwe xwedî derketiye. Li PKK'ê xwedî derketiye. Ji ber vê diruşma 'PKK gel e, gel jî li vir e' diavêjin. Bi vî awayî serhildan, li Kurdistanê bi rê ketiye, wisa gel bi girseyî derketiye kolanan. Niha hin fêm nakin, ji ber wê tim dixwazin gel û PKK'ê cûda bigirin dest. Ev tiştekî vala ye û ne mumkûn e. Lewre ev girseya gel bi têkoşîna şehîdên PKK'ê hatiye avakirin. Ev girse û heqîqeta PKK'ê pir zêde têkîliya xwe bi hev re heye.

Ji salên 90'î ve li aliyekî ji bo ku li bajaran Newroz bê pîrozkirin, dîsa ji bo pîrozkirina salvegera 15'ê Tebaxê di kolanên Kurdistanê de serhildanên

gelê me pêş ketin û ji gel, gelek şahadet çêbûn. Cihên weke Şirnex û Licê berxwedanên pir girîng pêş ketin. Heman demê dijmin ket tirseke mezin û li hemberî Şoreşa Azadiya Kurdistan konsepteke nû pêş xist.

Diyalektîka PKK'ê

Di sala 1992'an de bi piştgiriya NATO êdî artêşa Tirkiyê bi hemû hêza xwe ket dewrê. Heman demê careke din bi alikariya NATO, Emerika û hêzên Başûrê Kurdistanê jî, li dijî şoreşa bi pêşengiya PKK'ê, kêleka xwe kirin quwet. Ango ji wan re gotin, "eger hûn li dijî PKK'ê şer bikin, emê maf bidin we ku hûn li Başûr rêveberiya xwe ava bikin. Eger hûn li dijî PKK'ê şer nekin tiştek wisa ji we re nîne." Wan jî qebûl kir û li Başûr parlamento çêkirin. Wisa êdî ji 1992'an ve dem bi dem rêxistinên Başûr jî li kêlaka dewleta Tirk li hemberî gerîla ketin tevgerê. Sala 92'an, 95'an û sala 97 heta sala 2000'î li hemberî gerîla tevger kirin. Yanî ne artêşa Tirk tenê, pêşmergeyan jî li dijî gerîla şer dikir.

Jixwe dewleta Tirk di pêvajoya Şoreşa Vejînê de sîstema cerdevaniyê pêş xist. Wê demê hin şaşî û xeşimiyên me jî hebûn. Ango ew heqîqeta eşîrtiyê me pir neda berçav. Di encama wan şaşitiyan de dijmin gelek eşîr li hemberî gerîla rakirin. Lê ev rewş di salên 90'î de hinekî paş ket. Lê belê şerekî dijwar qewimî. Artêşa Tirk bi taybetî 93 û 94'an li Kurdistanê gund nehiştin. Hemû tişt dan ber xwe û komkujî pêş xistin. Kuştinên kûjerên wan ne diyar pêk dianîn, ango însanên me yên welatparêz li bajaran bi sûîkastê hatin şehîdkirin. Li aliyê din jî li hemberî gerîla êrîşên pir dijwar hatin pêşxistin. Di wan salana de şehadetên me pir zêde bûn. Sal hebû hezar şehîd, sal hebû 2 hezar şehîd çêdibûn.

Mesela sala 1994'an şehîdên me ji 2 hezarî zêdetir in. Dijmin dixwest gerîla yeko yeko şehîd bike, wisa lewaz bike û civakê ji têkoşînê dûr bixe, marjînal bike û bi vî awayî biçe encamê. Lê belê dijmin ev diyalektîka birdoziya PKK'ê nedît. Niha jî nabîne. Wisa fikir dike ku, çiqas gerîla şehîd bike, wê ewqas nêzî armanca xwe bibe. Ne wisa ye. Her şehîdek bi xwe re hêzekê ava dike. Lewre ev tevger ji şehîdan hêzê digire, ango şehîd bûye kaniya hêza vê Tevgerê, lewaz nake, xurttir dike. Diyalektîka PKKê, birdoziya heqîqeta Apogerî wisa ye.

Mesela hê di salên 80'an de gelek şehîd çêbûn. Şehîdên weke, hevalê Harûn, hevalê Îsmaîl Dêrîk, hevalê Yusiv û pir hevalên din şehîd ketin, lê belê ji salên 90'î şûnve jimara şehîdan zêde bûn. Hevalê Mahîr Serhed, Otomatîk Merwan, Xeyrî, Dr. Kendal, hevalê Cûma yê Bilîkî, Cemal Amed, Hevala Azîme, hevalê Kemal Spêrtî, Xelîl Dêrîk û Hevalê Yasîn wisa ev hevalên hemû fermandar û rêveber şehîd ketin. Tabî bi wan re bi dehan rêhevalên gerîla çûn şehadetê. Li herêma Botanê hevalê Şerîf Spêrtî, Rojhat Bilûzerî, Zelal Botan, Hevala Agirî, Hevala Cîhan û gelek hevalên din gihatin şehadetê. Bi kurtahî van şehadetan bêguman valatî çêkir, her şehîdek ji bo me êşeke mezin bû. Lê belê heqîqetek heye ku; şahadet di PKK'ê de valahi çêdike ev rast e, lê xwe nû dike şûnê dadigire û dibe hîmê xurtbûnê.

Derketina rêheval Zîlan bû sekneke fedayî

Di wê demê de tişta herî girîng, di navbera me û dijminê dagîrker de şerekî dijwar hebû. Dagîrkeriya Tirkiyê ne tenê bû. Hem dewletên din yên dagîrker dem bi dem bi xwe re dikirin şirîk, hem li pişt wan NATO hebû. Weke me berê jî gotî, quweta PDK'ê û heta carna hêzên Başûr yên cuda jî bi xwe re tevlî şer dikirin. Me li hemberî van hêzan hemûyan, berxwedaneke mezin dida. Lê pêşengiya taktîkî çawa dihat xwestin rol nelîst. Ango şoreşê wisa herikandina xwe ya pêş ve ji salên 95'an şûnve nikariya bimeşîne. Ji sala 95'an şûnve wisa xwe dubare kir, paş neket, lê belê pêş ve jî neçû. Ji wê rewşê dijmin îstîfade kir û Komploya Navneteweyî pêk anî.

Weke tê zanîn, Komploya Navneteweyî 9'ê Cotmeha 98'an dest pê kir, 15'ê Sibata 99'an de Rêber Apo bi vê Komploya Navneteweyî yekser an jî ne yekser bi beşdarbiya 34 dewletan Rêber Apo esîr hat girtin û radestî dewleta Tirk kirin.

Ruhê fedayî yê destpêkê

Berî wê 6'ê Gûlana 96'an li Şam'ê li hemberî Rêber Apo hewldanekê sûîkastê kirin, lê encam negirtin. Li hemberî van hewldanên dijmin yên li dijî Rêber Apo, rêheval Zîlan (Zeynep Kinaci) 30'ê Hezîrana 96'an bi şêwazekî nû, çalakiya fedaî li Dersimê pêk anî. Ev çalakî, gelek biwate ye, mirov dikare şîrove bike. Ruhê fedayî yê destpêkê di nava refên Apogerî de yê Mazlûman, Xeyriyan, Kemalan û Ferhatan di zindanan de pêk anî, hevala Zîlan wisa bi tevgerî, çalakî li hemberî dijmin pêk anî û ev çalakî bû taktîka derketineke nû. Hem di vî aliyê xwe de balkeşî heye, hem jî di aliyên êrîşên li hemberî Rêbertiyê de hesasiyeta kadro destnişan dike. Ji dijmin re bû wek bersiv û peyam. Ev derketina rêheval Zîlan bû sekneke fedayî. Rêber Apo wisa pênase kir, wate dayê û wek fermandariya herî mezin, Apogeriya herî mezin pênase kir. Bi vî awayî Zîlanbûn di nava refên me de êdî bû şêwazek. Piştre heval Sema, heval Fikrî bûn şopdarên hevala Zîlan. Di serdema Komploya Navneteweyî de êdî ev şêwaz jî bû şewazeke girseyî. Bi diruşma 'hûn nikarin roja me tarî bikin' bi dehan hevalan di zindanê de agir berda canê xwe. Dîsa li derveyî welat û li hundirê welat çalakgerên fedaî bi rê ketin.

Niha bi giştî, di serdema Komploya Navneteweî de bi şêwazekî fedayî şehadetên çêbûyîn jimarê wan li derdora 90 hevalan e. Ev ji bo xwedîderketina li Rêber Apo, ji bo pêşîgirtina li Komploya Navneteweyî bû peyam. Êdî bû rêbazek.

Dijmin Rêber Apo êsîr girt ku di bingeh de Partî ji holê rake

Bandora van şehîdan ya bi şêwazê fedayî, li ser Tevgera me pir zêde çêbû. Heman demê ji hemû komplogeran re û ji bo dijmin bû peyamek. Heta eger dijmin bi lez nikaribûye Rêber Apo îmha bike, sedema waê jî ev çalakî bûn. Yanî ev çalakiyên xwe fedakirinê, êdî bûn hêzek û şêwazek.

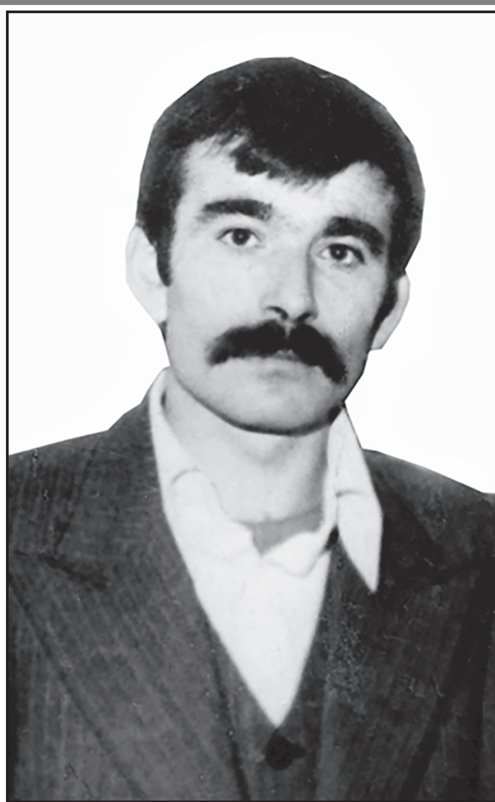
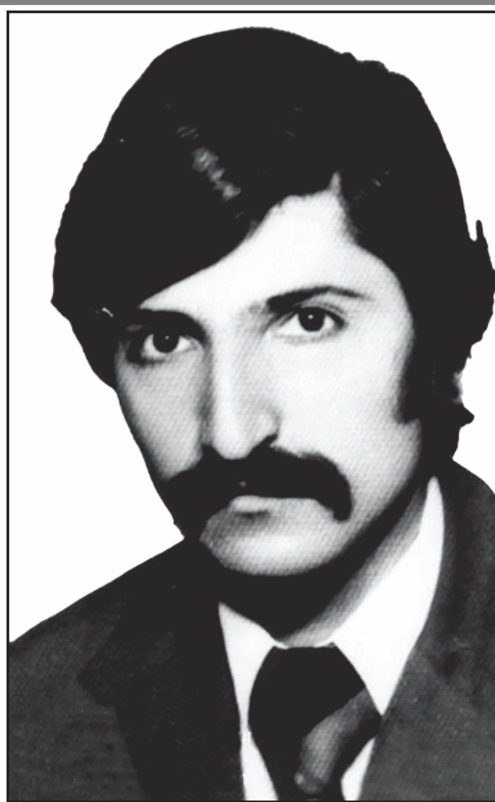
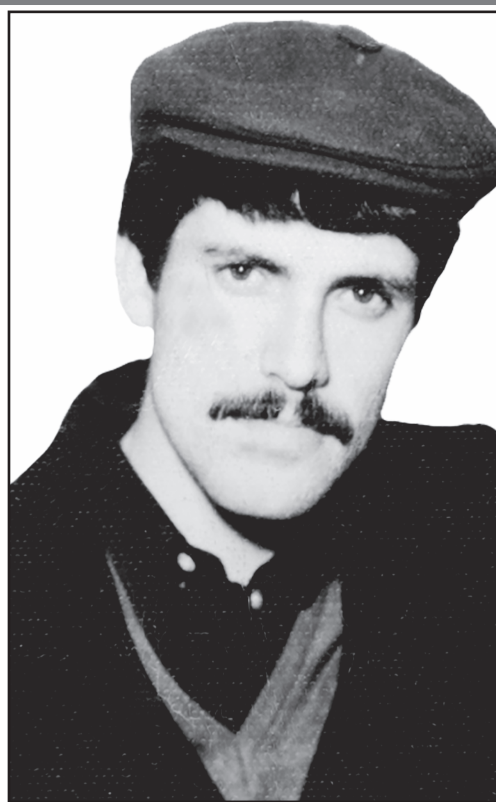
Dûv re jî 13'ê Adara 1999'an li ser esasê ruhê fedayî, saziyek hat çêkirin. Di nava refên ARGK de Hêzên Taybet hatin avakirin. Xeta Zîlan êdî bû sazî, sazîbûn pêş ket. Wisa fedayîbûn bû tarzek. Kadroyên di asteke bilind de bawermend û îdeolojîk bi zanebûn xwe feda bikin, wisa doza azadiya Kurdistan û azadiya Rêber Apo bi ser bixin, êdî fedayîbûn bi girseyî di nava refên me de pêş ket. Mirov dikare bêjê, di serdema Komploya Navneteweyî de, saziya fedayîbûnê bû banga Partiyê. Ango dijmin Rêber Apo êsîr girt ku di bingeh de Partî ji holê rake. Lê belê sekna van şehidên qehreman, ruhekî nû dan Partiyê. Erê Rêber Apo esîr ket, lê fedayîbûn jî pêş ket. "Em hene, emê berdewam bikin û heta dawiyê vê têkoşînê billind bikin" ev peyam dan. Ji bo wê bi rastî jî şehîdên wê demê pir hêja ne. Wek bangekê ketin dewrê û roleke mezin lîstin.

Jixwe li ser wî esasî Komployê tiştên hêvî dikirin pêk neanîn. Ango dijmin digot, 'esareta Rêber Apo, jiyana rêxistinê encax salekê dirêj bike.' Dûv re dît ku, wisa nebû. Hem Rêber Apo xeteke rast, stratejiya ku komployê xira bike meşand, hem ruhê sekna fedayî pêş ket. Van her duyan wisa komplo xira kir. Lê vê carê dijmin di hundir de jî xebitî. Bi destê grobeke çete Ferhat, Botan û kesên bi wan re xwestin di hundir de wî ruhê fedayî xirab bikin, kirin mijarê henekan, hemû nirxên Partiyê û jiyana azad xistin nîqaşê. Di hundir de ji bo ku bêwate û bêbandor bike bi rastî jî wê groba çete û tesfiyekar dest bi hewldanan kir. Lê wê çaxê jî li hemberî wan helwdanên wan sekna fedayî (bi taybetî yên di nav HPG'ê de) tişteke girîng e. Bi rastî jî wê demê yên di nava HPG de dixwazin şer bikin, ji bo azadiya Rêber Apo û ji bo azadiya Kurdistanê xwe feda bikin, disekinîn. Qismên din çûn saziyan. Qismên ku diçûn saziyan, piraniya wan li ber bayê tesfiyekar ketin û jê bandor bûn. Lê tişta din ya balkêş, ev hêz herî zêde ji Hêzên Taybet ditirsiyan. Mesela cihên ku hêzên taybet lê hebûna, ew nediçûn wir. Dema dixwestin bi hina re hevdîtin bikin, digotin, "Hêzên Taybet li wir in, em nayên, bila ew biçin em dûv re werin." Ango wisa dizaniyan, fedayîbûna Apogerî li pêşiya wan asteng e. Heta wê çaxê ji bin ve li ser Hêzên Taybet jî xebata teşhîrê dimeşandin.

Hemleya 1'ê Hezîranê

Mesela hevala Gulan hat şehîdxistin. Jixwe nehat fêmkirin, ewqas lêpirsîn çêbû lê di encamê de tiştek derneket. Wê demê li dijî fedaîbûnê êrîşkeriyek hebû. Çima? Ji ber ku tişta birdoziya Rêber Apo û Partîbûnê li ser lingan digire ew ruhê fedaîbûnê ye û ji şahadetê re amadebûn e. Sekna şehîd û sekna ji şehadeta re amadebûn, li pêşiya her cure tesfiyekariyê astengeke mezin e. Ev di destpêka dîroka me de jî wisa bû û niha jî wisa ye. Ji bo wê ew tesfiyekar herî zêde ji Hêzên Taybet ditirsiyan, dixwestin xwe jê dûr bigirin. Dizanin ku ew ji bo dozê, serkeftina birdozî û felsefeya Rêber Apo ji her tiştî re amade ne. Tiştên ku soza dayînê ddin yên weke; jiyan, zewac, mal, madiyat van qet û qet qebûl nakin û tesfiyekar jî ev baş zaniyan. Ji bo wê bi rastî mirov dikare bêje, "fedaîbûn heman demê cewherê PKK'ê ye. Tişta ku hemû dijmin, komplogerên hundir û yên derve li pêş wan bûyî asteng, ev ruh e. Ango ruhê ji şahadetê re amadebûn, ruhê fedaî li pêşiya her êrîşke-

Di wê demê de tişta herî girîng, di navbera me û dijminê dagîrker de şerekî dijwar hebû. Dagîrkeriya Tirkiyê ne tenê bû. Hem dewletên din yên dagîrker dem bi dem bi xwe re dikirin şirîk, hem li pişt wan NATO hebû. Weke me berê jî gotî, quweta PDK'ê û heta carna hêzên Başûr yên cuda jî bi xwe re tevlî şer dikirin. Me li hemberî van hêzan hemûyan, berxwedaneke mezin dida. Lê pêşengiya taktîkî çawa dihat xwestin rol nelîst. Ango şoreşê wisa herikandina xwe ya pêş ve ji salên 95'an şûnve nikariya bimeşîne.

Rêheval Zîlan 30'ê Hezîrana 96'an bi şêwazekî nû, çalakiya fedaî li Dersimê pêk anî. Ev çalakî, gelek biwate ye, mirov dikare şîrove bike. Ruhê fedayî yê destpêkê di nava refên Apogerî de yê Mazlûman, Xeyriyan, Kemalan û Ferhatan di zindanan de pêk anî, hevala Zîlan wisa bi tevgerî, çalakî li hemberî dijmin pêk anî û ev çalakî bû taktîka derketineke nû. Hem di vî aliyê xwe de balkeşî heye, hem jî di aliyên êrîşên li hemberî Rêbertiyê de hesasiyeta kadro destnişan dike. Ji dijmin re bû wek bersiv û peyam. Ev derketina rêheval Zîlan bû sekneke fedayî.

riya li ser Partiyê bersivek e. Bi vî awayî sekna milîtanên fedayî û stratejiya Rêber Apo ya paradîgmaya nû, hewldanên komploya navneteweyî ya hundir xira kirin. Sekna tesfiyekariya hundir bê encam hiştî, ev sekin bû.

Bi taybetî wê çaxê kesên di HPG'ê de cih digirtin; şer dabûn pêşiya xwe, fedaîbûn pêş xistin û ev sekin temsîl dikirin. Jixwe li hemberî komployê helwesteke ciwanan û gelê Kurd pêş ket. Hem dema komplo pêk hatî; di serî de li Rojhilatê Kurdistan, li beşên din yên Kurdistanê rabûna gelê me, li Ewrûpayê berxwedana gelê me yê meşa Romayê, li Tirkiyê di serî de Stenbol û derên din raperîneke pir girîng hate pêşxistin. Ev hemû bertekên civakê bûn. Mesela, piştî ku komplo pêk hat, sala 99'an li Rojavayê Kurdistanê di carekê de 900 ciwan tevlî bûn. Vê bixwe re ruhek û seknek pêş xist. Bi vî awayî êrîşkeriya komployê, ji derve û hundir de rasta vî dîwarê sekna fedaî hatin. Ji bo wê jî hewldanên wan yên hundir û derve bê encam man. Li kêleka xeta Rêber Apo û paradîgmaya nû, êrîşên dijmin şkandin.

Li ser vî esasî hemleya 1'ê Hezîrana sala 2004'an pêş ket. Eger ne ji ruhê fedayî bûya, piştî ewqas pêvajo û 5 salan şer hatî sekinandin, xebata tesfiyekaran ku ruh û sekna milîtanî kiribû hedef û texrîbata nava refên me de çêkirî mirov bide berçav wê pêngavê 1'ê Hezîranê bi vî awayî pêş neketa. Lê weke me gotî, ew ruhê heyî hişt ku pêngav careke din bikeve rojevê. Di hundir de jî şehadetên pir hêja çêbûn. Tevahiya şehadêtên wê demê, di şexsê rêheval Adil, Nûda de em bi bîr tînin û em hemû şehîdên wê demê di şexsê van hevalana de pênase dikin. Lê di vê serdemê de gelek hevalên weke hevala Gulbahar, Ferhat Mardîn, hevalê Kurtay û hwd. fermandar jî şehîd ketin. Careke din di êrîşên dijmin de şehadeta Ş. Rustem Cûdî, Çîçek Kiçî, Alîşêr Qoçgîrî, şehadeta heval Xebat Dêrik, piştî wê şehadeta Hevalê Huseyîn, Hevalê Reşît, hevalê Mehmet Goyî, Hevala Rojîn Gewda, Hevalê Nûman, şehîdên ji 2015'an vir ve; Ş. Azad Sîser, Çekdar Amed, Devrîm Amed, Botan Hakarî, Heqî Amed û şehîdên fedaî rêheval Zinar Raperîn, rêheval Sema, Andok, Zerdeşt, Şervan, Çekdar, Firat û sala 2016'an 27 çalakiyên fedaî pêk hatin û hemû jî serkeftî bûn.

Kaniya hêzê bûye şehîd

Fermandarên mezin, di berxwedana Kobanê de di şexsê hevalê fermandar Gelhat Gabar, Arîn Mîrkan de bi sedan şehîd tên temsîlkirin. Hevalê fermandar Xebatkar, Çiyager, Rûken Xoserî, rêheval Zeryan, fermandar Çeko û Rojger fermandar Îslam û Bêrîtan, van hevalana hemû bi perspektîfa berxwedana xweseriya demokratîk, li bajaran bi şer û bi berxwedana xwe destanên nû ava kirin. Tenê destaneke nû ava nekirin, heman demê ruhê Apogerî yê fedaî, bi hemû cîhanê dan nasandin. Li Kobanê serkeftina çêbûyî, serkeftina ruhê birdoziya Apogeriyê bû. Li Cizîr, Şirnex, Nisêbîn, Hezex, Sûr, Gever û deverên din hemû berxwedanên pêş ketîn, bi giştî li ser ruhê fedaîbûna Apogeriyê bûn. Fermandar Çiyager gotina gotî; "encam çi dibe bila bibe wê bedew be" li ser vî esasî aniye ziman; weke tê zanîn di berxwedana Sûrê de 60 heval kadro û dilxwaz hemû bi hev re rûdinin û biryara fedaîbûnê digirin. Ev ruhek, seknek û şêwazek e. Bi vê sekna xwe, riya serkeftinê vekirin. Fermandarê berxwedana Parastina Cewherî di meşa serkeftinê de îro hêza kaniya herî mezin e.

Bi kurtahî di dîroka Têkoşîna me de şahadet, roleke bi vî awayî lîstine. Ango dijmin xwestiye milîtanên PKKê şehîd bike, bi vî awayî PKKê bişkîne, tirs û xofê ke. Wisa girseyiya gelê Kurd teslîm bigire. Lê bi birdozî û felsefeya Rêber Apo kadroyên hatîn avdan û hatîn gihandin, hişmendiya di civaka me de hatî pêş xistin, ji şehadetên çêbûyîn natirsin. Na, şehîd, dibe cesaret, gavê paşve nade avêtin, dibe gavên nû. Ango şehîd bi xwe re zêdetir cesaret û biryarbûnê ava dike, xîretê pêş dixe û hê zêde girêdanê kûr dike. Tişta PKK kirî PKK ev e. PKK weke goka berfê, her ku gindiriye mezin bûye. Heqîqet ev e. Heqîqeta PKK wisa ye. Ji şehîd hêz girtiye. Kaniya hêzê bûye şehîd. Ji bo wê gotinên ku, "PKK Partiya şehîdan e" heqîqeteke mezin e. Lewre şehîdan xwîna xwe rijandiye, Partî bûye Partî. Partîbûn li ser xwîna şehîdan û hêza şehîdan ava bûye. Li ser vê hêzê dikare li hemberî hemû êrîşan li ber xwe bide. Êrîşên hundir û derve mirov dikare bi hêza şehîdan bê encam bihêle. Partîbûn wisa dijî û xwe diparêze. Ji bo wê yên Partî ava kirîn, bi rastî şehîd in û keda Rêber Apo ye. Ji bo wê, eger Rêber Apo dibêje: "Partiya me Partiya şehîdan e" ev heqîqeteke dîrokî ye. Ne gotineke wisa ye ku ji bo bi awayekî baş behsa şehîdan bikin hatiye gotin. Na. Ev Partiya bi şehîdan bûyî Partî, bi şehîdan heta roja îro hatiye û wê bi şehîdan jî biçe serkeftinê.

Rêberî derketiye, fikir û ramanek pêş xistiye û li ser wî fikir û ramanî kadro çêkirine

Niha di vir de divê mirov heqîqeteke din jî bîne ziman ku, ev heqîqet me di destpêkê de destnîşan kir. Berxwedana şehîdan, qehremaniya şehîdan, ne tenê civak zînde kiriye û civakeke nû avakiriye. Na! Bi esasî serokbûnî ava kiriye. Şehîd û Serok bi hev ve girêdan e. Li welatekî serok an jî rêberek rast derkeve û eger li wî welatê ji bo wê fikir û ramanê yên ku xwe şehîd bikin hebin, yên ku ji bedeldayînê re amade bin; ev heqîqet wê mirov bibe serkeftinê. Li Kurdistanê jî wisa bûye. Li Kurdistanê Rêberî derketiye, fikir û ramanek pêş xistiye û li ser wî fikir û ramanê kadro çêkirine. Ev kadro ji her bedelî re amade bûne û wisa hem doz pêşxistine, Partî ava kirine, hem jî Serokbûnî derxistine holê. Heqîqeta Serokbûnî û heqîqetê şehîd bi hev ve pir girêdayî ye. Bi taybet li Kurdistanê wisa ye.

Heqîqeta şehîd ne tenê xwediyê Partiyê ye, heman demê avaker e

Mesela berî sala 85'an heta 88 û 89'an ti keî bi awayekî fermî ji Serokatiyê re nedigot, "Serok". Ne Serok ji bo xwe digot, ne jî kesekî wisa digot. Jixwe di sala 1985'an de ev bi awayekî xwezayî, (li gorî ku em dizanin) destpêkê li Ewrûpayê di aliyê civakê de bi diruşma; "Bijî Serok Apo" hat avêtin. Piştre hêdî hêdî belav bû. Yanî serokbûniya Rêber Apo di hundirê têkoşîneke dûr û dirêj, bi qehir, bi êş, bi berxwedan, bi şahadet, bi kûranî û bi tecrûbê wisa avabûnî pêş xistiye. Bêguman hîmê wê di destpêkê de heye. Jixwe Serokatî hê di 10 saliya xwe de nîşanên serokbûniyê bi xwe re pêş dixe û bi serê xwe derketina 73'an eşkere dike. Lê di hundirê têkoşîna şoreşgerî de isbata vê heqîqetê, bi şehîd çêbûye. Ji bo wê şehîd û serokbûnî pir zêde bi hev ve girêdayî ne. Mirov nikare Rêberî û şehîd ji hev cûda bike. Hemû şehîdên me, bi diruşma "bijî Serok Apo" diçin şahadetê û Rêberî jî ji bo ku doza şehîdan rast temsîl bike û bibe serkeftinê, hewldaneke bêhempa pêş dixe. Ji bo wê ev her du ji hev cuda girtina dest, jixwe ne mumkûn e. Ango derketina Serokatiyê, bi xwe re bingehê fedaîbûn û şahadet ava kirine. Pêşxistina fedaîbûn û şahadetê jî bi xwe re heqîqeta gelê Kurd yê berxwedêr pêş xistiye û bi xwe re Serokbûnî kiriye heqîqet.

Mirov dikare bêje, li Kurdistanê her dilopa xwîna şehîdan pir pîroz hatiye rijandin. 40 salan berî vê bi xwîna şehîdê yekem tovê Partiyê hatiye çandin û biryara Partîbûnê hatiye girtin. Wê çaxê derfet hindik bûn û grob piçûk bûn. Lê piştî wê di binê êrîşkeriya dijminan de vê Tevgerê li ber xwe daye, di hundirê 40 salan de ser 20 hezarî re şehîd dane û têkoşîn îro gihandiye vê qonaxê. Heqîqeta şehîd ne tenê xwediyê Partiyê ye, heman demê avaker e. Şehîd Partî ava kiriye, şehîd rêberî kiriye heqîqet, şehîd ev gel û ev têkoşîn derxistine holê û şehîd îro bingehê milîtaniya Apogerî ya îro ye.

Armanca jiyan û doza me armanca şehîdan e

Şoreşa me îro li hemû Kurdistanê bi vê hişmendî, ruh û felsefeyê pêş dikeve. Şopdariya şehîdan, di binê perspektîfên Rêber Apo de wê me bibe serkeftinê. Di riya rast de şahadet serkeftin e. Ruhê fedayî yê Apogerî û jiyandina bîranîna şehîdan, hem riya serkeftiê ye hem jî riya jiyandina şehîdan e. Têkoşîn çiqasa pêş bikeve, wê ewqas ala şehîdan bilind bibe. Eger têkoşîn pêş bikeve, wê xeyalên şehîdên qehreman bike heqîqet, Rêber Apo û Kurdistanê azad bike. Wê demê wê navên şehîdan bi herfên zêrîn di pelên dîroka Kurdistanê de bin neqişkirin. Wê wisa ji dîrokê re bibin mal û bibin kesên nemir. Lewre ew ne mirî ne. Ew hêz in, paşroja gelê Kurd temsîl dikin, avakerên paşroja azad, demokratîk û sosyalîst in. Ew li ser fikir û ramana Rêber Apo ya konfederalîzma demokratîk û sosyalîzma demokratîk ji bo civakeke polîtîk û exlaqî bê ava kirin, li ser esasê azadiya jinê, şoreşa jinê, ji bo civaka demokratîk û azad bê avakirin, xwe feda dikin. Eger em li ser esasê paradîgmaya Rêber Apo, paradîgmaya demokratîk ekolojîk û azadiya jinê û şoreşa jinê meşê li dar bixin û ji bo konfederalîzma demokratîk li Kurdistanê û li tevayiya Rojhilata Navî bibe heqîqet, bi biryareke mezin di şopdariya şehîdan de bimeşin, wê çaxê hem riya serkeftinê wê ji bo me zêde hebe, hem jî li ber ronahiya paradîgmaya Rêber Apo wê şoreşa me bi ser bikeve û şehîdên me wê bibin nemir û mora xwe li paroja azad bixin.

Di van 40 salên borî de gelek şehîdên wê şoreşê me yekser dîtin û nas kirin. Wek rêhevalê şehîdan, em ji bo wan dijîn. Armanca jiyan û doza me, armanca şehîdan e. Ji bo pêkanîna armanca şehîdan em hene. Em deyndarên wan in. Eger îro evqasa nirx hatine avakirin, şoreşa me îro li Rojava, Bakur û li hemû beşên Kurdistanê gihatiye qonaxeke wiha, em wek gel, wek Tevger serbilind in, em îro bi hêz û bi îrade ne, ev bi saya şehîdên qehreman, şehîdên pîroz û şehîdên hêja çêbûne.

Şehîd bingehê meşa serkeftinê ye

Divê hemû malbatên şehîdên me, hemû dayîk û bavên şehîdên me di vê heqîqetê de kûr bibin. Em bi saya wan îro li vir in, wan em ava kirin û ew xwedî hemû nirxan in. Divê em bi armanc û xeyalên van ve girêdayî bin. Her kesê ji şehîdan re rêza wî heyî, divê li gorî armanc û xeyalên wan bijî û li gorî wê têkoşîn bike. Weke din tu li ser şehîd bigirî, biqehirî û bêjî; "şehîdê min e" şehîd bikî yê xwe tenê, wisa nabe. Ev nêzîkatiyeke teng û berovajî ye. Şehîd, kur û keçên vî welatî ne. Lê malbat jî divê bi vê perspektîfê di şopdariya wan de be. Em hemû malbatên şehîdan, wek malbata Tevgera xwe dibînin. Hêviya me ji wan jî ev e; em dibînin ku malbatên me îro di Têkoşîna me de barê herî giran radikin, fedakariya herî mezin dikin û li vê dozê xwedî derdikevin. Lewre xwediyên vê dozê yên heq ew bi xwe ne.

Divê em wisa nêzî heqîqeta şehîdan bibin. Heqîqeta şehîdan di şert û mercên Kurdistanê de avakera her tiştî ye. Divê em fermana wan pêk bînin. Em dikarin wisa deynê wan di stûyê me de bidin. Fermana wan çi ye? Di riya rêber Apo de ji bo azadiya Rêber Apo û ji bo azadiya Kurdistan xwetevlîkirina rast û çi ji me tê xwestin kirina wê ye. Eger em emir û fermanên şehîdan pêk bînin emê biçin serkeftinê. Ji bo wê şehîd serkeftin e, şehîd pêşeroj e, şehîd roj û pêşeroja me ye. Şehîd bingehê meşa serkeftinê ye. Her tişta me şehîdê me ye. Em di salvegera 40. ya şehîdê yekem de, tevahiya şehîdên qehreman careke din bîr tînin. Ew fermana li ser me ne û em soz didin ku emê deynê xwe li hemberî wan bidin. Emê axîna wan li erdê nehêlin, banga wan bê bersiv nehêlin. Bîranîna wan bidin jiyandin û bi avakirina Rêberiya azad, Kurdistana azad emê tola wan rakin. Emê wisa wan bikin kesên nemir. Ji bo pêkanîna vê sozê emê bijîn. Jiyana me û armanca me ya yekane em soz û peymana şehîdan pêk bînin. Fermanên şehîdan pêk bînin. Wisa şehîdan bikin heqîqet, bikin pêşeroj û bikin kesên nemir. Bi vê sozê, bi peyman û bi vê bîr û baweriyê em careke din dibêjin; "şehîd namirin, şehîd namirin!"

■■■

Li Cizîr, Şirnex, Nisêbîn, Hezex, Sûr, Gever û deverên din hemû berxwedanên pêş ketîn, bi giştî li ser ruhê fedaîbûna Apogeriyê bûn. Fermandar Çiyager gotina gotî; "encam çi dibe bila bibe wê bedew be" li ser vî esasî aniye ziman; weke tê zanîn di berxwedana Sûrê de 60 heval kadro û dilxwaz hemû bi hev re rûdinin û biryara fedaîbûnê digirin. Ev ruhek, seknek û şêwazek e. Bi vê sekna xwe, riya serkeftinê vekirin. Fermandarê berxwedana Parastina Cewherî di meşa serkeftinê de îro hêza kaniya herî mezin e.

Niha di vir de divê mirov heqîqeteke din jî bîne ziman ku, ev heqîqet me di destpêkê de destnîşan kir. Berxwedana şehîdan, qehremaniya şehîdan, ne tenê civak zînde kiriye û civakeke nû avakiriye. Na! Bi esasî serokbûnî ava kiriye. Şehîd û Serok bi hev re girêdan e. Li welatekî serok an jî rêberek rast derkeve û eger li wî welatê ji bo wê fikir û ramanê yên ku xwe şehîd bikin hebin, yên ku ji bedeldayînê re amade bin; ev heqîqet wê mirov bibe serkeftinê. Li Kurdistanê jî wisa bûye.

Rêber Apo'nun 18 Mayıs 1994 tarihli çözümlemesinden derlenmiştir

Örgüt için yürüttüğümüz kavga bir damla şehit kanının kavgasıdır

Bizim mücadelemiz bir anlamda şehide layık olma mücadelesidir. Bizim mücadelemiz hiç de hazırlıklı olmadığı ve güç yetirmede gerçekten çok zorlanacağı ilk şehitlerine karşı saygılı olmayı, onların anısına ters düşmemeyi, niçin gitmişlerse ona sadık kalmayı, boyun eğmemek kadar kolay düşmemeyi ve mutlaka yaşatmayı esas alan hareketin şahididir; bir hareketin, bir partinin gerçeğidir. PKK'yi PKK yapan biraz da şehide böyle yaklaşımıdır. Bu büyük bir yaklaşımdır.

Mayıs Şehitleri Ayı ve 18 Mayıs Şehitler Günü'nde tüm şehitlerimizi saygıyla anarken, bütün gücümüzle anılarının gereklerini yerine getirmesini bilmeliyiz.

Bugün hareketimiz ilk grup aşamasında kendini yaşama çekerken, hiç beklemediğimiz ve sonuçlarını düşmanın da, bizim de kestiremediğimiz, dikkatlice ele alınmazsa ve gerekleri yerine getirilmezse tarihin bambaşka olabileceği ve öyle inanıyoruz ki, doğru ele almamızla birlikte tarihin seyrini değiştirmeye çalıştığımız, başta Haki Karer Yoldaş olmak üzere ve ardı sıra gelen tüm şehitlerimizin anısına verdiğimiz doğru karşılıkla yaşam kavgamıza, onun olağanüstü özgürlük atılımlarına ve günümüzde de çok yoğunca yaşadığımız savaş gerçekliğine ulaşmakla, kısmen de olsa onları saygıyla anabilme ve emrettiklerinin gereklerini yerine getirebilme görevlerimize sahip çıktığımızı söyleyebiliriz.

Bir kişi en değerli yoldaşlarına karşı bir görevi vicdanında yerine getirme gereğini duymuyorsa, o hiçbir zaman PKK'li olamaz. Yanı başında en değerli yoldaşlarının şahadetinden anlam çıkaramıyorsa, var olan zayıflığını ve yanlışlığını doğruya çeviremiyorsa, bu konuda kıyamet koparmıyorsa, bu kişiden korkulur. PKK gibi tamamen insanlık hareketi olarak değerlendirilebilecek bir hareketin şahadetlerini unutkanlık ve gaflet gibi, çok yüzeysel değerlendirmelerle geçiştirmek gibi bir küstahlığı yakıştıran her kimse, aşağılığın tekidir. Bu tip iflah olmaz ve buna güvenmemek gerekir. Şehide kendisini borçlu hissetmeyen, en önemlisi de onun son nefesinde vasiyet olarak bıraktıklarını kendine esas almayan, ona hakkını vermeyen, çizgimizin bir eri ve onun yaşatan bir gücü olamaz. Hele bir önder gücü hiç mi hiç olamaz.

Bizim mücadelemiz bir anlamda şehide layık olma mücadelesidir. Bizim mücadelemiz hiç de hazırlıklı olmadığı ve güç yetirmede gerçekten çok zorlanacağı ilk şehitlerine karşı saygılı olmayı, onların anısına ters düşmemeyi, niçin gitmişlerse ona sadık kalmayı, boyun eğmemek kadar kolay düşmemeyi ve mutlaka yaşatmayı esas alan hareketin şahididir; bir hareketin, bir partinin gerçeğidir. PKK'yi PKK yapan biraz da şehide böyle yaklaşımıdır. Bu büyük bir yaklaşımdır. Dirilten, en başarılamaz denileni başaran, en inanılamazı inanılır kılan, gerçekten düşmanın da hesaplayamadığı birçok gelişmeyi bağrında taşıyan bir şehit yaklaşımıdır.

Adım gibi biliyorum ki, eğer 18 Mayıs günü Haki Karer Yoldaş'ın şahadeti gerçekleşmemiş olsaydı, biz PKK'nin ilanını aklımıza fazla getirmezdik. Ciddi bir partileşmeye gitme gereğini bir borç olarak gündemimize koymazdık. Kendimizi silahlı savaşıma biraz daha yaklaştırmazdık. En önemlisi de yaşamımızı daha fazla devrimin yoluna koymaya seferber etmezdik. Bu şahadet bizim karşımıza şunu çıkardı: Ya düşmanın ve işbirlikçilerinin bekledikleri gibi sineceksin ve köşeye çekileceksin ya da şehidin kanını büyük bir mesele yapacaksın; onu doğru değerlendirmek kadar intikam yeminini yapacaksın ve gerekleri neyse onu yerine getireceksin! Biz bu ikilemden sonuncusunu tercih ettik. Doğru değerlendirmeyi geliştirmek kadar intikamını mutlaka almamız, ürkütücü bir devlet de olsa, çok aşağılık bir işbirlikçi -ki biraz öyle karşımıza çıkarıldı- veya birileri de olsa peşini bırakmamamız gerektiği, bu temelde yürüyüşün bizi gerçeklerimizle çok çarpıcı bir biçimde karşı karşıya getireceği, bir teorik yetersizlik varsa bunu bu yürüyüşle giderebileceğimizi, yine pratik savaş sorunlarımız varsa bu pratiği ve bu savaşçı intikam pratiğini gerçekleştirmekle halledeceğimizi görüyorduk. Veya ısrarlı takibin bu konuda bize başarının yolunu açacağına inanıyorduk.

Şehitlerle aranızdaki mesafeyi çok açmışsınız

Bir de bu anlamıyla PKK tarihine anlam vermek gerekiyor. Yine PKK tarihinin en çarpıcı anlatımı, şehitler dizisinin anlatımı biçiminde olmalıdır. Kendi yaşamımdan ve kendi pratiğime yol açmam ve yön vermemden iyi biliyorum ki, ben şehitleri esas aldım. Tek tek ele alıp bugüne kadar getirebilirim. PKK'nin direniş çizgisi nasıl bir şehitler çizgisidir? PKK'nin savaş çizgisi, nasıl bir şehit intikam çizgisidir? PKK'nin düzeltme, kendini özeleştiriye tabi tutma çizgisi, şahadeti düşünürken nasıl içine düşülen hata ve yetmezlikleri düzeltme çizgisidir? Bunu çok çarpıcı bir biçimde iç içe, oldukça organik bağlantılı olarak gösterebiliriz. Hele PKK günümüzdeki kitleselliğini ve on binlerce katılımını yaşarken, özlü olmak kadar özlü olmayan, sığ ve çok yüzeysel, çok tortu düzeyde katılımları da yaşamışken; şehitler çizgisinde büyük ısrar, gerçek PKK'yi ortaya çıkaran çalışmayı kavramada büyük ısrar ve bu konuda tavizsiz davranmak, tüm gelişmelerin ve bundan sonrasının sağlam götürülmesinin özüdür.

Var mı öyle kendine güvenen bir devrimci? Var mı, 'Ben de bu işte varım' diyen birisi? En canlı yapılması gereken görevi, yerine getirilmesi ve başarılması gereken işi başarabilmek, Parti gerçeğine böyle bir anlam verebilmek, mümkünse bunun bundan sonraki yürütücüsü olabilmek... Bunu sağlayabilen kişi doğru yoldadır, gerçekten çizginin insanıdır.

Biz Şehitler Günü'nde aslında daha fazla doğru yaşamın ve hatta başarının esasını oluşturan bu özü görebilmeliyiz. Üzerinde yoğunlaşmanın ve onu geleceğe taşırmanın tüm tedbirlerini şahsımızda somutlaştırabilmeliyiz. Bu çok önemlidir. Bu, öyle herhangi birkaç şehidi veya PKK'nin şehitler bilançosunu göz önüne getirmek değildir. Yine sadece, 'Ne kadar değerli yoldaşımızı kaybetmişiz' diyerek üzüntümüzü ortaya koymak da değildir. Bu, şehitlerin ne kadar değer ifade ettiklerinin sığ bir kavranışı da değildir. Tamı tamına başarı için emredilen yaşama ve savaşmaya güç yetirebilme sorunudur. Şimdi bunu anlayabilecek misiniz? Bu konuda bütün olumsuzluklarımızın, düzenin etkileri kadar kendi ihanet, teslimiyet, hatta her türlü ilkel ve insanlık dışı tortularımızın hesabını yapabilecek miyiz? Bunlarla savaşımı sürdürebilecek misiniz? Buna son derece özlü ve dürüst olmak kadar, başarıyla karşılık verebilecek miyiz? Sorun işte budur. Kendine güvenen, bu soruların cevabını doğru verdi mi, o aslında şehidin anısına en doğru karşılığı vermiştir. Daha da ötesi güncel gelişmeye kesin başarı temelinde bir yaklaşımı sergilemiştir. Özlü olmak, iyi niyet ve dürüstlük kadar, çaba yeterliliği de yaşamaya ve savaşa gelebileceğini kanıtlamıştır. Bunu söylüyoruz; acaba buna var mısınız diyoruz? Kesin olarak söyleyeceğiniz bir dürüst söz var mı? Acaba şehitlerin huzurunda gerçekten biraz saygıya geçmeyi bilebilecek misiniz? Bunu özünüze yedirebilecek misiniz?

Gerçek hiç de sandığınız gibi değildir. Yaşadığımız binlerce şahadet olayı vardır. Onlarla aranızdaki mesafeyi çok açmışsınız, onlara çok ters düşmüşsünüz. Onlara karşı ihanet içindesiniz. Gelişememenizin, duyarsızlaşmanızın veya giderek yücelememenizin ve sahtekarlığa meyil göstermenizin altında bu gerçeklik yatar. Şehidi çok kolay unutuyorsunuz, şehide çok kolay ters düşüyorsunuz. Ben kendim de ürküyorum. Bu Parti içindekiler neden kendi şehitlerine böyle sığ

yaklaşıyor? Haydi benim bu işim var, bir insanın bağlılık düzeyi işte ancak bu kadar olabilir. Ama direkt sorumlusu olduğunuz birçok olay ve ilişki var. Bizzat sorumlusu olduğunuz yüzlerce şahadet olayı var. Bunlardan hiç ders çıkarılmaması söz konusu. Dedim ya, biz grup döneminin ilk şehidinin anısına çıkardığımız dersle Parti olma gereğini duyduk. Zindan şehitlerimizin anısından çıkardığımız dersle ne pahasına olursa olsun ülkeye yönelme gereğini duyduk. Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin şahadetinden, Mahsum Korkmaz Yoldaş'ın şahadetinden gerillaya mutlaka işlerlik kazandırma dersini çıkardık, görevini belledik ve bütün çalışmamızı buna göre ayarladık. Azamimizi ve iGüdemizi bunun için biledik iğne ucu kadar olanağı bunun iç ayaklandırdık.

Şimdi siz de kendinizi bir gözden geçirin. Acaba doğrudan yanı başında olduğunuz ve çok iyi gördüğünüz birçok şahadeti nasıl anlamlı hale getirdiniz? Ucuz laf olmanın ötesinde, ne kadar sağlam ele aldınız? En önemlisi de çaresizce yaklaşmaktan öteye varabildiniz mi? Onu büyük mesele yaparak, kendinize çekidüzen verebildiniz mi? Hani lafta çok söyleniyor ya; 'Saygıyla anıyoruz' diye, gerçekten saygıyla anabildiniz mi? Yine, 'Gereken dersler çıkarılmıştır, bu kez kolay şahadete geçit yok' veya 'Her şahadet bir başarı kaynağıdır' diyerek, buna anlam verebildiniz mi? Güç çıkarabildiniz mi? Bu sorular hepiniz için yakıcıdır. İnanıyorum ki, hala dürüst olduğunuzu ve bazı değerlerle bağlantılı yaşadığınızı samimice söylersiniz. Hatta büyümek ve yine değerlere layık olmak istediğinizi söylüyor, bunu çok kesin diyebileceğimiz bir tarzda amaç belliyorsunuz. Yorulmamışsınız, isteseniz başarabilirsiniz de.

İnsan amaç bellediğine ulaşmayı da kendisi için mesele yapmalı. İşte her gün anlamsız bir biçimde yüklendiğiniz çelişkileriniz var, gelişme sorunlarınız var. Biraz da bu şahadet çizgisinde buna saygınız varsa, bir gözünüz ve hissetme borcunuz varsa, kişiliğiniz ve gücünüz varsa, bunları sergileyerek karşılığını verebilmelisiniz. Sonuna kadar bilinç, sonuna kadar çalışma tarzına doğru yaklaşıp onu sonuna kadar savaş çizgisine götürme; bunu gösteremezseniz, tutarlılığınızı kesin olarak kanıtlayamazsınız. Şehitler lafazanlıkla geçiştirilemez. Hele demagojiye başvurmak en kötü yöntemdir, bu bize yutturulamaz. Ben şehitleri ciddiye almak zorundayım. Bu insanların önemli bir kısmı son nefeslerinde benim adımı da anıyorlar. Ben ne kadar buna layığım veya layık değilim, bu tartışılabilir ama onlar mademki bunu söylemişler, dikkat etmeliyim. Bu vasiyet neyse, gücüm oranında yerine getirmeliyim.

Şehitlere dürüstçe bağlı kalmayı onları yaşatmayı bilin

Hiç kuşkusuz onlar vasiyetini bütün PKK'lilere de yapmışlardır. Ben biraz buna göz kulak olmaya çalışıyorum. Denetlerim, takip ederim. Ama söz, 'Bu harekete varım, onların yoldaşıyım' diyen herkesedir. Bunu geçiştirmemek gerekir. Her şeyle oynayın, her şeyi istediğiniz gibi yapın ama bir şehidin anısına da gereken karşılığı verin. Şimdi bizim ulus olarak, halk olarak, hatta insanlık olarak elimizde en dikkat edilecek, kanıtlanmış değerler olarak ele alınacak varlığımız bu şahadetlerdir. Onların büyüklükleri tartışma götürmez. Biz tartışma götürebiliriz, kendim de tartışma götürebilirim ama bu şahadetler tartışma götürmez. Bu açıdan onlara dürüstçe bağlı kalmayı, gücünüz oranında onları yaşatmayı bilin. Onları yaşatma derken; mücadeleyi sürdürmekten bahsediyoruz. İşte Ferhatların, "Ateşi söndürmeyin" sözüne, onların anısına en son karşılık verenler var; o alev hala sürüyor ve daha da yakıcı kılınmak isteniyor. "Daha fazla savaşın" diyen Kemal Pirler var. "PKK'nin mücadele çizgisinin on yılda olmasa da, yirmi yılda zaferi yakalayacağına inanıyoruz" diyor. Bu, savaş çizgisine çağrıdır.

Çok iyi biliyorum ki, onların hemen her birinin, 'Bu vahşi ve acımasız işkenceci düşmana, onun her türlü özel savaşım güçlerine vurmakta pek başarılı olamadık, intikam alamadık ama çok azap verici bir biçimde yaşamımızı vermekten de çekinmedik. Yaşayanların mutlaka bizden daha başarılı, daha hakim ve doğru bir biçimde savaşmalarını istiyoruz' biçiminde dile getirilen vasiyeti vardır ve bu vasiyeti anlayabilmeliyiz. Bunun için mutlaka bir şeyler yapabilmeliyiz. Çokça bilinir; bizde bir tokat yersen, mutlaka karşılık vermek istersin. Bir yakının vurulursa, uzun süre intikamını almak için seferber olursun. Bunlar bir değil, bin değil, on binleri geçiyor. Bunlar öyle sıradan herhangi bir şahadet değil, mutlak insanlık şehitleridir. İslamın ilk şehitleri kadar büyük, yine İsa'nın havarileri kadar değerli ve en az irili ufaklı bütün devrim hareketlerinin ilk şehitlerinin hepsinin anlamını içeren büyüklükte şehitlerdir. Onların bu tartışma götürmez

büyüklüklerini kabul etmelisiniz. Halk olarak, Parti olarak, birey olarak özümsemesini bilmelisiniz. Bunu kendinize yedirmelisiniz. Siz insanlığı başka türlü kazanamazsınız. Uluslaşma, sosyalleşme ve özgürleşmenin, bu değerlerin yadsınması temelinde gerçekleşmesi mümkün değildir. Eğer yadsırsanız, onların üstündeki Yezidiler olabilirsiniz! İslam tarihini biraz bilir misiniz? O şehitlerin kanları üzerinde saltanat kuran Yezidler olabilirsiniz.

Ben büyük hak savaşçılığını çok erkenden başlatma gereğini duydum. Bunu en yakınlarıma karşı da sürdürdüm. Örgüt için yürüttüğümüz kavga, bir damla şehit kanının kavgasıdır. Sen bunu kötüye kullanamazsın, sen bununla oynayamazsın! Bunlar bana vasiyettir. Bilemediğim için değil, sizi anlayamadığım için değil, sizi çok basit gördüğüm için üzerinize gelmedim. Kurnazlık mı dersiniz; bu dünyada benden daha kurnazı yoktur. Yok, ben tanımıyorum. Olsalardı, beni alt ederlerdi. Akıllılık mı dersiniz, tedbir mi dersiniz, hepsi bende var. Bizim daha çok yoldaşlara layık gördüğümüz emek, adalet, eşitlik, güzellik ve sevgi olabilir diye düşünüyoruz. Maddi ve manevi olarak sorunu böyle ele almaya yönelmelerini geliştirmek istiyoruz. Zaten şehitler de bize bu gücü veriyor. Yani köken buna bağlıdır.

Dediğim gibi, ben şehitlerin PKK tarihini çok anlatmak istedim ve zaman zaman da temel dönemeçler itibariyle anlattım. Sizler de bu zincirin orta halkalarını ekleyebilirsiniz. Her alanın, tüm ülke genelinin bütün görevlerinin şehitlik halkalarını birbirine ekleyebilirsiniz. Bu bir borçtur. Ben hepsinin adı neden aklımda değil diye kendime esef ediyorum. Neden hepsinin anısına verilmesi gereken karşılığı veremedim, diyorum. Ama genelde hep şunu kanıtlamaya çalıştım: Şehit kanının döküldüğü her yere bir militan bırakabilmek, kanı boşa aktı dedirtecek bir durumu düşmana sunmamak. Ne kadar şahadet yaşanmışsa, onların anısının amansız bir takipçisi olduğumu gösterdim. Biz bunu biraz gösterdik diye teselli buluyoruz. Ama yetersiz. Çünkü; oralarda öyle pek yamanca savaşmıyorlar. Dolayısıyla anılarına biraz daha yetkin karşılık vermek gerekir diyorum. Bütün o sahalarda savaşı kızgınlaştırmak, şahadetin boşuna olmadığını ve şehitlerin intikamının alınacağını, emrettiklerinin gereğinin yerine getirileceğini gösterebilmek gerekir. Yaptığım bütün taktik arayışlar, bütün güne yüklenimlerim bu andıma bağlı olmanın bir gereğidir. Ben de bu anılara karşılık vermek istiyorum. Bunun ancak böyle olacağına inanıyorum. Kendimi kandırmak istemiyorum.

Hatta ben içinden çıktığımız Türkiye devrimci gençliğinin şahadetlerine de karşılık vermek istedim. İlk çıkışımızı vurgularken, Mahir Çayanların, Deniz Gezmişlerin, İbrahim Kaypakkayaların şahadetleri vardır. Onlar da ağırlıklı olarak Parti şehitleridir. Hareketimiz biraz onların da anısına bağlı olmanın adıdır. Bunlar gençlik dönemimizin şahadetleridir. Tarihimizi onlardan yana yaptık ve layık olmaya çalıştık. Tarihimize baktıkça, sosyalizme baktıkça, sosyalizm şehitlerine daha da fazla değer vermeye çalıştık. Unutturulmak istendiler, küfrettirilmek istendiler; doğru temsilimizle buna fırsat vermemeye çalıştık. Onları unutturmak ve başka türlü göstermek isteyenlere karşı savaşan bir güç olarak, insanlığı böyle algılayan, insanın bu özgürleşme, adalet ve eşitlik çizgisine karşılık veren biri olarak kendimizde tutarlı olmaya ve kendimizi bu temelde yürütmeye çalıştık. Kişilik dediğimiz olay böyle belirlenebilir. Ayakta kalabiliriz, dedik ve hala örgüt gücümüzle bunu göstermeye çalışıyoruz.

Hareketimiz o gün bitebilirdi

Bugün şahadeti böyle anarken, tesadüf müdür veya doğal bir sürecin sonucu mudur, Haki Karer Yoldaş'ın şahadetinin arkasındaki işbirlikçi ve düpedüz özel savaşın emrine girmiş - adı sözümona Stêrka Sor olan ajan provokatör bir oluşum bu şahadete yol açmıştır. Bu gücü anlamaya çalıştık. Bunlar kimdir dedik ve üzerine gittik. Karşımıza çıkan şey; Kürdistan'ın en eski ihanet tarihinin günümüzün özel savaş yürütücüleriyle geliştirdiği kirli ilişkilerin bir sonucuymuş; bunu gördük. Hem de adına 'Stêrka Sor' diyecek, bilmem 'ulusal kurtuluşçuluk' diyecek, bilmem KDP diyecek! Çoktan düşmanın hizmetine giren, birçok yurtseveri de gafilce kullanan ve hatta üzerimize saldırtan bir özel savaş şebekesiyle karşı karşıya kaldığımızı gördük. Haki Yoldaş'ın katledilişinde hiç de aşırı korkulu olmadığımızı ve büyük bir savaşla hemen karşı karşıya kaldığımızı fark ettim. Sanki üzerimize gök yıkıldı. Bu, yer yarıldı da ölümlerden ölüm beğen biçiminde bir cinayetti. Düşmanın planını kesin olarak bir özel savaş yönlendiriyor. Hareketimiz o gün bitebilirdi. Biraz sorumluluk duymasaydık, ne pahasına olursa olsun anıyı kurtarma gereğini bir tarafa itip basit bir intikamcılıkla yetinseydik, o günün öfkesi içinde yığılıp kalsaydık, korkup sinerek bir köşeye çekilseydik, bu PKK hareketi doğmadan ölecekti. Bunun emareleri çoktu. Nitekim bugün de böylesine yarım, orta yolcu PKK'lilikle öfkeye kapılıp kendini bitirten PKK'cilik bela halinde -bir sağ ve bir de sol bela halinde- yakamızı bırakmıyor. Haki Yoldaş'ın şahadetinde böyle ikili bir durum doğdu. Hemen öfkeye kapılıp intikam almak, bu sol intiharvari yaklaşım ve sonu bitiş oluyor. Sinip geriye çekilmek ve anılara böyle gizli gizli sözümona içten bağlı kalmak da sağ pasifist anlayış oluyor. O gün bu gündür bu iki eğilim bizim planımıza, örgütümüzün mücadele çizgisine, doğru savaşta başarma taktiğimize musallat olup başarının yolunu kesmek istiyor. Bunlarla biraz şiddetli bir mücadele yürüttük.

Şimdi bakıyoruz, o zaman Kürt ve Kürdistan gerçeğinin hiç de fazla kendini hissettirmediği Antep'in bir gecekondu semtinde geliştirilip hayata geçirilen bu plan, bugün daha kapsamlı bir biçimde bütün dünyaya kendini duyuran genel bir Kürdistan gerçekliği içinde çok açık bir biçimde daha da genel olarak uygulanmak isteniyor. O zaman bir militanımıza karşı yürütülen bu plan, günümüzde tüm bir ulusa, bir halka ve bütün PKK gerillasına karşı geliştirilmek isteniyor. Plan sinsi bir plan, Mayıs'ın ilk günlerinde muğlak bir adım attılar, Güney Kürdistan'a yönelme adımı dediler. Şimdi anlaşılıyor ki, bu adım aslında bizim 1977 Mayısı'nda Kürdistan geneline yaptığımız bir seferimizin böyle bir cinayetle noktalanmasının daha genelleştirilmiş ve yoğunlaştırılmış bir biçimi oluyor. Çok iyi hatırlıyorum; biz iki aylık bir Kürdistan seferi yaptık. Çok donanımsız, doğru dürüst kendini gizlemekten yoksun, kendini zorbela şuraya atacak ve birkaç toplantı yapabilecek bir seferdi bu. Ve karşılığı da Haki Yoldaş'ın şahadeti oldu. O günden bugüne yüklendik; Kürdistan'ın hemen her tarafına gerillayı çıkardık, yurtseverlik hareketini geliştirdik. Bunu Kürdistan'ın bütün parçalarına yaydık.

Düşman da boş durmuyor. Boş durmadığını nasıl ortaya koyuyor? Bütün gelişme ve yayılma alanlarımıza bir karşı planla cevap veriyor. Ve en önemlisi de gerçekten Kürt ihanetinin en doğru ifadesi olarak, günümüzde bunun en çarpıcı, geliştirici gücü olarak bir anlayışın şu veya bu kişide ve Parti'de, bin yıllık ihanet ve işbirlikçilik tarihinin böyle somutlaştırılıp karşımıza diktirilmesinin ne anlama geldiğini ve düşmanın bununla nasıl üzerimize yürüdüğünü çok çarpıcı bir biçimde gördük. Maalesef sadece böyle görmekle kalmadık, daha o dönemde yaşanılan gafletin bir benzerini hala görmeye devam ediyoruz. Planın böyle olduğu rahatlıkla anlaşılabilir. Tıpkı 1977'lerdeki gibi imha edici bir yaklaşım olduğu kesin. Ben o günü çok iyi hatırlıyorum. Bu plan, 'Yer yarılsın, gök üzerine çöksün ve bitsin' planıdır.

Haki Karer Yoldaş'ın şahadetini hiç anlayamadınız

Siz belki Haki Karer Yoldaş'ın şahadetini hiç anlayamadınız; ondan sonraki bütün şahadetleri de anlayamazsınız. Ama bugün yaşamak isteyen sizlersiniz. 'Devrimciyiz, hazırlanıyoruz' deyip de yarın öbür gün savaş alanlarına gideceksiniz. Hiç olmazsa şimdi anlayın. Kendinize biraz saygınız olsun. Bunun olabilmesi için düşmanı tanımayı bilmek gerekir. Onun bütün planlarından haberdar olmak gerekir. Bunlar işin alfabesidir ve yetmez. Senin kendi karşı planlarını ortaya çıkarman gerekiyor. Bu da yetmiyor. Savaş günlük vuruşma sanatıdır. Savaşmanın anbean nasıl verilmesi gerektiğini bilmen, hem planını yapman ve hem de uygulamasını başarman gerekiyor. Sen bu plandan başka türlü kurtulamazsın. Bu plan senin için yaşamayı değil, teslim olmayı bile öngörmüyor. Son açıklamalarda teslim olabilirler, deniliyor. Onların teslim almaktan anladıkları şey, ölümden daha beter bir yaşamdır. Şimdi kendinize saygının bir gereği olarak anlayabilmelisiniz. Yaşamak mı istiyorsunuz, gerçekten biraz dürüstçe ve özgürce mi durmak istiyorsunuz? O zaman bu

gerçeği anlayacaksınız. Bugün düşman gerçeğini anlamadan, yarın öbür gün başınıza nelerin gelebileceğini kestirmeden, nasıl, "PKK çizgisindeyiz, savaşıyoruz" diyebilirsiniz? Bugüne kadar sergilediğiniz ve içinde her türlü gafletin, hafifliğin, yüzeyselliğin olduğu ve başarısızlık için her şeyin adeta mevcut bulunduğu bir yaşamla nasıl bu düşmanın üzerine gidebilirsiniz? Bu düşmanın üzerine böyle bir tarzda gitmek büyük bir saygısızlık ve gaflet olmayacak mı? Bu da sonuçta belli bir kaybetme değil midir? Bunu kendine böyle yedirenin insanlığından kuşku duyulmaz mı? Böyle biri, militan ve komutan olmayı bir yana bırakın, sıradan bir sempatizan olabilir mi, bu büyük savaşta?

Gerçek hiç de sandığınız gibi değildir. Yaşadığımız binlerce şahadet olayı vardır. Onlarla aranızdaki mesafeyi çok açmışsınız, onlara çok ters düşmüşsünüz. Onlara karşı ihanet içindesiniz. Gelişememenizin, duyarsızlaşmanızın veya giderek yücelememenizin ve sahtekarlığa meyil göstermenizin altında bu gerçeklik yatar. Şehidi çok kolay unutuyorsunuz, şehide çok kolay ters düşüyorsunuz.

O halde hiç olmazsa şahadetlerin anısına vereceğiniz bir karşılık olsun. En önemlisi de yaşamınıza duyduğunuz saygının bir gereği olarak düşmanla doğru karşılaşmasını bilmelisiniz.

Kendi payıma söyleyeyim; ben bugün de aynı duyarlılıkla düşmanın o sinsi planlarını her an kestirmeye, kendi örgütlü gücümle, azim, irade ve kararlılığımla karşı koymaya çalışıyorum. Ha on sekiz yıl önce ha şimdi, benim yaklaşımım hiç değişmemiştir. İlk başladığım andaki tempom ve tarzım neyse şimdi de odur. Bir iki sözcüğe ve amaca yaşamımı adamışsam, o ilk günkü ciddiyeti ve her şeyi buna bağlama tarzımı sürdürüyorum. Amacı ikinci plana atmamışım. Amaç üzerinde yoğunlaşmama imiş! Siz hala kendinize bunu söylüyorsunuz. Ben ilk anda bunları sorun olmaktan çıkardım. Amaç esastır, yoğunlaşma sonuna kadardır, bunun dışındaki her şey talidir ve buna bağlanır. İşte o günden beri bu temel özelliklerimle amacıma bağlıyım. Bir yoğunlaşma sorunum yok, bir ardı ardına cevap vermeme durumum yok ve yenilmemişim, ayaktayım.

Bizi Antep'te vurmak istediler şimdi biz Güney Kürdistan'ın eteklerinde bunların peşindeyiz

M. Hayri Durmuş Yoldaş'ın sözünü unutamayız. Bütün PKK'liler için; "Mezar taşıma borçluyum diye yazılsın" derken, bunu herhalde yalnız kendisi için söylemiyordu. O yine bir şeyler vermişti. O an için hem de büyük vermişti. Sizler sadece yemişsiniz; vermekten değil, her gün yemekten bahsediyorsunuz. Dolayısıyla halkın hamalıyız ve borç denilen kavrama açıklık getirmek kadar, verme gücünü de gösterebilmeliyiz. Bunlar doğru örgütsel yaklaşımdır. Örgütsel yetmezlik bir borçluluk oluyor, gizlilik bir borçluluk oluyor, aslında savaşın bütün hususları doğrudan birer borçtur. "Ben bütün bunları götüremediğim için suçluyum" diyor. Bize de vasiyet bırakıyor, hiç olmazsa bunu siz ödeyin diyor.

Ben bu planı daha fazla açmak istemiyorum, açıkça gözler önünde cereyan ediyor. Düşmanın başı her gün bağırıp çağırarak, 'Kuzey Irak üzerine ortak bir planla yürümek istiyoruz' diyor; Irak rejimiyle de alttan anlaşması söz konusu veya KDP şöyle bütüne egemen olmak istiyor. Ya da KDP bütün sömürgeci devletlere verdiği güvenceyle Kürdistan'daki bütün devrimci yurtsever güçleri boğmak istiyor. Veya, 'PKK kıskaca alınmıştır, teslim olmaktan başka çaresi kalmamıştır; her gün çözülüyorlar, çöküyor ve kaçıyorlar' deniliyor. 'Bu kadar vuruyoruz, peşindeyiz' diyorlar. Bütün bunlar planın göstergeleridir. Düşmanın başı ve her düzeydeki temsilcileri işi gücü bırakıp, 'Peşindeyiz' çığlıkları atıyorlar. Ekonomileri altüst oluyor, umurlarında değil. Kitleleri kandıracakları kadar kandırmışlar, halkı soyup soğana çevirmişler, hiç umurlarında değil. Zaten o, yüzyıllardan beri yaptıkları bir iş. Yeter ki o barbarlık bir kez daha yensin ve başarsın!

Bu sinsi plan devrilmek, parçalanmak zorunda. Ama halk savaşçılığına gerçekten inançlı bir tarzda sarılmak olursa bu olur. Sizler hiçbir zaman bu doğru militan tarzı tutturamadınız. Ben bunları çözmeye çalışıyorum. Hiç olmazsa bundan sonrasının başarı şansını yükseltmek istiyorum. İşte sizi yine çok şanslı bir dönemin eşiğine getirdik. On sekiz yıl önce elimizde bir tabancamız yoktu, bir kuruş paramız yoktu, çıplak yürekten başka avucumuza alacağımız bir gücümüz yoktu. İntikamımızı nasıl alacaktık? Ama şimdi her şey var. İntikam almak isteyen için arayıp da bulamayacağı hiçbir şey yok. Mücadele var, ortam ve olanak da var, hem at, hem de meydan var, silah da var. Biz yine kendi kararlılığımızla bu hayli özel savaş olaylarına ve bunların yardakçılarına yöneliyoruz. Bizi Antep gecekondularında vurmak istediler; şimdi biz Güney Kürdistan'ın eteklerinde bunların peşindeyiz. Bunları kendi merkezlerinde takip ediyoruz. Sen bize bu haksızlığı dayattın, bu ihanet tarihiyle bize yönelme cesaretini gösterdin, seninle hesaplaşacağız, diyoruz. Ben de sözümün adamıyım. Kim takmışsa takmış, adım, 'intikam alan' ise o zaman biraz intikam almaya çalışacağım. Tamam, böyle çok fakir ve kullanılmaya çok uygun bir durum bize dayatılmış olabilir ama gözümüzü açmayı becerdik. Talih mi dersiniz, tesadüf mü dersiniz, bilinç mi dersiniz, ne derseniz deyin, biz bir fırsatını bulduk, biraz intikam alma düzeyine geldik. Ya bu uğursuz sanattan vazgeçersin ya da gidersin!

Biz grup döneminin ilk şehidinin anısına çıkardığımız dersle Parti olma gereğini duyduk. Zindan şehitlerimizin anısından çıkardığımız dersle ne pahasına olursa olsun ülkeye yönelme gereğini duyduk. Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin şahadetinden, Mahsum Korkmaz Yoldaş'ın şahadetinden gerillaya mutlaka işlerlik kazandırma dersini çıkardık, görevini belledik ve bütün çalışmamızı buna göre ayarladık.

Şu çok açıkça görüldü: Özel savaşı arkasına alıyor ve onun emrine giriyor. İlk darbeyi yaptırtıyor ve üzerinde Kürtçülük yapıyor. Daha dün, özel savaşın emrindeki bir hain Kürt, başını nasıl doğrultuyor? Kürt kimliğini kabul edecek ama Türk devletine mutlak bağlılık içinde olacak! Özel savaşın emrindeki bay, sözümona 'Kürtlerin Özal'ı' olmaya özeniyormuş. Güya devrimci savaş bu birkaç ay içinde eziliyormuş; plan başlatılmış, son derece umutlular. Bu kadar umutlu olmasalardı, başlarını böyle uzatmayacaklardı; ihanet, düşmanın vahşi ve barbar gücüne çok umutlu bakıyor. Bu 1992 Güney Savaşı'nda da aynen böyle bakıyordu ve "Yaşasın TC" diye bağırıyordu. Zor anlarda gerçek sahiplerini böyle sloganlarla karşıladı. Şimdi daha fazla güveniyor, herhalde güvence almış. Eminim ki, büyük ajanlık ve ihanet hareketi gün sayıyor. Devrimci militanlık ve yurtseverlik Güney'de bastırılarak ve tasfiye edilecek; Kuzey'de bastırılarak tasfiyeye gidecek ve onlara büyük bir Kürdistan sofrası kurulacak. Sat satabildiğin kadar, ye yiyebildiğin kadar; kırk yıl değil dört yüzyıl daha yeter, bu sülaleyi kurtarabilir!

Canlar kolayca savaş meydanına atılmaz

Planın ne kadar acımasız olduğu açık. Vatan, halk, özgürlük ve yaşamla hiç ilgisi olmayanların gırtlağına kadar çapulculuğa, emek sömürüsüne ve insan kanına batmış olanların gerçekten insanlık kadar eski bir ülkeyi bu kadar inkar etmeleri ve yine insanlık kadar eski bir halkı bu kadar alaya almaları, hala ellerini çekmemeleri ve bu konuda son bir iddiayla başarıyorum adı altında kendilerini inandırmaları ve yüklenmeleri söz konusu. Bizim halkımız gerçekten güçsüz olabilir, önemli oranda çarpıtılmış da olabilir. Fakat nasıl söylesem, kendi payıma benim için yaşam biraz da böyle intikam almasını bilmektir. Kendi tarzımla yürüyebilmektir. Bütün ayarlamamı, bütün yaşamımı bu temelde özetledim. Ben size yük olmadım. Sizin namus anlayışınız, yaşam anlayışınız asla benimki gibi olmayacak. Benim kendime has namus ve yaşam anlayışım bu temelde sürüp gidecektir. Şimdiye kadar intikam alan benim, siz değilsiniz. En uzun süredir yaşayan benim, siz değilsiniz. Hainin en çok çekindiği benim, siz değilsiniz. En çok aldatılan, kullanılan sizsiniz, ben değilim. Güçsüz bırakılan ben değilim, sizsiniz. Düşmanından bir türlü doğru dürüst hesap soramayan ben değilim, sizsiniz. Verdiği tüm sözlere karşılık veremeyen sizsiniz, ben değilim. Neden? Bunu kendinize sormalısınız. Gerçeklik buysa, düşman buysa, insanlık ve yurtseverlik buysa, yaşama sahiplik etmek buysa, ben onun da zenginiyim, ben onun da söz sahibiyim, ben onun da vericisiyim, ondan da ben sorumluyum, onda da ben başarılıyım. Saygınız ciddiyse, bu tarzı biraz kendinize yakıştıracaksınız. Hiç olmazsa bundan sonra yaşam umutlarınıza, varsa bazı dürüstçe niyetlerinize bir işlerlik kazandırmaya çalışın, intikam alma yemininiz varsa, ona başarı şansı verin.

Görüyorsunuz, şimdiye kadar bu şansları doğru değerlendiremediniz, yaşamın çok kenarından geçtiniz. Başarılı yaşamın, savaşçı yaşamın, özgür yaşamın çok uzağından gittiniz, çok kuyruğundan gittiniz, çok sağına veya soluna düştünüz. Varsa gerçekliğiniz, bütün yönleriyle ve kudretlice yaşamadınız. Onun savaş bağlantısını kuramadınız, önünü açamadınız, kendinizi yürütemediniz ve boğulup kaldınız. Büyük militana, büyük savaşçıya bu yakışmaz. Ders çıkarılıyor mu, doğru yöneliniyor mu, söz kadar günlük yaşamınız yetiyor mu bu savaş gerçekliğimize? Yine zorlama yok. Siz gelip bizim sahamızda savaşmak istiyorsunuz, siz ilgi duyuyorsunuz. Bizim ilgi sahamızda büyük savaşım değerleri var, savaş düşüncesi var. Savaş taktikleri gece gündüz tartışılır, tutku yaşanılır, saygı ve sevgi yaşanılır. Büyük kin ve öfke var; her türlü geriliğe ve düşman etkilerine karşı müthiş bir çalışma tarzı ve temposu var, en can alıcı yerinden kopartanlar var. Bunlardır, bizim sahamız budur. İnkara ne gerek var, görmeme ve anlamamaya ne gerek var; ve ne haddinize? Yine sizi zorlamıyoruz, gönlünüzce geldiniz. O zaman işin özüne inin.

Benden daha fazla sizin mücadele azminde olduğunuza ve gerçekten bunun için o zorda kalan canınızı vermek istediğinize inanıyorum. Üzülüyorum da, çünkü canlar böyle kolay pazara sunulmaz, savaş meydanına atılmaz. Buna üzülüyorum. Canınıza kastetmeyin. Bu can çok örgütlü değilse, çok planlı değilse, kendinize ve çevrenize karşı bir canisiniz. Buna da hiç hakkınız yok. Ben böyle savaşçı istemiyorum. Bu kadar örgütsüz, bu kadar plan ve perspektiften yoksun bu kadar yoldaşın kıymetini bilmeyen, bu kadar etrafını dağıtan savaşçı olamaz. Kontrayı da aşan pratiklerle insan bu savaşa doğru yaklaşamaz. Hiç olmazsa şimdi bu gerçeği anlayın ve kendinize gelin. Hiçbir şey yapamıyorsanız, yerinizde durun. Savaş değerlerimize yaklaşmayın. Bizi bu kadar savaş gerçeğimizle, onun kuralları ve taktik esaslarıyla çelişir duruma getirmeyin. Günde bana ne tür kötülükler yaparsanız yapın ama savaş yasalarımızla oynamayın. Ben diğerini kabul ederim, gülerek kabul ederim. Ama bizim için, bir halk için yaşamın ta kendisi olan bu savaş yasalarıyla oynamayın.

Şehitlerin yolu zaferin yoludur

Çok güçsüz olabilirim, geçmişim çok iddiasız olabilir. Ama biraz güçlendik ve idealimizi büyüttük. Geçmişte size iyi savaşım olanakları veremeyebilirdik; buna olanak olmayabilirdi. Ama şimdi var. Şimdi görürsünüz ki, özellikle PKK tarihi, şehit tarihi çok çarpıcı. Türk tarihinde çok sık söylenir, 'Küffara şöyle kılıç çektik, Yunan'ı böyle denize döktük, Ermeni'ye şöyle yaptık.' Ama bunların hiçbirinde bizim üzerimize yüründüğü kadar her türlü savaş kuralını bir yana iterek ve hiçbir savaşta kullanılmayan yöntemleri devreye sokarak yürünmedi. Savaş yasaları hiçbir dönemde bu kadar çiğnenmedi. Tarihteki hiçbir savaşta gerçekten böylesine vahşi bir özel savaşım uygulanmamıştır. Bu neden böyledir? Evet, karşımızdaki düşman, tarihteki bu tüm kirli yöntemlerine, bu çağın her türlü kirli yöntemini de ekleyip sonuca gitmek istiyor. İnsanlık gerçeğiyle çelişkisi onun tarih ve yaşam gerçeğindedir.

O halde eğer bütün bunlar doğduysa, çok önemli bir mücadele içindeyiz. Kendi gerçeğimizi de biraz anlamışsak, bu yaşam şansını, ondaki savaşımla bunu özgürleştirme şansını müthiş kullanacağız. Doğruyu anlamamak değil, ölçüleri edinmemek değil, fırsatları kullanmamak değil, bunlar ne kelime? İlk andan son ana kadar, her şey sonuna dek amaca bağlı olduğu kadar, uygun araçlarla savaşımda taktikler her yerde yeterlidir, sonuç alıcıdır. Bu verilen sözün tek doğru ve pratikte gerçekleşen biçimidir. Nefes alıp veriyorsunuz ya, bu, bunun gereklerini yerine getirmeye yeter. Bir parça ekmek buldunuz mu, çok zorunlu bazı ihtiyaçlarınızı giderdiniz mi, gerisi tam doğru taktiklerle mücadele etmektir. Bunun dışında bir şey PKK çizgisini, onun şahadet temelindeki gelişimini ifade edemez. İfade etmedikçe de başarılı olamazsınız. Tek doğru başarılı çizgi gerçeği budur. Bunun uygulanma esasları bellidir. Biz bunu böyle ele alıp günümüze kadar taşıdık ve her zaman kazanmasını bildik. Bundan sonra daha fazla kazanmak istiyoruz. İnanıyorum ki, esaslar kadar günlük uygulama alanına da güç yetirirseniz, önünde dünya dursa bile bu savaşıma engel teşkil edemez.

Özellikle özel savaşımın bu en lanetli, mutlaka tarihin çöp sepetine atılması gereken ve en az onun kadar bir tahribatın sahibi olan ihanetin, bu yüzkarası hastalığın, mutlaka savaşılarak insani, ulusal ve toplumsal gerçekliğimizden koparılıp atılması gereken bu kirin, her türlü hastalığın bu iğrenç kaynağının ve yaşamın önündeki en büyük engelin aşılması çok savaşa neden teşkil edecektir. Bu, amacı çok parlak bir biçimde önümüze serdiği gibi, onda yoğunlaşmayı da müthiş çekici kılar. Bütün bunlar savaşçı militanın, her sahada savaşanın niteliklerinde yansır. Kendini böyle yansıtan, böyle oluşturan veya somutlaştıran kişi de yeter ki nefes alıp versin. Böyle biri hele özgürlük dağlarına ulaşmışsa, hele en kahraman savaş birlikleriyle omuz omuzaysa, o kişi çok savaşır ve çok başarır. Biz bu şansı hepinize tanıdık. En başta ülkemizin doruklarında olduğu kadar, -ki tarihte hep böyle yapmış ve başarmıştır- düşmanın kolay uzanıp kontrol altına alamayacağı kadar serpiştirdik. Hepinizi binlerce meziyle donattık. Bunları göreceksiniz, doğru yapacaksınız; bu amaca böyle bir yaklaşım kadar, onun gerçekleştirilmesi yöntemlerine de adınız gibi açıklık kazandıracaksınız; en yaşamsal adımları attığınızı bilerek, her adımınızı başarı şansı yüksek ve her anınızı bir savaşçı gibi değerlendirip yükleneceksiniz. Bu sizi sözünü verdiğiniz, kendinizi adadığınız ve sonuçta gerçekten kabul edilebilir bir insanlık yaşamı olarak değerlendirebileceğimiz bir yaşama doğru çekebilir.

Bunu başarmalıyız diyoruz, bunun dışında da yaşamın olabileceğine inanmıyoruz. Her zamankinden daha fazla bunun olanaklarıyla karşı karşıyasınız. Kesinlikle bunları doğru ele alacak ve hakkını vermesini bileceksiniz. Bu Şehitler Ayı ve Şehitler Günü'nde, bu biçimiyle kazanılmış Şehitler Parti'sinde doğru bir savaşçı olmaya özen göstereceksiniz. Gerekirse kendinizi düzelterek, bu Parti'nin yetkin bir savaşçısı olma sözünüze işlerlik ve başarı şansı kazandıracaksınız. Bunun dışında hiçbir yaşam belirtisine fırsat vermeyeceksiniz. O zaman olası tüm engellemeleri rahatlıkla yerinde yaklaşımlarla aşabileceksiniz. "Benim yolum sürekli başarının yoludur, şehitlerin yoludur ve bu yol da zaferin yoludur" diyerek mutlaka başaracaksınız.

■■■

Umudun ve inancın komutanları:

Mehmet Karasungur ve İbrahim Bilgin

2 Mayıs 1983'te şehit düşen Mayıs ayı şehitlerimizden ve Kürdistan Özgürlük Hareketi'nin önder kadrolarından PKK MK Üyesi Mehmet Karasungur ve İbrahim Bilgin arkadaşları şahadetlerinin 34. yıldönümünde bir kez daha anıyoruz. Şehitlere bağlılık için kuşkusuz anmak yetmiyor; yaşamlarını, mücadelelerini bugüne, geleceğe taşırmak, anlatmak da bağlığın bir gereği olmaktadır.

PKK Yürütme Komite üyesi Duran Kalkan ve PKK Merkez Komite üyeleri Muzaffer Ayata ve Cemal Şerik yoldaşlar, PKK'nin öncü kadrolarından Mehmet Karasungur ve İbrahim Bilgin'i, şahadetlerinin 34. yıldönümünde Serxwebûn'a anlattı.

Duran Kalkan: Mayıs'ın her gününde onlarca kahraman şehidimiz oldu ve öncüleri Haki'ydi, Mazlum'du, Kemal'di, Hayri'ydi, Ferhat'tı, Karasungur'du, İbrahim Bilgin'di. Bu kahramanlıklar kesinlikle bu öncülerin izinde ve onların komutasında gerçekleşti. Onların yarattığı vicdan, bilinç, irade bu yürüyüşü ortaya çıkarttı ve on binleri bulan bir şehitler ordusu oluştu.

Mücadele içinde Mehmet Karasungur ve İbrahim Bilgin yoldaşları iki temel duruşları üzerinden değerlendirebiliriz. Bunlardan birincisi; arkadaşların askeri duruşlarıdır. Mehmet Karasungur Yoldaş Hilvan ve Siwêreg Direnişleri'nin komutanıydı ve Hilvan'da direnişi zafere götüren bir mücadeleyi örgütlemiş ve yönetmiştir. Başta Kemal Pir Yoldaş'ın içinde olduğu bir grup yoldaş bu mücadeleyi başlatmışlardı fakat Kemal Pir'in yakalanması ardından aynı görevi yürütmek üzere Karasungur arkadaş alana geçmiş ve Hilvan Direnişi'ni zafer ile sonlandırmıştır. PKK, gerillaya Hilvan ve Siwêreg dersleri temelinde hazırlanmıştır ve o pratiğin dersleri, aslında 15 Ağustos'a giden süreci hazırlayan temel öğreti olmuştur. Karasungur Yoldaş'ın bizzat kendisi Hilvan ve Siwêreg Direnişleri'nin eleştiri ve özeleştirisi temelinde hazırlanan 15 Ağustos Atılımı'nın pratik hazırlıklarını yapmıştır. Mahsum Korkmaz Yoldaş ile birlikte Rojhilat ve Başurê Kurdistan'da hem siyasi temelini hem de pratik hazırlıklarını tamamlamışlardır. Güçlü bir hazırlık yapılmış, pratik iyi irdelenmiş, teorik araştırma ve incelemeler yapılmıştır. Botan'da gerillaya çok güçlü bir şekilde hazırlanmış ve burada gerillaya çok güçlü öncülük edecek düzeye gelinmiştir.

Karasungur arkadaş teorik birikimi oldukça yüksek, sakin, okuyup inceleyen birisiydi ve zamanını hiç boş geçirmezdi. Haki Karer'in çizgisinde yürüyen çok mütevazı bir kişilikti. Zor işleri kendisi yüklenir ve yanındakiler zorlanmasın diye yaşamda büyük çaba harcardı. Bu nedenle de gerçekten saygı uyandıran ve kendini sevdiren, saydıran bir devrimciydi. Aslında bu yönleri ile her iki yoldaş da birbirine benziyor; yani önemli bir teorik birikimi, siyasi bir bakış açısını ve inancı temsil ediyorlardı. Böylece kendilerine verilen görevi başarı ile yerine getirecek misyona ve pozisyona sahiptiler. Şahadetleri bu anlamda büyük bir boşluk yaratmış ama diğer yandan her iki yoldaşın şahadeti de geride kalanlarda büyük bir irade, kararlılık, iddia ve inanç ortaya çıkarmıştır.

Apocu Hareket gençlik hareketi olmaktan çıkarak, halk hareketine dönüşmeye başlamıştı

Muzaffer Ayata: Kürdistan Devrimi'nde ilk büyük adımı atanlardan biri olan Mehmet Karasungur, Parti'nin henüz yalnız siyasi propaganda yürüttüğü ilk süreçlerde, Çewlîg'de, Hayri Durmuş ile ilişkilenerek hareketle tanışmış, öğretmenlik yaptığı sırada mesleğini bırakarak kendini tamamen devrime adamıştır.

1978'de Hilvan Mücadelesi, büyük bir mesafe kat etmişti. Halil Çavgun arkadaşın şahadeti üzerine Süleymanlara (bölgenin işbirlikçi, feodal komprador ailesi) karşı büyük misillemeler yapılmıştı. Burada ilk örgütlemeyi yapan, gençliği bir araya getiren çalışmaların başında Kemal Pir ve Mehmet Karasungur yoldaşlar bulunuyordu. O dönem Süleymanlar bir kahvehaneyi taramış ve Cemal Çobanyıldız'ı katletmişlerdi. Onun cenaze töreni yapıldı ve Salih Kandal, Cuma Tak arkadaşların düzenlediği büyük cenaze törenine devlet güçleri müdahale edememişti.

Böylesi bir dönemde Curnê Reş'e (Hilvan) gittim ve ilk defa Karasungur arkadaş ile burada tanıştım. Mücadelenin birinci elden örgütleyeni ve sorumlusuydu. Gittiğimin diğer günü birlikte bir köye gittik. Bazı aileleri barıştırmak istiyorduk, aracı olmuştuk. Özellikle Paydaş ailesi bizim de bu barış sürecinde yer almamızı istemişti. Gittiğimiz yerde konuşmalar oldu, barış yemeği yendi. O zaman bir ailenin avukatı Sedat Bucak'tı, siyaseten Rızgarî örgütüne yakındı. Barış yemeğinden sonra bir Kürtçe konuşma yaptı. Bunun için bizden birinin de konuşma yapması gerekiyordu. Ben de kalkıp bir konuşma yaptım, bölgenin doğal Kürtçesi ile Kürdistan'daki aile sorunları, yurtseverlik, parçalanmışlık, birlik vb konularda kısa bir konuşma yaptım. Daha sonra dağıldık ve herkes kendi çalışma alanına gitti. Biz de Curnê Reş'e (Hilvan) geri geldik. Ben vedalaşıp Curnê Reş'ten çıkacaktım. Ama Karasungur arkadaş kalıp oradaki çalışmalara dahil olmamı istedi. Bölgeyi tanıdığım için yararlı olabileceğimi düşünüyordu. Kendisi arkadaşlarla konuşup benim orada kalmam konusunda onları ikna edeceğini belirtti. Bu temelde ben de orada kaldım. Karasungur arkadaş bölgeyi terk edene kadar da beraberdik.

Kürdistan'da Apocu Hareket bu dönemde bir gençlik hareketi olmaktan çıkarak, halk hareketine dönüşmeye başlamıştı. Curnê Reş (Hilvan) çok büyük bir yer değildi ama sonuçta burada toplumsal bir örgütlenmemiz vardı. Halil Çavgun arkadaşın öncülüğünü yaptığı bir gençlik örgütlenmemiz vardı. Süleymanlar, bizim arkadaşlara saldırdı ve Halil Çavgun arkadaşı katlettiler. Hareket bunlara karşı bir misilleme kararı aldı, yoksa bölgede tutunamazdık. İlk defa yerli işbirlikçi kesimlere karşı bu kapsamda büyük bir mücadele yürütüldü. Süleymanların bölgedeki korku ve tahakkümleri kırıldı. Zorla gasp ettikleri belediye onlardan alınıp halka devredildi. Bunun üzerine halkta büyük bir canlanma oldu. Bize güvenleri gelişti ve bir umutları oldu. Bize artık okuyan talebeler gibi bakmadılar, kurtarıcıları ve öncüleri olarak görmeye başladılar. Çünkü Kürdistan'da bir halk hareketi gelişiyordu.

Hilvan Direnişi; Alduş (Gerger), Kalik (Kahta), Wêranşar ve Siwêreg'e kadar yayılıp, kırsal alan mücadelesine çok sayıda genci katmıştır. Halk ile buluşup bir halk hareketine dönüşmek, hareketin kendine güvenini de arttırdı. Deyim yerindeyse ayaklarımız Kürdistan topraklarına bastı.

Kürdistan'da ilk kazandığımız belediye Curnê Reş'ti

Curnê Reş'te (Hilvan) ortaya çıkan kesintisiz gelişimin sorumluluğunu burada harekete önderlik edenler, özellikle de Mehmet Karasungur, Salih Kandal ve Cuma Tak arkadaşlar üstlenmişti. Mehmet Karasungur Yoldaş, sürekli kafa yoran, canlı, dinamik, moral ve ruh veren bir yapıdaydı. Çok çalışıyordu ve yanındaki arkadaşları da hep çalışmaya sevk ediyordu. Büyük bir umut, coşku ve ciddiyet sembolüydü. En belirgin vasıflarından biri cesur ve ciddi olmasıydı. Cesareti neredeyse şahadetine neden olacaktı. Çok gözü karaydı ve ölümün üzerine gidiyordu. Bu çevresindeki herkese ruh, cesaret ve canlılık veriyordu. Pozitif bir enerji saçıyordu, 'Bu işler olabilir, yapabiliriz' havası yaratıyordu. Bunun umudu ve inancını yaratıyordu.

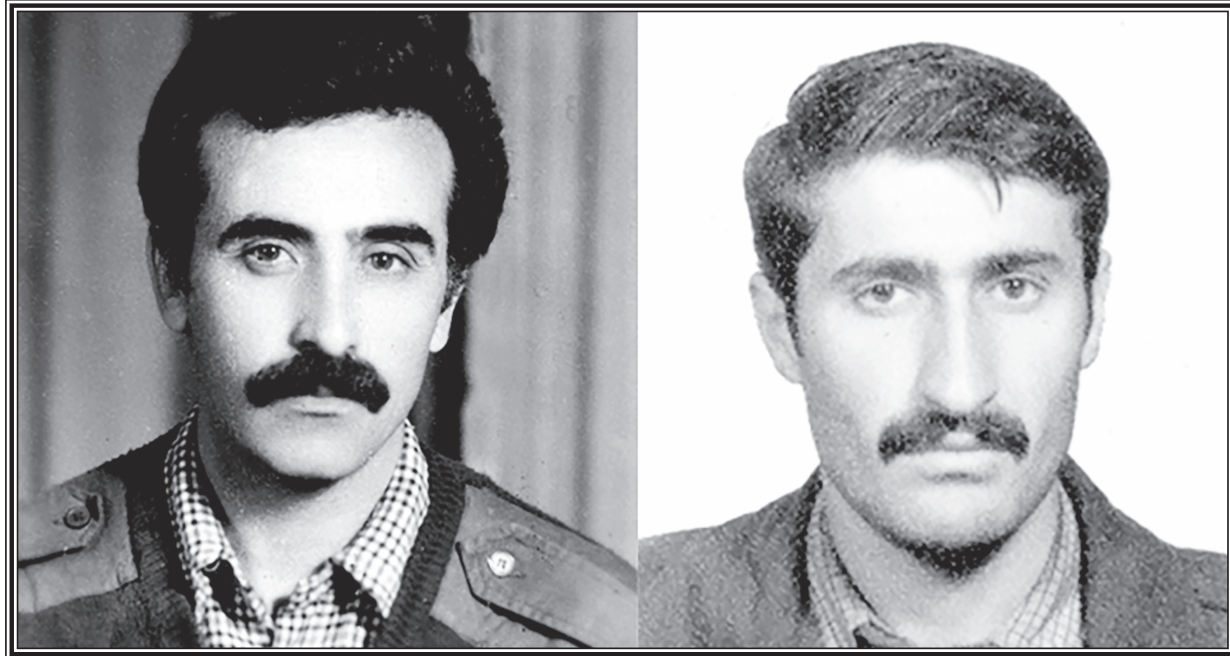
Curnê Reş'in suskun havasının bozulmasında Kemal Pir ve Karasungur'un emek, fedakarlık, cesaret ve katılımı çok etkili olmuştu. Karasungur'un gözlerinin içi hep gülerdi, bir nehir gibi coşkulu, parıldayan, çağlayan, 'işte biz geliyoruz' diyen bir kişiliği vardı ve bu nedenle karşısındaki insanı mutlaka etkilerdi.

Mesela bir defasında Siwêreg'de Kirvar köylerinden geliyordu. O köylerden geçerken, Bab köyünde biraz köylüler ile tartışmış; o köylerde çok fazla dinlemeyen, basit aile çıkarları peşine düşen bir yaklaşım vardı. Yani toplum ve devrim sorunları ile çok uğraşmıyorlardı. Çok fazla Kurmancî bilmemesine rağmen böyle bir etkileme gücü vardı. Daha sonra oralara uğradığımızda, onlar bize hep, 'Hüseyin nerede, ne oldu, ne yapıyor?' diye soruyorlardı. Bölgedeki ismi o dönem Hüseyin'di. Kendisine öyle bir kod isim takmıştı. Cewlîg Zazalarından olduğu için Kurmancî bilmiyordu. Curnê Reş'te Zazaca çok konuşulmuyordu. Siwêreg'in bir kısmı Zazadır. Orada Zaza olanlarla konuşuyordu. Zazacası farklı olduğu için biraz da Dersimli sayıyorlardı. 'Zaza Tunceli Hüseyin' diyorlardı. Süleymanlar ve onlarla işbirliği yapanların bir kısmı mahkeme kayıtlarına da böyle geçirmiş adını. Bu çatışmaları biz böyle sürdürdük. Daha sonra Süleymanlar epey köşeye sıkıştırıldı. Kıpırdayamaz hale geldiler. Mehmet Veysi Faik belediye başkanıydı ve istifa etti. Barışmak istedi, ancak biz, "Siz halka karşı suç işlediniz, istifa etmeniz lazım. Bu haliyle yürütemezsiniz. Halka bunu anlatamayız" dedik ve kabul ettiler. Kürdistan'da ilk kazandığımız belediye de Curnê Reş'ti. Nazif Temel arkadaş yoksul bir ailedendi, işçiydi. Daha sonra yapılan seçimlerde belediye başkanı oldu. Emine Hacı Yusufoğlu, Dûrê Kaya ve bir arkadaş daha belediye meclis üyesi oldu. Bunlar Kürdistan'da devrimci temelde belediye meclis yönetimine giren ilk kadınlardı. İşte mahalle toplantıları ve heyetleriyle halkın çelişkilerini çözüyor, karakollar, mahkemeler artık sinek avlıyorlardı. Kimse devlet katına uğramıyordu. Mücadelenin etkisi daha sonra Siwêreg'e yayıldı. Siwêreg daha büyük bir bölgeydi. Aşiretleri daha güçlü ve aşiret sistemi daha gelişkindi. Bucakların Alduş'den (Gerger), Çermûg'a (Çermik), Erxenî'ye, Serêkanî (Ceylanpınar) ve Pirsûs'a (Suruç) kadar etkileri vardı. Daha çok silahlı kan davaları, eşkiyalıkta meşhurdular. Bucak ailesinden bir kişi genelde Türk parlamentosunda vekil tayin edilirdi. Vekillikleri garantiydi.

Siwêreg'in durumu tartışıldı ve orada da mücadeleyi geliştirme kararı alındı. Önder Apo bizzat bu tartışmalara katıldı. Biz Curnê Reş'teyken, Karasungur arkadaş geldi ve tartıştık. Siwêreg'de nasıl bir hazırlık yapalım, nasıl bir planlama yapalım diye. Bunun biraz detayları tartışıldı. Beraber Siwêreg'e geçtik. Siwêreg'in köylerini dolaştık. Coğrafyayı ve toplumu tanımak istiyor; kim bize destek verir, kim bizden yana olur üzerinde yoğunlaşıyorduk.

Siwêreg'de o zaman gençlik hareketi, öğretmenler, TÖBDER, dernekler genelde DDKD'liydiler. Bir grup TİKKO'cu vardı. Rizgarî'nin bir derneği vardı. Bir grup Kawacı vardı. O dönemin bilinen örgütleri vardı. Biz şehirde taban olarak zayıftık. Küçük bir gençlik grubumuz vardı. Biz Siwêreg'e farklı bir giriş yaptık. Curnê Reş'in birikimini de arkamıza alarak daha üst düzeyde bir mücadele hazırlığıyla girdik. O bölgede Bucak, aşiretler dahil herkesi sindirmişti. Kimse Bucak'a dokunamıyor, kimse yan gözle bakamıyordu. Bucak çok dışarıya çıkmazdı. Genelde kendisini korurdu. Aile çok fazla geniş değildi. İki kardeşlerdi; Celal Bucak ile Hakkı Bucak. Bunlar çarşıya geldi mi, herkes önlerinde ayağa kalkardı. Devlet katında da etkiliydiler. Adalet Partiliydiler. Bir de kan davalarında firariler onlara sığınıyordu. Bölgede talan kültürünün, kan davalarının öncülüğünü yaptılar adeta. İşte biz, onlara karşı hazırlık yaptık. Curnê Reş'te Karasungur arkadaş duyuyor ki; Celal Bucak, Kırbaşı'na misafirliğe ziyarete gelmiş. Alelacele bir grup arkadaşı topluyor. Buldukları hafif ve küçük silahlarla, çok da hazırlık yapamadan gidiyorlar. Halbuki Siwêreg planlaması çok farklıydı. Siwêreg'te hazırlıklarımızı yapmışız. Yani neler yapılacağı belirlenmiş. Hesapta olmayan bir giriş yapıyor Karasungur arkadaş. Fazla beklemiyor. Kırbaşı'na giriyorlar. Orada gündüz ortası çatışma oluyor. Kırbaşı Riha anayolu üzerindedir. Kaldıkları oda asfaltın hemen yanındadır. Çatışmada Karasungur arkadaş mucize eseri kurtuluyor. Silahı tutukluluk yapıyor odanın kapı-

Mayıs'ın her gününde onlarca kahraman şehidimiz oldu ve öncüleri Haki'ydi, Mazlum'du, Kemal'di, Hayri'ydi, Ferhat'tı, Karasungur'du, İbrahim Bilgin'di. Bu kahramanlıklar kesinlikle bu öncülerin izinde ve onların komutasında gerçekleşti. Onların yarattığı vicdan, bilinç, irade bu yürüyüşü ortaya çıkarttı ve on binleri bulan bir şehitler ordusu oluştu.

sında. İçeriye bomba atıyor, bomba patlamıyor. Atik bir şekilde kendisini dışarı attığı için kurtuluyor. Orada Salih Kandal arkadaş şahadete ulaştı. Bucaklar terör estirdi. Siwêreg'in köylerini bastılar. Eyüp Sevgat ve Şerif Kevji'yi katlettiler. Uzun'ların mahallelerini bastılar. Tam bir terör estirdiler. Ondan sonra çatışmalar başladı. Karasungur arkadaş geldi. Tekrar durumu değerlendirdik. 'Devam etmeliyiz' dedik. Ve Siwêreg'teki bu çatışmalarda çok sayıda insan hayatını kaybetti. Bu çatışmalarda devletin de desteğiyle, aşiret geleneğini de kullanarak adeta çevredeki akraba, tanıdıklarımızı vurmaya başladılar. Kendilerini koruyorlardı. Devlet de yanlarında olunca, Bucakları 12 Eylül darbesi kurtardı. Cuma Tak arkadaşla birlikte beş kişi şehit oldu.

Kürdistan'da kurulan ilk Askeri Konsey sorumlusu; Mehmet Karasungur

Mehmet Karasungur arkadaş, Kürdistan'da kurulan ilk Askeri Konsey'in aynı zamanda başındaydı. Önderlik bu planlamaları yaparken, "O dağlık bölge hattı, eğer Bucaklar sonunda çözülürse yine bütün alan bize açılır ve o dağlarda gerilla hazırlıkları da yapılabilir. Yurtdışına çıkıp hazırlık yapmaya gerek yok" şeklinde bir yaklaşımı vardı. İleriyi gören, güçlü, kapsamlı bir ulusal kurtuluş hareketi projesi diyebiliriz. Daha o dönem bir Askeri Konsey oluşturuldu, tabii askeri geleneğimiz yoktu. Genelde öğrenci hareketinden geliyorduk. O dönem askerliğini komando asteğmen olarak yapmış Fehmi Yılmaz'ı -Karadenizli biri- arkadaşlar askeri olarak bize yardımcı olur diye getirip konseye koydular. Bize hiçbir faydası olmadı. Çünkü devrimci değildi. Kürdistan'ı tanımıyordu. Kemal Pir, Haki Karer'ler gibi sosyalist devrimci kültürle dolu bir insan değildi. Kısacası insan yokluğundan, askeri deneyim yokluğundan getirildi. O dönemki arayışlarımız böyleydi. Kapsamlıydı, güçlüydü. Karasungur arkadaş sakınmadan bu yükün altına girdi. Dinamik, akışkan, girişken, girdiği ortamı etkileyen, harekete geçiren, arkadaşlara güven veren, açık ve paylaşımcı, doğru yanlış ne düşünüyorsa arkadaşlarla paylaşıp tartışan biriydi.

Karasungur halkın geri konumuna karşı da çok öfkeli ve eleştirel yaklaşırdı. Bir defasında Siwêreg'de beraber yürürken şapkayı alnına eğmiş, topuğunu kırmış, şalvarlı birinin kabadayı kabadayı yürüdüğünü gördü. Bucak çatışmaları daha olmamış, bölgede bunun hazırlığını yapıyorduk. "Adama bak, Bucak'ın korkusundan kafasını kaldırıp iki kelime edemiyor ama sanki dünyayı yaratmış gibi yürüyor" dedi. Böyle kof tiplere ya da feodal, kabadayı, lümpen tavırlara karşı da gerçekten çok öfkeli ve tepkiliydi. İnsan ve toplum esaslı, eşitlikçi ve özgürlükçü, bunu benimsemiş ve inanmış bir yapı ve kişilik sergiliyordu. Bu öyle sonradan, sağdan soldan, çok araştırarak öğrenmekten ziyade biraz da özünde vardı. Arkadaşlarla olan ilişkilerinde samimiydi, ciddiydi. Davaya adanmış, bütünleşmiş, ayrı olamaz, ayrı düşünüp davranamaz bir insan izlenimini daha ilk görüşte veriyordu. İnsan onda bu coşkuyu, cesareti, doluluğu ve bütünlüğü görüyordu. Daha sonra Önderlik, Suriye'ye geçip orada Parti'yi yeniden toparlama ve kurma hazırlıkları yaparken, arkadaşları istediler. Siwêreg'de bir gerilla çıkışı yapamadık. Tasarlandığı, beklendiği gibi olmadı. Klasik köylü çatışmaları, mevzi ve kozik savaşlarına girdik. Tabii çok masraf oldu, çok cephane tüketildi.

Karasungurların kültürü Kürdistan'da hakim olursa Kürt halkı ve gençleri yeni palazlanmış bazı çevrelerin Kürdistan'da var olmasına asla izin vermez. Zaten Kürdistan'da ihanet damarı zayıflatılıp kurutulmadan sömürgeciliği aşmak da zor olur. Sınırlar içinde ve dışında, Kürdistan'ın dört bir yanında sömürgecilik, her zaman ihaneti de kendisiyle beraber örgütlemek istiyor. Çünkü; PKK ve Kürt Hareketi, Kürdistan'ın her yerinde savaşan, mücadele eden bir hareket haline dönüştü. Ortadoğu'da büyük bir güce ulaştı.

İki taraftan da insan kaybı çoktu. Daha sonra arkadaşlar Karasungur'u geri çekmek istediler. Çünkü; başka hazırlıklar da vardı. O gitmek istemedi. Çok inat etti kalmak için. 'Bu kadar arkadaş şehit oldu, bu kadar bedel ödedik ve mücadeleyi bir aşamaya getirdik. Bucak olabildiği kadar daraltılmış, sıkıştırılmış, çözmeden gitmem' dedi. Öyle bir anlayışı vardı. Ama arkadaşlar çok ısrar edince başka çare bulamadı, mecbur gitti. Bölgeyi öyle terk etti. Cuma Tak arkadaşların şahadetine kadar bölgede kaldı. 30 Temmuz'da Bucak çatışmaları başladı. O sene sonuna kadar kaldı. Daha sonra yanımıza Abdullah Ekinci arkadaş gelmişti, beraber çalışıyorduk. Şahin Kılavuz arkadaş vardı. Çalışmaları aksatmadık. Aslında daha sonra Önderlik, Filistin'e çekilip eğitilecek grupları isterken bizi de çağırdılar. Fakat biz de Karasungur gibi düşünüyorduk. Siwêreg işini halletmeden böyle yarım bırakıp gitmeyiz, diye ısrar ettik ve gitmedik. Gitmeyen arkadaşların çoğu tutuklandı. Çıkabilenler Karasungur ve Şahin Kılavuz arkadaşlar oldu. Çok sınırlı sayıda arkadaş 12 Eylül'den kurtulabildi. Biz ise tutuklandık ve soluğu Diyarbakır Cezaevi'nde aldık. Karasungur arkadaş ise aynı tempo, coşku ve heyecanla, aynı sorumluluk ve ciddiyetle yurtdışında çalışmalarına devam etti. Kürdistan dağlarına ilk gelen, ilişki açmakla görevlendirilen O'ydu. O zaman İran-Irak Savaşı da vardı, Önderlik o ortamdan da yararlanmak için kendisini göndermişti. Bu dönemde de, ta ki 1983'de şehit düşene kadar büyük bir özveri, heyecan ve coşkuyla, ciddiyetle çalıştı.

Kürdistan gençliğinin bu büyük insanları tanıması çok önemlidir

Karasungurlar, Kemaller, Mahsumlar olmasaydı binlerce Kürdistanlı genç dağlarda direniyor olmazdı.

Tanıdığımız Karasungur, Kemal Pir arkadaşla birlikte Kürdistan'da gerilla savaşına öncülük edebilecek, en büyük gerilla komutanı olabilecek bir arkadaştı. Daha sonra Mahsum arkadaş bu görevi üstlendi. Ama O da şehit düştü. Kürdistan gerillasının, Kürdistan savaşının ve geleceğinin komutanları olabilecek bu arkadaşlarımızı erken kaybettik. Mücadele tarihimizde çok sayıda savaşçımızı, öncü militan arkadaşımızı kaybettik ama askeri cephede Parti'nin terbiyesini, ahlakını, toplumsallığını, özgürlükçü ve eşitlikçi kültürünü donanmış, buna inanmış, bütün yaşamını bunun üzerine kurmuş, kaygısız, kayıtsız ve şartsız kendini katan öncü büyük komutanları ve militanları bu arkadaşların şahsında kaybettik. Bu açıdan günümüz Kürdistan gençliğinin bu kültürle donanması, bu büyük insanları tanıması çok önemlidir. Biliniyor, Kürtlerin tarihini düşmanları yazdı. Kürtlerin hafızası arşivlere kapatılarak silinmek istendi. İnkar edildiler. Yok edilmek isteniyorlar. Bu politika hala devam ediyor. Dünyanın her yerinde Kürtleri bombalıyorlar, öldürüyorlar, topa tutuyorlar, terörist ve suçlu ilan ediyorlar. İşte buna karşı en etkili çare kararlı ve inançlı militanların varoluşudur. Karasungurlar, Kemal Pirler, Mahsumlar olmasaydı binlerce Kürdistanlı genç bugün dağlarda bu soykırıma karşı direniyor olmazlardı. Bizim en büyük mirasımız; inanmış, davayla bütünleşmiş, yaşamını bütünüyle buna adamış Karasungur gibi büyük insanlardı. Biz bunların şiirini, romanını, sinemasını yeterince yapıp halka tanıtamadık. Evet, mücadele sürdü, anılarına bağlı kalındı, binlerce militan yollarında yürüdü, büyük kahramanlıklar sergilendi ama bunun bir direniş kültürüne, bir toplumsal kültüre dönüşmesi gerekiyordu. Eğer bunlar gelişir ve Kürdistan'da hakim olursa bu kadar ihanet, işbirlikçilik ve ajanlık Kürdistan'da gelişemez, kökü kurur. Karasungurların kültürü, Kürdistan'da hakim olursa, Kürt halkı ve gençleri yeni palazlanmış bazı çevrelerin Kürdistan'da var olmasına asla izin vermez. Zaten Kürdistan'da ihanet damarı zayıflatılıp kurutulmadan sömürgeciliği aşmak da zor olur. Sınırlar içinde ve dışında, Kürdistan'ın dört bir yanında sömürgecilik, her zaman ihaneti de kendisiyle beraber örgütlemek istiyor. Çünkü PKK ve Kürt Hareketi, Kürdistan'ın her yerinde savaşan, mücadele eden bir hareket haline dönüştü. Ortadoğu'da büyük bir güce ulaştı. Türkiye de artık ona göre Kürdistan'ın her yerinde Kürtlere düşmanlık yapıyor. Direnen Kürdü, Apocu Kürdü yok etmek istiyor.

İbrahim Bilgin arkadaş ideolojik anlamda kendisini derinleştiren bir yoldaştı

Cemal Şerik: İbrahim Bilgin ile Ankara'nın Tuzluçayır Mahallesi'nde yaşıyorduk. Aslında doğduğumuz, büyüdüğümüz yer de Tuzluçayır'dı. İkimiz de Koçgirîliyiz, köylerimiz de birbirine yakındır. O Sêwaz'ın Kangal ilçesinin Yerlice köyündendi, ben de Divrixî'nin Karaağaçlı köyündendim. Farklı ilçelerde adı geçse de, köyler coğrafik olarak birbirlerine yakın. Bu açıdan köylülerimiz de birbirini yakından tanır. Zaten Ankara'nın Tuzluçayır Mahallesi'nin öyle bir özelliği var. Aynı yöreden gelen insanlar bir aradadırlar. İbrahim arkadaşla da o koşullarda tanıştık.

Tuzluçayır'da Apocular, devrimci, militan çizgiyi en zirvede temsil eden bir grup olma özelliğini taşıyordu. Mahallemizde olan arkadaşların konumu da bu şekildeydi. O açıdan önce bir dar grup etrafında yapılan bir örgütlenme söz konusuydu. Tabii İbrahim arkadaş da ben de o zamanlar çok gençtik. O grubun yürütmüş olduğu faaliyetler, çalışmalar vardı. O grup da giderek büyüyen, yeni gruplar oluşturan bir gelişme çizgisi izliyordu. İşte İbrahim arkadaş da böyle bir süreçte harekete ilgi duydu. Onun da oturduğu yerde bizle ilişkili olanlar vardı. Onun akraba çevresi vardı, onlar da bizimle ilişkiliydi. O zamanki yapmış olduğumuz örgütleme çalışmasında, bir yerden bir kişi örgütlenmiş ise onun çevresinde de böyle en güvenilir, en sağlam, en devrimci olabileceklerle ilişkilenerek, onlar da kazanılmaya çalışılıyordu. İşte İbrahim arkadaşla öyle bir örgütlenme faaliyeti içerisine, öyle bir ilişki içerisine girdik. Bir grupları vardı, bir eğitim grubu şeklindeydi. Bu şekilde ilişkilendikten sonra onunla aynı okulda, aynı sınıflarda okuyan, mahallede birlikte yakın arkadaşlık yapmış olduğu arkadaşları vardı. Onlar da çeşitli şekillerde tanıdığımız, devrimci çalışma içerisinde yer alabileceğine inandığımız kişilerdi. İşte öylesi oluşan bir grup içerisinde örgütle ilk resmi çalışma içerisine girdiler. Tabii buradaki faaliyetler, eğitim faaliyetleri şeklinde kendisini gösterdi. Fakat o dönemde sadece eğitim çalışmalarıyla örgütsel ilişkiler devam etmiyordu. Kapsamı biraz daha genişti. Yürütülen örgüt faaliyetleri de oluyordu; işte bunlar daha çok bulunulan mahallede, okunulan okulda propaganda çalışmaları şeklindeydi. İbrahim arkadaş da o zaman liseye gidiyordu. 1977-78 eğitim yılı diye adlandırabileceğimiz dönemdi. Bir yandan o eğitim faaliyetleri içerisinde kendisini eğitirken, yoğunlaşırken, diğer yandan mahalle arkadaşları içerisinde lisede propaganda çalışmaları, harekete yeni sempatizanlar kazandırma faaliyetlerini de devam ettiriyordu.

Arkadaş, Tuzluçayır Lisesi'nde okuyordu. Ama o grup içerisinde en erken gelişen arkadaşlardan biri olmuştu. Erken gelişti, aktifleşti, o grup içerisinde sorumluluklar almaya da başladı. Daha sonra Abidin Paşa Lisesi'ne kaydı yapıldı İbrahim arkadaşın. Tabii Abidin Paşa Lisesi'ne kaydının yapılmasının nedeni, o zaman bu lisede okuyan arkadaşlarımız vardı. Onlar mezun olmuşlardı, bir kısmı da sürgün edilmişlerdi, bir boşluk vardı, o boşluğun doldurulması gerekiyordu. O zaman ben de Abidin Paşa Lisesi'ndeydim. Kara Ömer var (Haydar Altun arkadaş), o da aynı lisedeydi. Birlikte Abidin Paşa Lisesi'nde çalışmaları yürütmeye başladık İbrahim arkadaşla. Tabii o günkü koşullarda normal öğrenim devam etmiyordu, okula gidip-geliniyordu ama o gidip-gelme sadece gidip-gelmeydi, orada amaç örgütsel faaliyetler yürütmek, oradaki örgütlülüğümüzü canlı tutmaktı. Yeni sempatizan grupları oluşturmaktı. Abidin Paşa Lisesi gerçekten de Apocu Harekete sempati duyanların bulunduğu bir liseydi. Biz kendi aramızda bazen espri yapıyorduk; Abidin Paşa Lisesi ile Ortaokulu birlikteydi ama bizim dönemimizde birbirinden ayrıştırılmıştı, sadece lise durumundaydı. Fakat Abidin Paşa Lisesi'nin önünde duvarlarına Abidin Paşa Ortaokulu'nun kısaltması ışıklandırma ile yazılmıştı: APO. Ve o okulda da Apocu Hareket etkiliydi, sempatizanları vardı. Bir gösteri olduğu zaman Apocuların topladığı grup çok daha geniş oluyordu, sayısal olarak çoğunluk konumundaydı. Etkiliydi yani, o okulun üzerinde yazılı 'APO' terimi gerçekten de orada pratikleştirilmek istenmişti. Tabii okulda okuyan başka arkadaşlar da vardı. Mesela 1982'de Hezîl'de şehit düşen Şahin Kılavuz arkadaş vardı. O da Abidin Paşa Lisesi'nde okurken işte Çankaya Lisesi'ne sürgün edilenlerdendi. Oradan Cizîr'e gitti, Cizîr'den mezun oldu. O tür arkadaşlar da vardı lisede. Böylesine bir lise örgütlenmesi içerisinde İbrahim arkadaş aktif yer aldı. Tabii o zaman gözaltılar, tutuklamalar oluyordu. Okullarda boykotlar oluyordu. Öylesi bir hareketlilik dönemindeydi.

İbrahim arkadaş, ülkeye ilk dönüş yapan arkadaşlardandı

İbrahim ve Haydar arkadaşların da, benim de lise öğrenim hayatımız ve faaliyetlerimiz fazla sürmedi. Hepimiz bir vesileyle okuldan ayrılmak zorunda kaldık, daha profesyonel faaliyetler sürdürmeye başladık. Ben o zaman farklı bir alana geçtim. İbrahim arkadaş orada kaldı, Haydar arkadaş farklı bir alana geçti. Daha sonraki süreçte İbrahim arkadaş da farklı bir yere ve aranmaya başlandı. Arandığı dönem sömürgeci devlet üzerimize çok gelmeye başlamıştı. Parti kurulmuştu. Parti'nin resmi ilanı gerçekleşmemişti ama herhalde düşmanın bir şekilde haberi olmuş olabilirdi ve operasyonlar başlamıştı. Bazı cezalandırma eylemleri oldu Tuzluçayır'da, o zaman orada bulunan gruplar gitti ama İbrahim arkadaş kaldı, faaliyetler yürüttü ve görev aldı. Daha sonra Doğu Perinçek'in partisi -o zaman ki ismi ile Türkiye İşçi Köylü Partisi'ydi- bir de Aydınlık adıyla yayınladıkları gazeteleri vardı. Bunlar gerçekten de bugünkü gibi ajan faaliyeti yürütüyorlar, yerlerimizi söylüyorlar, evlerimizin adreslerini veriyorlar, resimlerimiz gazetelerde yayınlanıyordu. Mahallede arkadaşları gördükleri zaman provokasyon yaratıyorlardı. İşte o günkü koşullarda İbrahim arkadaş da böylesi bir provokasyona maruz kaldı. Aydınlıkçılar İbrahim arkadaşı bir yere giderken görüyorlar, ondan sonra Apocular burada diye bir yaygara çıkartıyorlar ve kargaşa çıkıyor. Bu esnada çatışma çıkıyor ve Aydınlıkçılardan bir tanesi yaralanıyor. O süreçten sonra İbrahim arkadaşın Tuzluçayır'da kalması olanaksız hale geliyor ve Dîlok'a (Antep) gidiyor, oranın çalışmalarını yürütmek için görevlendiriliyor. Başka arkadaşlar da Anıttepe'ye gitmişti. Dîlok'taki bir operasyonda gözaltına alındı, direndi. Tutuklamalar için düşman bir sebep bulamadı ve serbest bırakmak zorunda kaldı. İbrahim arkadaş tekrar Ankara'ya geldi ve daha sonra eski faaliyet alanına geçti. O süreçte Parti'nin Ortadoğu'ya geri çekilme süreci vardı ve uzun süreli halk savaşına hazırlık açısından gerilla mücadelesine yönelik hazırlık çalışması vardı. İbrahim arkadaş geri çekilme grupları ile birlikte Bekaa'ya, Lübnan-Filistin sahasına giden ilk geri çekilme gruplarında yer aldı. Orada ilk eğitim gören arkadaşlar arasındaydı. Tabii daha sonra II. Kongre ardından ülkeye dönüş kararı çıktı. Ülkeye ilk dönüş yapan arkadaşlardan biriydi ve ardından Başûr çalışmalarında Karasungur arkadaş ile birlikte şehit düştü. Şehit olduğu zaman da çok gençti. Kendisi 1963 doğumludur ve şehit düştüğü zaman yirmi yaşındadır. Devrimci mücadeleyle çok genç yaşlarda tanışmıştı ve mücadeleye verebileceği çok şey vardı. İdeolojik anlamda kendisini yetiştiren ve yoğunlaşan özelliği vardı. Birlikte birçok eğitime, tartışmalara katıldık. Farklı gruplar birlikte tartışmalarımız oldu. İbrahim arkadaş hem tartışmalarda hem örgüt ve grubumuzun düşüncelerini farklı güçler karşısında savunmada olsun ifade ve savunma gücü yüksek olan bir konumdaydı. Askeri yönü de öyleydi; sadece kendisini tek bir boyut ile sınırlandırmamıştı. Ki, o dönemki devrimciliğin bir gereğiydi bu; sadece konuşmak, tartışmak değil, bununla birlikte güçlü bir mücadele konumunda da olmak gerekiyordu.

■■■

HAKÎ KARER DI ŞÊWEYA PKK'Ê DE DIJÎ

Cemîl Bayik

Weke tê zanîn 18'ê Gulanê salvegera Rêheval Hakî Karer e. Hevrê Hakî, di 18'ê Gulana 1977'an de li Dîlok'ê hate qetilkirin. Ew şehadet bû bingeha PKK'ê. PKK li ser esasê vê şehadetê hat îlankirin. Ger em dibêjin PKK, partiya şehîdan e, di hîmê avabûna PKK'ê de şahedata Hakî Karer heye. Rêber Apo bi şahedata Hakî Karer avakirina PKK'ê pêş xist. Ji ber vê got, "PKK, Hakî Karer e. Hakî Karer di PKK'ê de tê jiyîn."

Hevrê Hakî, ne Kurd û Kurdistanî bû. Lê di avakirina Tevgera Apoger de xwedî rist û kedeke mezin e. Yên ku destpêke li gel Rêber Apo cih girtine Rêheval Hakî Karer û Kemal Pîr bûn. Wê demê li ser navê Apogerî û PKK'ê tevgerek jî , li holê nebû. Di wan şert û mercan de bê fikar li gel Rêber Apo cih girtin. Lê tevlêbûna van hevalan ne ji rêzê bû. Dibe ku di dîrokê de gelek şoreşgerên enternasyonalîst hebin û tevlî şoreşan bibin. Lê hevrê Hakî û Kemal, hê tiştek li holê nebû, bi Rêber Apo re hevaltî kirin. Ji ber vê, tevlêbûna van hevalan cuda ye. Rêber Apo dibêje "min bi van hevalan re du seatan nîqaş kir, heta dawiyê bê teredût bi min re meşiyan."

Li Enqereyê Rêber Apo hatibû girtin. Lê dema ku ji zindanê derdikeve, ji hevalekî xwe yê ji çepê Tirkan navnîşana malê ya wan hevalan digire û diçe gel wan. Wê demê ti cihê dîtir ku biçê tune ye. Dema ku tê mala wan, hevalê Hakî û Kemal wî nas nakin. Lê Rêber Apo ji wan re meseleyê dibêje û xwe bi wan dide qebûlkirin. Wan hevalan digotin, "Rêber Apo bi vî rengî hat mala me, roja yekemîn mêvan bû, lê roja duyemîn, bû xwediyê malê." Ango tesîreke wisa li ser hevalan çêdike. Li ser vî esasî tevlî Rêber Apo dibin û heya şehîd dikevin jî wisa dimeşin.

"Hakî Karer ruhe min ê veşartî ye"

Ev yek hem rastiya Rêber Apo, hem jî rastiya van hevalan dide diyarkirin. Ji ber vê ev tevlîbûn, ne tevlîbûneke wisa ji rêzê ye. Tevlîbûnek e ku asta wê pir bilind e. Ji bo wê Rêber Apo dibêje, "Heta dawiyê bi min re meşiyan." Ji ber vê, ji bo Hakî Karer dibêje, "Hakî Karer ruhê min ê veşartî bû." Dibêje, "ji ber ku me hev baş fêm dikir, dema ku me çavên hev mezî dikir, dihat fêmkirin ku ka em dixwazin çi bibêjin." Ango dema hev didîtin, vê têrî fêmkirinê dikir. Hevalê Hakî, bi vî rengî Rêbertî fêm dikir. Ger fêmkirina Serokatiyê bi vî awayî be, tevlîbûn û pêkanîna mirov a Serokatiyê jî di asteke mezin de dibe. Lewma ew fêmkirin û tevlîbûn, rast û ji dil e. Ev tevlîbûneke ku ji her alî ve Rêbertîiyê esas digire ye. Ji ber vê yekê meşa mirov jî çar bi çar dibe.

Tevlîbûna Heval Hakî ya vê tevgerê pir girîng e. Ger Serokatiyê tevgereke bi vî rengî pêş xistibe, bi tevlîbûna Heval Hakî û Kemal ew yek gengaz bû. Lewma her difikirîn ka çawa alîkariya Serokatiyê bikin da ku Serokatî biserkeve. Lêhûrbûna wan her li ser vê esasê bû ku bê çawa Rêbertiyê baş fêm bikin û pêkbînin. Rêbertî dibêje, "Divê tu di nava PKK'ê de hem fêm bikî û fêm kirina xwe pêk bînî, hem jî divê tiştê ku pêk tênî fêm bikî." Yê ku ev yek çar bi çar pêk anî Hakî Karer bû. Fêmkirin û kirin bi hev re dimeşandin. Ji ber vê Serokatî dibêje "Ruhê min yê veşartî bû. Baş fêm dikir û fêmkirina xwe yekser pêk dianî." Ev şêwaz, şêwaza tevgera Apoger e. Ev mîlîtantiyeke mezin e. Di vê mîlîtantiyê de zêde kêmasî û texrîbat dernakevin. Ger kêmasî derkevin jî, yekser dikare van kêmasiyan ji holê rake. Pêşketin û serketinê her dide jiyankirin.

Tevlîbûna van hevalan, di asteke bilind de pêkanîna îtîfaqa gelê Kurd û Tirk e. Hîmê vê tevgerê li ser vê esasê hat pêşxistin. Bîrdozî, xet û felsefeya vê, li ser vê nêzikbûnê pêş ket. Li gelek cihên cîhanê nêzikatî û tevgerên nijadperest hene. Lê di tevgera Apoger de, hê ji destpêkê ve ev nêzikbûn hat mehkûmkirin û hîmê wê ji holê hat rakirin. Di serî de hîmê tevgerê li ser yekîtî û azadiya gelan pêş ket. Ji ber ku hîmê wê li ser nêzikbûneke wisa pêş ket, nêzikatiyên çewt pêş neketin û bû tevgereke gelan. Di pêşxistina exleq, çand, rêgez û pîvaneke bi vî rengî de, li gel Rêber Apo risteke mezin a van hevalan heye. Ger Rêber Apo, jiyan, çand û hunera PKK'ê, pîvan û rêgezên wê li ser hin taybetmendiyan pêş xistibe, di vê yekê de kedeke mezin a van hevalan heye.

PKK jiyandina bîranîna Hakî Karer e

Tê zanîn, Heval Hakî Karer li Dîlok'ê hat qetilkirin. Dijmin dikarîbû li cihên dîtir yên weke Enqere û Edene'yê jî wî qetil bike. Lê ger li wan deran qetil bikirana, nedikarîn hedefên ku dane pêşiya xwe pêkanîbana. Divê li Kurdistanê, bi destê qaşo hin Kurdan pêkanîbana ku planên wan bi ser bikevin. Lewma di şexsê Heval Hakî de, pergala qirker darbeyeke mezin xwaribû. Dixwestin her kes û derdorê bikin dijminê Kurdan. Hemû armancên wan li ser esasê qirkirina Kurdan bû. Lê tevlêbûna Heval Hakî û Kemal ev feraset pûç kiribû. Dewleta faşîst û qirker darbeyeke mezin xwaribû. Wan dixwest Kurdan tune bikin. Êdî Kurd li Kurdbûna xwe xwedî dernediketin. Lê van hevalan bi Rêbertiyê re hevaltî kirin û li rastiya Kurdistanê xwedî derketin. Ango li dijî siyaseta qirkirinê disekinin. Ev yek ji bo dewleta Tirkiye xiyanet e. Dîroka wan tê zanîn, ji bo deshilatiyê, birayên xwe kûştine. Ji ber wê li gorî wan heqê Heqî Karer jî kûştin e. Sedema esas ya qetilkirina Rêheval Heqî ev e. Lewma bi tevlêbûna van hevalan, gelek kesên ji civaka Tirkiye tevlî vê tevgerê dibûn. Rêkeke wisa vekiribûn. Divê pêşiya vê bihata girtin. Divê ti kesî newêriyaba nêzikî Kurdan bibe. Bi şahadeta vî hevalî xwestin vê peyamê bidin her kesekî/ê. Yek jî divê bi destê Kurdan bihata qetilkirin. Da ku bibêjin, "Binêrin yên ku aliyê Kurdan be, bi destê Kurdan tê qetilkirin." Dixwestin hîmê ku Rêbertî li gel van hevalan avêtiye, ji holê rakin. Dixwestin ku Tevgera Kurd encam negire. Ger ne wisa bûya, dikarîn li cihekî dîtir jî heval Hakî qetil bikin.

Bi qetilkirina Heval Hakî, tiştekî din jî xistin hedefa xwe. Rêheval Heqî di heman demê de bi awayekî fermî alîkarê Rêbertiyê bû. Di civînên hatine çêkirin de ev biryar hatibû girtin. Ji bo ku vî hevalî di pêşketin û şêwegirtina vê tevgerê de risteke mezin dîlîst, ev heval qetil kirin. Ango berê xwe dabûn pêşengtiyê, risteke pêşengtiyê hebû. Qetilkirina heval Hakî, şikandina dest û piyên Rêbertiyê bû. Jixwe dema ku hate qetilkirin, Serokatiyê got, "Weke ku bieoşeke ava kelî di ser serê min de berdabin." Hîseke wisa da Rêbertî. Bi vê peyamê xwestin ku her kesek dûrî vê tevgerê bisekine. Ne tenê ji bo Tirkan, ji bo Kurdan jî ev yek digotin. Gotin ger hûn naxwazin bimirin, ji vê tevgerê dûr bisekinin. Ji xwe dema ku hevrê Hakî hat qetilkirin, gelek kesên ku di nava tevgerê de cih digirtin, dev ji têkoşînê berdan.

Dema ku ev reşkujî çêbû, ji bo komê encameke pir mezin derketibû holê; divê an ev kom belav bûya, an jî têkoşîna xwe bidomanda. Rêber Apo gihişt encama ku divê berdewam bike. Ji ber wê hate Dîlokê û bernameya partiyê nivîsand. Ev bername li hemû qadan belav bû, li ser wê nîqaş pêş ketin. Serokatî bi xwe jî tevlî van nîqaşan bû û tevger gihand partîbûyînê. Hakî Karer bi vî awayî da jiyandin. Ji ber vê yekê şehîd bûn, bû bingeheke ku her li partiyê gavan didin avêtin. Hem di fikir de hem jî di pratîkê de li ser esasê bîranîna şehîdan gav hatin avêtin. Hem di fikir de, hem jî di rêxistinbûn û têkoşînê de her şehadetek bûye xelekek. Nêzikatiya şehadetê wisa hat pêşxistin. Vê yekê wisa tevger mezin kir û pêş xist. Di şehîdxistina Hakî Karer de armanca tasfiyekirina tevgerê heye. Ji ber ku tevgerê ev dît, li ser vê esasê paş ve gav neavit û ew yek xist bingeha pêşketinan.

Dema ku li Îranê rejîma Şah ket, di konsolosxaneya Emirîkayê de hin belge hatin bidestxistin. Ev konsolos jî, zêdetir bi Kurdistanê re mijûl dibû. Di belgeyên wan de digot, "Li Kurdistanê tevgerek pêş dikeve, navê xwe, ji Rêbertiya xwe digre. Ev tevger hem ji bo me, hem jî ji bo Tirkiye pir xeter e. Tevgerên dîtir yên Tirk û Kurdan ne xeter in. Ev tevger xeter e. Ji bo ku pêşiya vê tevgerê were girtin jî, ya yekemîn divê mirov tesîra Apo ji holê rake. Divê Apo were reşkirin, di nava civakê de were biçûkxistin. Ya duyemîn, divê mirov hinek eşîran bi çek bike û li hemberî vê tevgerê bixe şer. Ya seyemîn jî, divê mirov di navbera vê tevgerê û tevgerên dîtir de pevçûnan pêş bixe û nehêle ku pêş bikeve." Jixwe di pratîkê de jî pêşketin li ser vî esasî çêbûn.

> **Ger em ê vê şahadetê rast fêm bikin û jê re bibin bersiv, divê weke Rêber Apo kiriye em rastiya şahadetê, bi awayekî kûr û berfireh derxînin zanebûnê û li ser bîranîna wê, xwe her nû bikin û pengavên nû biavêjin. Di her salvegera 18'ê Gulanê de divê em her wisa nêzik bibin. Di 18'ê Gulanê de ne ku tenê şexsek, di şexsê Hakî Karer de tevger hatiye qetilkirin. Çawa ku Rêbertî di şexsê Hakî Karer de tol girt û tevger mezin kir, divê em jî wisa nêzikî 18'ê Gulanê bibin.**

Ango hê di destpêkê de ferqkirin ku ev tevger ji tevgetên dîtir cudatir e û divê pêşiya wê were girtin. Ger pêşiya wê naye girtin, dê ji bo pergalê xeteriyan çêbike. Armanca şehîdxistina Heval Hakî jî, pêşîgirtina tevgerê bû. Divê hê di asta komê de ye, hê ku nebûye tevgereke mezin were tasfiyekirin. Çand û exleqa ku ev tevger pêş dixe, felsefe û dîtina ku pêş dixe, pîvan û rêgezên ku pêş dixe, hê ku tevger biçûk e divê werin tasfiyekirin. Lewma ew yek guhertinên mezin çêdike û divê pêşiya wê were girtin.

Ji bo vê Heval Hakî xistin hedefê. Wê pişt re jî Serokatî tasfiye bikirana. Jixwe hema piştî wê li Enqereyê, xwestin bi sûîqastê Serokatiyê qetil bikin. Lê ser neketin. Wê demê Rêbertiyê fêm kir ku biryar dane da ku vê tevgerê ji holê rakin. Li ser wê esasê Rêbertî ji bo ku tevgerê bide jiyîn ket nava lêgerînan. Ev jî bi du rêbazan dibe. Ya yekemîn, divê koma sazkiribûn bigihişta asta partîbûyinê. Ya duyemîn jî, kê ev qetlîam pêş xistibe divê tola heval Hakî ji wan bihata girtin. Lewma dijmin komployeke mezin çêkiriye û bi wê yeke mesaj daye her kesî. Ger tu pêşiya vê yekê negirî, xeterî derdikevin holê. Ji ber vê yekê hemû kesên ku di vê qetlîamê de cihê xwe girtine hatin tespîtkirin û hatin tasfiyekirin. Ev derdora ku dewletê ava kiriye, darbeyeke mezin xwar û hate belavkirin. Bi vî rengî hem bi partîbûyinê, hem jî bi wê pengava mezin a tolhildanê, tevgerê xwe domand û her pêş xist.

18'ê Gulanê roja partîbûyin û mîlîtanbûyinê ye

Ger em ê vê şahadetê rast fêm bikin û jê re bibin bersiv, divê weke Rêber Apo kiriye em rastiya şahadetê, bi awa-

Serokatî got, "Di vê tevgerê de divê hevaltî mezin were jiyîn. Divê tu mezin jiyan bikî ku partîbûyinê jî mezin pêş bixî." Ev yek jî dîsa Serokatiyê li ser esasê tevlêbûna Heval Hakî û Kemal pêş xist. Di tevlêbûna van hevalan de, di asta herî jor de hevaltî heye, di hevaltiya wan de qûsûrek tune. Ger tu dixwazî hevaltiya baş bijî, divê tu kesayeta van hevalan baş fêm bikî û tevlêbûna xwe li ser wê esasê pêş bixî.

yekî kûr û berfireh derxînin zanebûnê û li ser bîranîna wê, xwe her nû bikin û pengavên nû biavêjin. Di her salvegera 18'ê Gulanê de divê em her wisa nêzik bibin. Di 18'ê Gulanê de ne ku tenê şexsek, di şexsê Hakî Karer de tevger hatiye qetilkirin. Çawa ku Rêbertî di şexsê Hakî Karer de tol girt û tevger mezin kir, divê em jî wisa nêzikî 18'ê Gulanê bibin. Dervayî vê hemû nêzikatiyên ku çêdibin, şaş in. Ger Rêbertî 18'ê Gulanê xistibe bingeha partîbûyinê û ev heyv jî kiribe heyveke şehîdan; divê em jî 18'ê Gulanê weke rojeke partîbûyinê bibînin. Bi munasebeta rojek wisa, divê di pratîk û xebatên me de kêmasî û xeletiyên ku derdikevin ji holê rabin. Lewma nêzikatiya Serokatiyê li ser vê esasê ye. Ger em bi vî rengî nêzikî Rêheval Hakî Karer, 18'ê Gulanê û heyva Şehîdan bibin; wê demê em Serokatiyê rast fêm dikin. Her şehadetek dibe sedem ku em nêrîn, fikir, armanc, pratîk, têkoşîn û xebata xwe mezin bikin. Divê di kesayeta me de tiştên ku xizmetî partiyê nekin, di roj û heyveke wisa de werin paqijkirin.

Serokatiyê ji bo çi got, ev partî partiyeke şehîdan e. Ji bo mîlîtanên vê tevgerê pîvanek danî. Şehîd esas girtin, xeta şehîdan esas girtin; her xwe nûkirin, kûrkirin û ji nû ve afirandin e. Li vê der, ji xwe re sînoran danayne, statîkbûyin û cemidandinê najî. Da ku tevger jî her pêş bikeve. Lewma di partîbûyina Rêber Apo de ev yek esas e. Divê tu, ti caran di tiştekî de qanî nebî û bes nebînî. Divê her kar bik û pêş bixî. Şahadet û şehîd esas girtin, Rêbertî esas girtin; di kesayet û têkoşîna xwe de ev rastî esas girtin e. Ger te şehadet esas girt, şehadet fêm kir; tu ji bo her pêşketin û kêmasiyeke dikarî fêmkirinê çêbikî û nûbûnekê çêbikî. Tu dikarî weke hêzeke çareseriyê her xwe pêş bixî. Ji bo vê yekê Rêbertiyê got, "Me bi ciwantî destpê kir, em bi ciwantî meşiyan û em ê bi ciwantî jî biserkevin." Ango ev tevger, tevgereke manedayin û çareseriyê ye. Serokatiyê pîvanên vê tevgerê wisa danîn. Li ser vê esasê pêşketin çêkirin. Li ser vê esasî, nûbûyin çêbûn û em gihiştin roja îro. Ger em naxwazin ev ked vala biçin, divê em baş fêm bikin ka ev tevger li ser kîjan esasan pêş ketiye. Divê di destpêka vê tevgerê de rista Heval Hakî û şehîdên pêşeng were fêmkirin. Lewma dervayî vê ti partîbûyin û mîlîtanî bersivê nade têkoşîna hebûna gelê Kurd, bersivê nade hêviyên azadî, demokrasî û sosyalîzmê.

Yên ku êrişî vê tevgerê dikin, beriya her tiştî êrîşê jiyan, çand, exleq, pîvan û rêgezên wê dikin. Piştî ku paradîgma hate guhertin, li Ewrupa hinekan gotibûn, "Di we de guhertin çênebûye, lewma di jiyana we de guhertin tune ye." Lewma jiyana mirov rastiya mirov nîşan dide. Ji ber vê dixwazin dev biavêjin jiyana vê tevgerê. Ji vê yekê jî divê her mîlîtanek ji xwe re encamekê derbixîne. Divê ev guhertinên ku Modernîteya Kapîtalîst dide pêşiya vê tevgerê rast werin fêmkirin û mîlîtanên vê tevgerê li hemberî wê yekê derkevin. Wê demê girêdanbûna Rêbertî û şehîdan çêdibe.

Kesayeta Hakî Karer hevaltiya di asta herî jor de ye

Serokatî got, "Di vê tevgerê de divê hevaltî mezin were jiyîn. Divê tu mezin jiyan bikî ku partîbûyinê jî mezin pêş bixî." Ev yek jî dîsa Serokatiyê li ser esasê tevlêbûna Heval Hakî û Kemal pêş xist. Di tevlêbûna van hevalan de, di asta herî jor de hevaltî heye, di hevaltiya wan de qûsûrek tune. Ger tu dixwazî hevaltiya baş bijî, divê tu kesayeta van hevalan baş fêm bikî û tevlêbûna xwe li ser wê esasê pêş bixî. Ger tu kesayeta van hevalan baş fêm bikî, tu dikarî kesayeta xwe jî li ser wê esasê pêş bixî. Lewma ev hevaltiya partiyê ye, ev kesayeta partiyê ye. Kesayeta Hakî Karer, hevaltî di asta herî jor de jîyin e. Di kesayeta vî hevalî de, ti caran xwe bi tiştekî qanî kirin tune ye, her pêşketin esas e. Di kesayeta Hakî Karer de, dilnizmî heye. Ti caran ji bo xwe jiyaneke taybet nexwestiye û qebûl nekiriye. Jiyaneke pir sade jiyan kiriye. Di karanîna derfetên partiyê de, pir hasas nêzik bûye, derfeteke herî biçûk jî, basît nedîtiye û pê nelîstiye. Berovajî wê, ji bo ku wê derfetê mezin bike û hinek tiştên din bixe ser, hewildan nîşan dane. Hevalên xwe li pêşiya xwe dîtîne. Ji bo ku hevalên xwe ji xeteriyan biparêze her tişt kiriye, xwe ji hevalên xwe re kiriye mertal. Gotiye ger xeteriyek hebe, destpêke ez hebim. Bi vî rengî nêzikî hevalên xwe bûye.

Wê çand û exleqa partiyê di kadro de çawa pêş bixe, wê li dijî pergala ku dixwaze çand û exleqê civaka Kurd ji holê rake têkoşîneke çawa pêş bixe. Her ew esas girtiye. Mirovên ku li gel dijîn, wê çawa pêş bixe, di wan de kîjan pîvanan pêş bixe? Her ev esas girtiye. Ev kes di nava şaştî û kêmasiyan de nedane jiyandin. Di ûslûb û tempoyê ku her moral û coşekê ava bike esas girtiye. Ji bo vê li gel Heval Hakî ti kesî ti caran acizî û tengbûyin nejiya ye, her moral û kelecanî jiya ye. Ti caran ji rastiyên Rêbertî û tevgerê tawîz nedaye. Negotiye, filan kes nû ye û bêvan kes kevn e. Çavê xwe ji bo şaştiyan negirtiye û ti caran bi şaştiyan nejiyaye. Yên ku bi şaştiyan jiyan nekin, nahêlin ku ti kes jî bi şaştiyan bijî. Yên ku li gel Heval Hakî jiyane jî, ji xwe re her ji şaştiyan derketin û kêmasiyên xwe derbas kirin esas girtine.

Di rewşa herî neyînî de jî, moral û coşeke mezin jiyiyan e. Ti caran şert û mercên neyênî li ser vî hevalî tesîr nekirine. Ti caran hincet ava nekirine, pêwîstî bi tiştekî wisa nedîtiye. Di nava vê tevgerê de yê ku herî zêde zehmetî kişandiye ev heval e, lê ti caran ev yek neaniye ziman û ji xwe re nekiriye hincet. Her şert û mercên giran re têkoşîn kiriye û bêderfetî ji holê rakirine. Ji bo ku tevgerê pêş bixe, pêkanîna pêwîstiyên tevgerê her esas girtiye. Li Enqere, Edene, Dîlok û Elihê her kar kiriye. Ti caran negotiye, ez her ji bo tevgerê hamaltiyê dikim, ez hinek derfet jî ji bo xwe kar bînim. Bi hamaltiyê hemû pêwîstiyên madî yên tevgerê pêk anîne. Li Edeneyê kar kiriye, nîv birçî maye, lê her ji hevalên Enqereyê re pere şandine, da ku ev hevalên li wê derê bikaribin pê kar bikin. Ji bo wê tevgera me bi derfetên xwe pêşketin çêkirin, li ser piyên xwe sekinî û gihişt roja îro. Divê em vî şêwazî ji bo xwe esas bigirin. Divê em van pîvanan ji bo xwe esas bigrin. Ev rastiyên Rêbertî û partiyê ne. PKKê li ser esasê van pîvanan xwe ava kiriye, pêş xistiye û gihandiye roja îro. Divê mîlîtanên PKK'ê bi van pîvanan xwe lêpirsîn bikin û kesayeta xwe li van pîvanan bidin. Yên ku vê yekê bikin wê bi partiyê û şehîdan re bibin yek. Yên ku bi şehîdan û PKK'ê ve dibin yek jî, dikarin her tiştekî ser bixin. Ji bo vê jî ez careke din dibêjim, şehîd ji bo me hêzeke ku em di her demeke de esas bigirin e. Di rastiya şehîdan û Rêbertiyê de her xwe nûkirin û avakirin, îro jî wê bibe bingeha hemû serkeftinan. Ji ber vê yekê ez careke din, di şexsê hevrê Hakî Karer de hemû şehîdên şoreşê bi bir tînim û soza serxistina armanca wan dubare dikim.

■■■

ARKA KAPAĞIN DEVAMI

Bugün Kürdistan'ın hemen her fabrika ve iş yerinde proletaryanın PKK önderliğindeki grev sesleri ve bağımsızlık sloganları yükselmektedir. Yoldaşların mücadelede gösterdikleri kararlılık, uyanıklık, azim ve engin Marksist-Leninist teorinin ışığında hareket eden Kürdistan devrimcileri, bugüne kadar her türlü baskı, işkence, katliam ve tutuklamalara rağmen işçi-köylüyü, gençliği yanlarına alarak halkla bütünleşmiş ve anti-sömürgeci, anti-feodal cephede büyük bir güç haline gelmişlerdir. Yaratılan cephelerdeki savaş, onlarca devrimcinin ve yurtseverin kanıyla dalgalanan bayrağımız dalga dalga yükselmektedir. Halkımızın ve yoldaşlarının yüreğinde komünist kararlılığın, boyun eğmezliğin, halka ve devrime bağlılığın, komünizmin ve proleter enternasyonalizmin ilkelerine olan inancı kızıl bir güneş olan ve Halil yoldaşların hain komplolar sonucu katledilmeleriyle yarım bıraktıkları mücadele yukarıda kısaca belirttiğimiz gibi onların anılarına yaraşır bir biçimde sürekli yükseltildi ve önemli mevziler kazandı. Onların Kürdistan halkının kurtuluşu için savundukları ideoloji ve çizdikleri yol, halkımızın bağımsızlık yolunu aydınlatan kızıl bir meşale olarak sürekli yanmaktadır.

Ancak mücadelemizin kazandığı bu başarılar karşısında ne sömürgeciler ne feodal-komprador ne faşistler ne reformist-milliyetçi güçler ne de ajan-provokatörler boş durmadılar. Her alanda hareketimize ve unsurlarına karşı saldırıya geçtiler. Bu zaman zarfında mücadelemizin çok değerli komünist ve halk önderleri şehit düştü, çok sayıda yurtseverin, mücadelenin yükselmesinde ve yeni mevziler kazanmasında kanı aktı. Yüzlerce kişi yaralandı, çoğu sakat kaldı, binlerce kişi zindanlara atıldı.

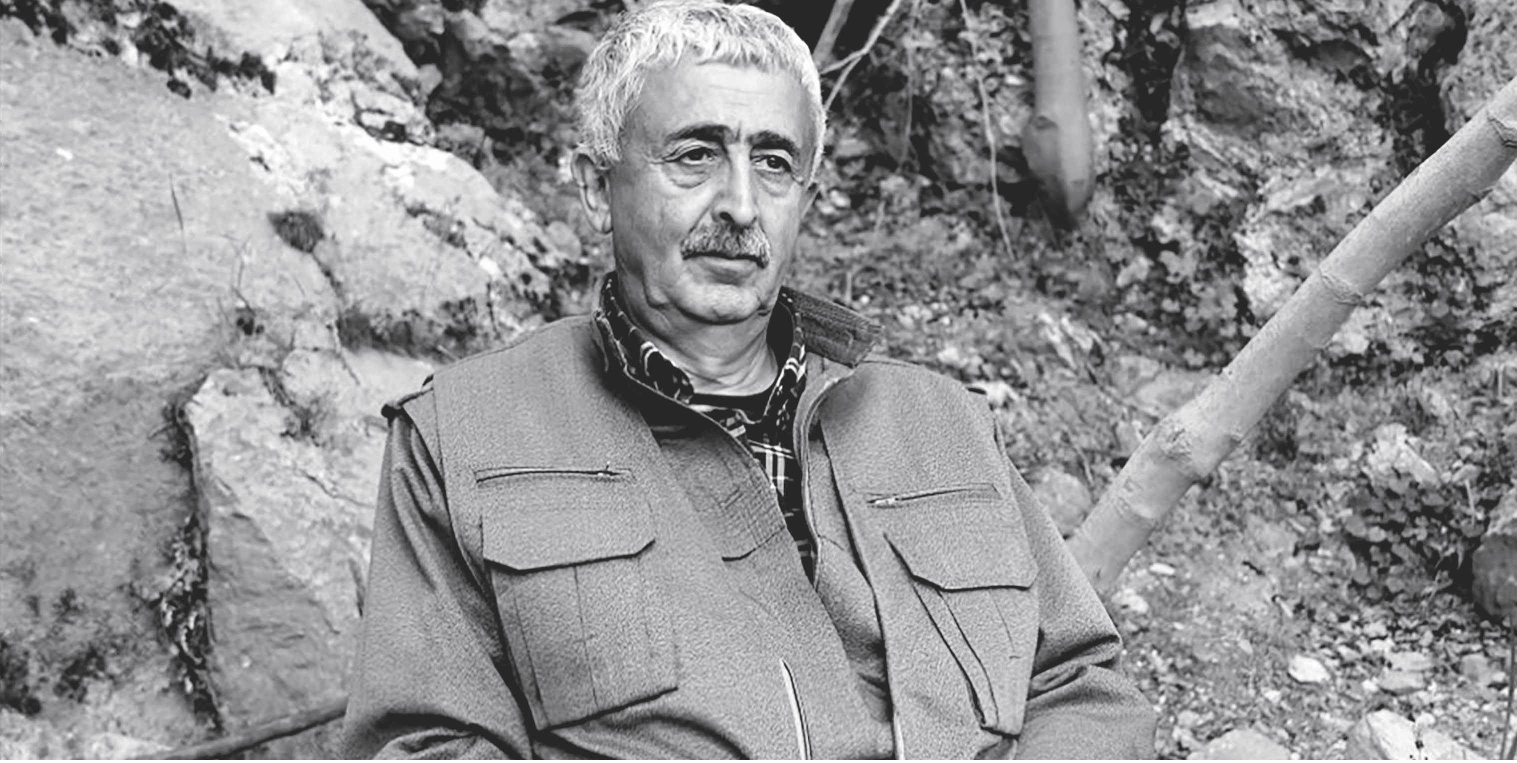
Sömürgeciler ilan ettikleri sıkıyönetimle, çıkardıkları yeni yasalarla ülkemizi tam bir kan gölüne getirerek PKK hareketine ve yurtseverlere karşı tam bir savaş içine girdiler. Hergün düzenledikleri köy ve mahalle baskınlarıyla binlerce PKK mensubunu, yurtseveri, demokratı, aydını zindanlara doldurarak çok sayıda kişiyi de işkencede katlettiler. Ama yapılan tüm bu saldırılar ve cinayetler halkımızın ve devrimcilerin mücadele azmini ve kinini daha da bileyerek, her gün onlarca kahramanlık ve yiğitlik örnekleri sergileniyor. Hilvan, Siverek, Batman direnişlerinden sonra son Şikestun direnişi Kürt halkının bağımsızlık savaşında yeni bir direnme abidesi oldu. Teslim olmaktansa, savaşarak ölmeyi yeğleyen Şikestun kahramanları, ölümleriyle Haki, Halil ve diğer şehitlerimiz gibi halkımızın isyan bayrağı oldular.

Her devrimci 18 ve 19 Mayıs günlerini mücadele azmini coşturma günü haline getirmelidir. Bu günlerde yoldaşların bize bıraktığı devrimci mirası daha da canlandırmalı, onların bize devrettiği kutsal isyan bayrağını hayatın her alanında daha da yükseltmeliyiz. Çünkü; Haki ve Halil yoldaşların anılarına bağlı kalmak demek; sömürgeciliğe, feodal eşkıya çetelerine, kompradorlara, her türden Marksizm ve halk düşmanı güçlere karşı daha aktif, fedakar ve örgütlü mücadele vermek demektir. Onların anılarını yaşatmak demek; yılgınlığa, kararsızlığa, kaypaklığa, teslimiyete kapılmadan mücadele etmek, direnmek, bu uğurda çekinmeden canını feda etmek demektir. Onları anmak demek; yurtsever Kürdistan işçisini, köylüsünü, aydınını, kadınını, çocuğunu PKK'nin açmış olduğu bağımsızlık ve özgürlük bayrağı altında toplamak için halk kitleleri arasında örgütlü ve disiplinli çalışma yapma demektir. Onları mücadelede yaşatmak demek; taşıdıkları bayrağı daha da yükseltmek; bunun için ve Leninizmi sürekli okumak, dünya devrimci hareketinin zengin deneylerinden yararlanarak teori ve pratiği birlikte geliştirmek, ikisinden birisini ihmal etmemek gerekir.

18 ve 19 Mayıs bir yas günü değildir. Haki ve Halil yoldaşların kızıl kanlarıyla yazılmış halkımızın bir kez daha kutsal isyan günüdür. Kürdistan bağımsızlık mücadelesinin ölümsüz önderleri olan bu yoldaşların anılarını dalga dalga Kürdistan'a yayıldığı gündür. Kürdistan'ın bağımsızlığı için mücadele veren herkes bugünleri sömürgeciliğe, feodal gericiliğe, ajan provokatörlere, muhbirliğe ve her türden hainliğe karşı bir mücadele günü olarak görmeli, kendi eksikliklerini gözden geçirmelidir. Haki ve Halil yoldaşların Kürdistan halkının mücadelesinde onurlu bir bayrak, karşı devrimcilere karşı bir korku, ülkesinin ve halkının bağımsızlığı uğruna her türlü fedakarlığı göze alarak ölüme giden devrimcilere bir örnek olarak tarihimiz yüksekliklerinde duracaklardır. Haki Karer ve Halil Çavgun'un anıları sömürgeciliğe, feodal gericiliğe, ihanete, kaypaklığa, teslimiyete, ajan ve provokatörlere karşı mücadelemizde sürekli yaşayacaktır. Onları, yükselttiğimiz mücadelemizle bir kez daha saygıyla anıyoruz.

■■■

Ortadoğu'da statükoculuk ve değişim dinamikleri

Obama politikaları, İran'ı 'sınırlandırmayı', 'ehlileştirmeyi' ve 'kontrol altına almayı' öngörmekteydi. Hedef böyle belirlenince, bu hedefe ulaşmak için kullanılacak araç ve yöntemler de siyasi-diplomatik, ekonomik baskı ve yaptırımlarla sınırlanıyordu. Oysa Trump yönetimi çok açık ifade etmeseler de İran'ın bölgedeki etkisini ortadan kaldırmayı ve mevcut rejimi değiştirmeyi hedeflemektedir. Bu da doğal olarak 'güç kullanmayı' da seçenekler arasına koymaktadır. ABD'nin, Suriye'de Şaryat üssünü vurması ve İsrail'in Şam'da Hizbullah'a ait olduğunu söylediği üssü vurması ABD'nin bu yeni politikası temelinde gelişmektedir.

Rıza Altun

Ortadoğu'da çok karmaşık bir mücadele yaşanmaktadır. Kuşku yok ki, bu iç içe geçmiş ve karmaşıklaşmış mücadelenin sonucu değişim olacaktır. Bölgeyi değişime zorlayan temel dinamiklerin başında ise yerel aktörler gelmektedir. En başta da halklar, inanç grupları, kadınlar, devrimci ve demokratik güçler gelmektedir. Diğeri ise uluslararası güçlerdir. Bu güçlerden birincisi; eski statükonun omuzlarına yüklediği her türlü hak, hukuk, demokrasi ve özgürlükten yoksunluğu üzerinden atmak; demokratik, eşit ve özgür bir gelecek kurmak için mücadele etmektedir. İkincisi ise; artık kendisine getiriden ziyade, zarar veren eski düzeni aşmaya çalışmaktadır. Bu durum otomatik olarak bu iki gücü birbirinin müttefiki yapmamaktadır. Ama her iki gücün farklı hedefler temelinde birbirleriyle ilişkiler geliştirmesine zemin sunmaktadır. Hiç kuşkusuz bölgedeki statüko ve statükocu güçler hem bu mücadelenin en temel unsurlarından birisidir hem de üzerinde mücadele yürütülen temel sahadır. Bu güçler, bir yandan köklü değişimlerin önünü almaya çalışırken, öte yandan kaçınılmaz olan değişimleri de kendi lehlerine dönüştürmeye çalışmaktadırlar.

Ortadoğu'da hiç bir sorunun kolay ve tek bir cevabı yoktur

Bu mücadelede, değişimden yana olan uluslararası güçler, eski statükonun kendilerine sağladığı imkan ve avantajları kaybetmemek için statükocu güçlerle bağlarını sıkı tutmaya özen gösterirken, yeni düzen için ihtiyaç duydukları yerel güçlerin değişim dinamizminden de kaçınılmaz olarak faydalanmak zorunda kalmaktadırlar. Benzer bir durum statükocu güçler açısından da geçerlidir. Onlar da, değişimin köklü ve kendilerini tümden aşacak bir biçimde gelişmemesi için hem uluslararası aktörlerle hem de yerel aktörlerle ilişkilenmeyi zorunlu görmektedirler. Bu duruma hem uluslararası aktörlerin hem statükocu güçlerin hem de yerel güçlerin kendi aralarındaki ideolojik, politik ve ekonomik çıkar farklılıkları ve çelişkileri de eklendiğinde ortaya çok karmaşık bir ilişki ve çelişkiler ağı çıkmaktadır. Ortadoğu'daki mücadele, herkesin herkesle ilişki ve çelişkilerinin bulunduğu bu karmaşık ilişki ve çelişkiler ağı içerisinde yürütülmektedir. Onun için Ortadoğu'da, hiç bir sorunun kolay ve tek bir cevabı yoktur; keza kurulan hiç bir denklem mutlak ve kalıcı değildir.

Bu genel değerlendirme, son 5-6 yılda Ortadoğu'da gerçekleşen pratiklerden hareketle ortaya çıkarılan bir sonuçtur. Bundan sonraki gelişmelerin de ağırlıklı olarak bu temelde olacağını öngörmek mümkündür. Şimdiye kadar tüm taraflar temel eğilim ve ittifaklarını koruyarak ama bunun yanında farklı cephelerden güçlerle çeşitli taktik ilişkiler kurarak bugüne geldiler. Mücadele sahasındaki güçlerin aldıkları bazı stratejik kararlar ya da yaşadıkları iç değişimler, çeşitli hamle ve çıkışlar biçiminde sahaya yansıdı. Böylesi durumlarda herkes gücünü, pozisyonunu, hedeflerini ve ittifaklarını gözden geçirerek yoluna devam etti.

Ortadoğu'daki mücadele açısından son dönemde sahaya doğrudan yansıması olabilecek bir kaç önemli gelişme oldu. Bunlardan birincisi, ABD seçimlerinden sonra Cumhuriyetçi aday Trump'ın iş başına gelmesidir. Kampanya sırasında ve seçim sonrasında yapılan, 'Trump daha çok iç sorunlara odaklanacak, dış politikayı ikinci plana atacak, Ortadoğu'ya fazla müdahale etmeyecek' türündeki değerlendirmeler gerçeği yansıtmıyordu ve gerçekçi olmadığı da ortaya çıktı. Zira dış politikada etkinliği zayıflamış, Ortadoğu'dan elini eteğini çekmiş bir Amerika'nın mevcut dünya sistemindeki pozisyonunu koruması mümkün değildir. Dolayısıyla söylemlerin ve beklentilerin aksine bir durum ortaya çıktı; ABD, hem küresel bazda hem de Ortadoğu düzeyinde eskisine nazaran daha aktif bir dış politika izlemeye başladı. Biz konumuzun sınırları içerisinde kalarak, ABD'nin Ortadoğu'da içerisine girdiği yeni politik eğilimi, olası etkileri ve sahaya yansımaları bakımından değerlendireceğiz.

Trump'un Ortadoğu siyaseti ve kıskaca alınan İran gerçekliği

Trump'ın iş başına geldikten hemen sonra İran'ı hem bölge hem de dünya için temel bir tehdit olarak tanımlaması ve buna paralel olarak önce İsrail'i, ardından da Mısır, Suudi ve Ürdün gibi Sünni Arap devletlerinin liderlerini araması önemliydi. CIA Başkanı Mike Pompeo'nun Ankara'ya gönderilmesi de bununla bağlantılıydı. Bu, İsrail ve Körfez ülkelerinin güvenliğini sağlamak ve İran'ın bölgedeki nüfuzunu sınırlayacak bir politikanın görüntüsünü oluşturmaktadır. İran'ın, başta Suriye, Irak ve Yemen olmak üzere Ortadoğu'daki nüfuzunu sınırlamak, dolaylı olarak Rusya'nın etkisini sınırlamak anlamına da gelmektedir. Trump'ın bu siyaseti, Obama'nın, Ortadoğu politikalarını aşan yeni bir duruma tekabül etmektedir. Obama politikaları, daha çok İran'ı 'sınırlandırmayı', 'ehlileştirmeyi' ve 'kontrol altına almayı' öngörmekteydi. Hedef böyle belirlenince, bu hedefe ulaşmak için kullanılacak araç ve yöntemler de siyasi-diplomatik, ekonomik baskı ve yaptırımlarla sınırlanıyordu. Oysa Trump yönetimi çok açık ifade etmeseler de İran'ın bölgedeki etkisini ortadan kaldırmayı ve mevcut rejimi değiştirmeyi hedeflemektedir. Bu da doğal olarak 'güç kullanmayı' da seçenekler arasına koymaktadır. ABD'nin, Suriye'de Şaryat üssünü vurması ve İsrail'in Şam'da Hizbullah'a ait olduğunu söylediği üssü vurması ABD'nin bu yeni politikası temelinde gelişmektedir.

ABD ve müttefiklerinin İran karşısında geliştirdikleri politika üç ayak üzerinde inşa edilmiş ve aynı anda hem örgütlendirilmekte hem de yürütülmektedir. Bu politikanın birinci ayağı; İran'ın bölgedeki devletler ve siyasi-toplumsal güçlerin üzerindeki etkisini kırmaktır. Burada hedef İran'ı, İran'la sınırlandırmaktır. Bu da doğal olarak kendisiyle beraber ABD'nin, Suriye, Irak, Yemen ve Lübnan politikalarını gündeme getirmektedir. ABD, Suriye'de bir yandan DAİŞ'le mücadele temelinde, olabilecek en geniş alanda askeri denetim kurarak rejim ve müttefiklerinin hakimiyet alanlarını sınırlandırmakta, bir yandan da siyasi sürecin sonucunda mevcut rejimin etkisinin en az olacağı, merkezi olmayan yeni bir sistem hedefine ulaşmaya çalışmaktadır. Bu politika pratikte İran ve Hizbullah güçlerinin Suriye'den çıkarılmasını ve İran'ın siyasi süreçten dışlanmasını öngörmektedir. Benzer bir politika ve yaklaşım Irak'ta da yürütülmektedir. ABD burada, iktidar çelişkilerinden tutalım, etnik ve dinimezhebi çelişkilere kadar tüm çelişkilerden yararlanarak İran etkisini sınırlandırmaya ve kendi kontrolünü geliştirmeye çalışmaktadır. Mûsil operasyonu ve Haşdi Şaabi güçleri etrafında yürütülen ve halen de sürmekte olan tartışma ve çekişmeler bu mücadelenin tecessüm etmesidir. ABD'nin, aynı zamanda Arap milliyetçisi de olan Şii kanadı, Sünni Araplar ve Kürtlerle uzlaştırarak Irak'ta yeni bir iktidar kurma çabaları, İran etkisini ortadan kaldırma hedefiyle bağlantılıdır. Mûsil operasyonu bu temelde yürütülmektedir ve sonuçlarının başarılı ya da başarısız olması Irak'taki güç dengelerini ciddi bir biçimde etkileyecektir. ABD, Yemen'de Şii Husi'lere karşı, Suudi Arabistan öncülüğündeki koalisyonu desteklemekte, Lübnan'da da Hizbullah etkisini kırmaya çalışmaktadır. Bunlar da Ortadoğu için belirlenen ana politikanın parçalarını oluşturmaktadır.

İran'a yönelik politikanın ikinci ayağı; 'Şii Hilali'ni', Mısır, Suudi Arabistan, Ürdün ve Körfez ülkelerinden oluşan bir 'Arap Koalisyonu veya kemeriyle' kuşatmaktır. İsrail, bu koalisyonun temel güçlerinden biridir. Türkiye'nin bu koalisyona dahil olması hem ABD, Suudi Arabistan ve Körfez ülkelerinin arzusu, hem de TC devletinin isteğidir. Ancak bu konuda ABD ve TC arasında ciddi ihtilaflar bulunmaktadır. İhtilafları ayrıca değerlendireceğiz. Bu koalisyon hem söz konusu politikanın çeşitli alan ve aşamalarının kendisine yüklediği sorumlulukların gereğini yerine getirecek hem de finansörü olacaktır. Politikanın üçüncü ve en önemli ayağı ise; içerideki rejim karşıtı muhalefeti örgütlemek, birleştirmek ve eyleme geçirmektir. Bu hususta Kürt, Beluc ve Arap muhalefetine başat rol biçilmektedir. Özellikle Kürt toplumunun harekete geçirilmesine büyük önem verilmektedir.

Rusya'nın, İran ve Suriye politikaları sorunludur

Hiç kuşkusuz bu bir politika ve projedir. Olduğu gibi yürüyeceği ve hedefleyeceği sonuçlara ulaşacağı kuşkuludur. Çünkü; bu politika ve projenin hedeflediği güç ve müttefiklerinin de, karşı politika ve projelerinin olması kaçınılmazdır. Keza her iki tarafta yer alan her bir gücün, bütünden ayrı olarak uygulamak isteyeceği özel politika ve hedeflerinin varlığı durumu daha da karmaşıklaştırmaktadır. Ancak şimdi ve yakın gelecekte Ortadoğu'da yürürlükte olan ve olacak politika ve mevzilenmelerden birinin ana hatlarıyla böyle olacağını öngörmek mümkündür.

Rusya, büyük bir dünya gücü olarak bir projeden ziyade, fiili bir biçimde Ortadoğu'daki mücadeleye dahil olmuş bir güçtür. Onun için sahada son derece pragmatik davranmaktadır. Bölgede, kendisini ABD ve müttefiklerinin politikalarının tehdidi altında hisseden güçlerin korkularına hitap etmekte ve böylece Ortadoğu'daki hakimiyetini geliştirmeye çalışmaktadır. Bunun için Türkiye'yi hem ABD'ye hem Kürtlere hem de İran ve Suriye'ye karşı kullanmaktadır. Benzer politikaları Kürtler üzerinden Türkiye'ye karşı da yürütmektedir. Rusya'nın, İran ve Suriye politikaları da bu anlamda sorunludur. Ancak Rusya'nın bölgedeki gücü ve politik hareket alanı sınırlıdır. Bu anlamda Rusya'nın, ABD ile rekabet etme gücü yoktur. Dolayısıyla bu politikalar günlük olarak Rusya'ya bazı şeyler kazandırsa da uzun vadede onu güvenilmez kılmaktadır. Ancak bu biçimde bile Rusya, Ortadoğu politikasında etkili olmaya devam edecektir.

Türkiye'nin Ortadoğu politikası tıkanma noktasına gelmiştir

Bölgede yaşanan ve sahaya yansıması olan ve olacak gelişmelerden biri de Türkiye'nin politikaları ve bu politikaların Anayasa referandumuyla geldiği son noktadır. Türkiye'nin son beş yılda Ortadoğu'da izlediği politika onu tam bir tıkanma noktasına getirmiştir. Bunun böyle olmasının nedeni, Erdoğan hükümetinin sahadaki siyasi ve sosyolojik gerçeklere ters düşen en az üç politik tutum ve eylem içerisine girmesidir. Bunlardan birincisi; Ortadoğu'da yaşanan kaostan faydalanarak, Osmanlı'nın eski hakimiyet alanlarında yeni Osmanlıcılık temelinde bir hegemonya kurmak fantazisiydi. Mısır ve Suriye'de, İhvan-ı Müslimin-Müslüman Kardeşler örgütünün aktif olarak desteklenmesi bu hedefle bağlantılıdır. Yine Irak ve Suriye'de DAİŞ, El Nusra ve Ahrar El Şam gibi örgütlerle ilişkiler de aynı hedefe hizmet etmekteydi. Erdoğan, bu politikayı yürütürken İran'ı ve Şiiliği, Sünni Arap dünyası üzerinde büyük bir tehdit olarak sunuyor ve Sünni Arap dünyasını yeni Osmanlıcılık temelinde kendi himayesi altına almayı öngörüyordu. Suudi Arabistan, Ürdün ve Katar gibi ülkelerle ittifaklar, Irak ve Suriye'deki Şii ve Alevi rejimlerin devrilmesi politik hedefiyle ve bu temelde gerçekleştirildi. Fakat Erdoğan, burada üç şeyi çok hafife aldı.

Bunlardan birincisi; Arap milliyetçiliğinin, Türk hegemonyasına karşı güçlü bir direnç göstereceğiydi. İkincisi; Erdoğan, tehdit olarak gösterdiği Şii-Alevi rejimlerin ve onların arkasındaki güçlerin göstereceği direnci fazla hesaba katmadı. Üçüncü olarak da; Erdoğan, başta ABD olmak üzere, küresel güçlerin, Türkiye'nin bu kadar geniş bir alanda Yeni Osmanlıcılık temelinde hegemonya kurmasına razı olamayacaklarını yeterince hesaplayamadı. Erdoğan'ın, bölgedeki siyasi ve sosyolojik gerçekliğe ters düşen ikinci tutum ve eylemiyse, sert ve katı bir Kürt düşmanlığı yapmasıydı. Oysa Kürt düşmanlığı yaparak Ortadoğu'da etkinlik geliştirmek mümkün değildir. Bunun hem coğrafi hem siyasi-askeri hem de diplomatik nedenleri vardır. Zira Kürtler, Türkiye, İran, Irak ve Suriye'deki gelişmeleri doğrudan etkileyebilecek çok stratejik bir coğrafyada konumlanmış durumdadır. Bu coğrafyada, parçalı da olsa ciddi bir siyasi-askeri güce ve toplumsal örgütlenmeye sahiptirler. Yine bu stratejik konum ve gücü iyi gören uluslararası güçlerle çeşitli düzeylerde siyasi ve diplomatik ilişkileri bulunmaktadır. Bu durumda Kürt düşmanlığı yapacak bir bölge gücünün, kendi siyasi sınırları içerisinden başlamak üzere ciddi bir coğrafi, siyasi-askeri ve uluslararası engel ve dirençle karşılaşması kaçınılmazdır. Nitekim Erdoğan, bütün bunlarla karşılaştı ve karşılaşmaya devam etmektedir. Erdoğan'ın, tutum ve eylemleriyle ters düştüğü üçüncü siyasi gerçeklik ise; yerel, bölgesel ve küresel güçlerin siyasi tutum ve hedeflerinin getirdiği sınırlamalardı. Zira bölgede siyaset yapan her bir gücün birbirinden farklı siyasi proje ve politikaları vardı. Dolayısıyla her güç, bir başkası tarafından sınırlandırılmaktaydı. Bu durumda bir gücün sınırlarının genişliğini kendi gücü kadar, doğru zamanda ve doğru müttefiklerle hareket etme kabiliyeti belirliyordu. Ne var ki Erdoğan, kendi gücünü fazlasıyla abarttığı gibi, doğru zamanda ve doğru müttefiklerle de hareket etmedi. Dolayısıyla Erdoğan, düşman olarak gördüğü yerel, bölgesel ve küresel güçler kadar, müttefik olarak gördüğü yerel, bölgesel ve küresel güçler tarafından da sınırlandırıldı. Erdoğan'ın müttefikleri tarafından sınırlandırılmasının nedeni, müttefiklerinin çıkarlarına büyük zararlar verme pahasına kendi gündemlerini onlara dayatma yaklaşımlarıydı.

16 Nisan'da da tıpkı 7 Haziran 2015 seçimleri gibi bir sonuç ortaya çıkmıştır. Kürtler başta olmak üzere, Türkiye'de yaşayan tüm halklar ve devrimci demokratik güçler, AKP-MHP faşizmine karşı ikinci kez zafer kazanmışlardır. Faşist ulus devlet milliyetçiliğini reddedip, özgür, eşit ve demokratik bir yaşamı tercih ettiklerini ortaya koymuşlardır.

Kobanê Direnişi, Türkiye ve müttefikleri için bir sürecin kapanması ve yeni bir sürecin başlaması anlamına geliyordu. Batı dünyasının, Türkiye ve Suudi Arabistan eliyle yürütülen Suriye ve Irak politikaları, DAİŞ, El Nusra ve Ahrar El Şam gibi gerici-faşist grupların alanda hakimiyet kurmalarına hizmet eder hale gelmişti. Bu, Ortadoğu halkları kadar, ABD ve Batı dünyası için de büyük tehlikeydi. Kobanê Direnişi, ABD ve Batılı devletlere hem bu insanlık düşmanı gruplara karşı mücadele etme imkanlarını ortaya çıkardı hem de Suriye ve Irak'ta yeni politik yönelimler içerisine girebilmelerine zemin sundu. Bu, ABD ve Batı dünyası için çok kritik bir karar verme noktasıydı. Ya bu imkandan yararlanarak bölgede yeniden kendilerini var edeceklerdi ya da bölgeyi fiilen gericiliğin, siyaseten de Türkiye, Suudi, İran ve Rusya gibi güçlerin mücadelesine terkederek tehlikenin kendi kapılarına dayanmasını bekleyeceklerdi. Kobanê Direnişi'nin ortaya çıkardığı başarı umudu, bu güçlerin birinci seçenekte karar kılmalarına yol açtı. Bu durum, Erdoğan hükümeti ile başını ABD'nin çektiği Koalisyon arasında çok ciddi bir ayrışmaya neden oldu. Erdoğan hükümeti, hedefini daraltarak tüm gücüyle Kürt düşmanlığına odaklandı, ABD ve Koalisyon ise Kürtler ve Demokratik Suriye Güçleri-DSG ile beraber hem DAİŞ'i geriletmeye hem de bölge siyasetinde daha etkin olmaya odaklandılar. Türkiye'de, Kürt düşmanlığı ve Batı karşıtlığı temelinde yükseltilen milliyetçilik bu zemin üzerinde geliştirildi. Önce Rus uçağının düşürülmesi ve ardından da büyük tavizler karşılığında Ruslarla yeniden ilişkiler geliştirilerek NATO ve Batı dünyasına şantaj yapılması da bu yeni siyasi durum temelinde gelişti. Erdoğan hükümeti, kendisini Kürt düşmanlığı temelinde çok ucuz bir taktik nesne olarak 'siyaset pazarına' sunarak ancak Bab'a kadar gidebileceği küçük taktik kazanımlar elde edebildi. Ama bunun karşılığında içeride ve dışarıda yaşadığı siyasi itibar ve ekonomik kayıpların maliyeti ağır oldu.

7 Haziran sonrası yapılan seçimler anti-demokratiktir

Mevcut durumda KDP ve ÖSO dışında hiç bir güç, Erdoğan hükümetiyle orta ve uzun vadeli ortaklıklar kurmuyor. Bütün güçler, günlük taktik ilişkilerle bu hükümeti oyalamaya ve tehlikeli olmaktan çıkarmaya çalışıyor.

Türkiye'de, 16 Nisan'da yapılan Anayasa referandumunun sonuçları, resmi yaklaşımların dışında hem içeride hem de dışarıda herkesin üzerinde önemli analizler yaptığı yeni bir durumu ortaya çıkardı. İktidarıyla, muhalefetiyle Türkiye'deki siyasi ve toplumsal güçlerin bundan nasıl sonuçlar çıkaracağı ve ne tür politikalar üreteceği, Türkiye'nin geleceği kadar Ortadoğu'daki gelişmeler açısından da önemlidir. Yine Başta ABD, AB ve Rusya olmak üzere uluslararası güçlerin de analiz ve politikaları önemli olacaktır. Referandum için öncelikle şu tespitte bulunmak gerekiyor; Türkiye'de, asgari demokratik standartlarda sandıklar en son 7 Haziran 2015 tarihinde kuruldu. Ondan sonra yapılan seçim ve oylamalar başından sonuna kadar anti-demokratiktir. Özellikle 16 Nisan referandumunda devletin her türlü imkanı baskı, tehdit ve hileyle birlikte kullanılarak ancak yüzde 51'lik bir 'evet' oyuna ulaşılmıştır. Gerçeğin böyle olmadığını, AKP-MHP faşizminin yüzde 40-45'lerde kalarak kaybettiğini başta kendileri olmak üzere herkes iyi bilmektedir. Bu durum, toplumun AKP-Erdoğan hükümetinin uyguladığı iç ve dış politikayı desteklemediğini göstermektedir. Kürt toplumu ise tüm baskılara rağmen iradesini ortaya koyarak, davasına sahip çıktığını dost-düşman herkese göstermiştir. Özel savaş aygıtları olan merkez ve yandaş medya ile sözde araştırma şirketlerinin, 'Kürtler, 'evet' tercihini yaptı' yönündeki propagandaları tamamen psikolojik savaş gereği yapılmaktadır. Dikkat edilirse mühürsüz oylar başta olmak üzere hilelerin büyük kısmı Kürdistan kentlerinde yapıldı. Bunu başından beri çok planlı ve tercihli olarak yaptılar. Kürdistan'da, bir yandan sandıkları mühürsüz oylarla doldurup, bir yandan da 'hayırları' geçersiz sayarak bir taşla iki kuş vurmayı hedeflediler. Böylece hem sahte oylarla 'seçimi kazandıklarını' ilan ettiler hem de 'Kürtler, devlete oy verdi' yalanını uydurdular. Bununla halkımızda bir yenilme, çözülme duygusu yaratmaya çalıştılar. Oysa Kürtlerin, 7 Haziran 2015 seçimlerini aşacak tarzda kendi dava ve iradelerine sahip çıktıkları, başta İstanbul, Ankara ve İzmir olmak üzere Kürtlerin yoğun olarak yaşadıkları şehirlerde yüksek oranda 'hayır' oylarının çıkmasından anlaşılmaktadır. Dolayısıyla 16 Nisan'da da tıpkı 7 Haziran 2015 seçimleri gibi bir sonuç ortaya çıkmıştır. Kürtler başta olmak üzere, Türkiye'de yaşayan tüm halklar ve devrimci demokratik güçler, AKP-MHP faşizmine karşı ikinci kez zafer kazanmışlardır. Faşist ulus devlet milliyetçiliğini reddedip, özgür, eşit ve demokratik bir yaşamı tercih ettiklerini ortaya koymuşlardır.

16 Nisan'da Türk devleti, AKP-MHP ittifakıyla halkın iradesine karşı darbe yapmıştır. Devletin, AKP ve MHP ile ittifakı önemli bir durumdur ve bu ittifak her iki tarafın açmazları sonucunda gelişmiştir. Devletin açmazı şudur; artık tekçi, milliyetçi ulus devlet kendisini asgari demokratik koşullarda bile ayakta tutamamaktadır. Toplum, çoklu ve demokrasiye duyarlı bir devlet talep etmektedir. Önüne sandık konulduğunda, bu talep ve iradesini açıkça ortaya koymaktadır. Onun için devlet mekanizması onu değiştirmeyecek ve yenilemeyecek kullanıcılara ihtiyaç duymaktadır. Bu kullanıcılar, AKP ve MHP'dir. Zaten devlet bu 'değişmezlik' arzusunu, 'beka sorunu' olarak ortaya koymaktadır. AKP ve MHP'nin açmazları ise, devletin güç ve imkanları olmaksızın iktidarda kalamamaları ve hatta yargılanma durumlarıdır. Onun için bunlar iktidarda kalmak ve yargılanmamak için devletin güç ve imkanlarına dayanmakta, devlet de tekçi, milliyetçi ve ulus devletçi yapısını sürdürebilmek için bunların sınırlı toplumsal desteğine dayanmaktadır. Bu durumun giderek söz konusu ittifakı kaynaştırma ve tıpkı Irak ve Suriye'de olduğu gibi, devlet ve parti mekanizmalarının iç içe geçtiği BAAS rejimlerine dönüştürme eğilimi vardır. Irak'ta BAAS partisinin devrildiği, Suriye'de de can çekiştiği bir dönemde Türkiye'de böyle bir rejimin ayakta kalma şansı ne kadardır? Hiç şüphesiz bunun önünde çok ciddi iç ve dış engellerin olduğunu belirtmek durumundayız. Bir kere BAAS benzeri rejimler kurmak, içeride toplumu tamamen sindirip bastırmayı, dışarıdan ciddi bir uluslararası destek almayı ve önemli bir ekonomik yeterliliğe sahip olmayı zorunlu kılar. Bunlardan biri eksik oldu mu, böyle rejimleri kurmak ve ayakta tutmak mümkün değildir. İçeride en küçük bir direniş odağının varlığı bile, tıpkı kalelerde açılan bir gediğin, kalelerin düşmesine sebep olması gibi yıkıcı bir etki yaratabilir. AKP-MHP rejiminin bütün güçleriyle Kürt düşmanlığı yapması ve Kürt Özgürlük Hareketi'ne saldırmasının nedeni budur. Zira bu direniş sadece otoriter rejimlerini değil, bu rejimin üzerinde inşa edilmek istendiği ulus devlet milliyetçiliğinin temellerini de sarsmaktadır. Ancak AKP-MHP rejimi, Kürt düşmanlığını esas almakla birlikte, saldırılarını Kürtlerle sınırlı tutmamaktadır.

Mücadele artık esas olarak yasal değil, siyasaldır

Bütün otoriter rejimlerde olduğu gibi, büyük bir öfkeyle en küçük muhalefet odağına bile saldırmaktadır. Çünkü; Kürt halkının direnişinin sürekli olarak diğer halklar ve toplumsal kesimlerin direnişlerini canlı tuttuğunu bilmektedir. Bu direnişler karşılıklı olarak birbirlerini besleyerek büyütmektedir. AKP-MHP-Ergenekon rejimini, akamete uğratacak engel ve mücadele sadece Türkiye'nin içerisiyle sınırlı değildir. Kürt halkının ve demokrasi güçlerinin, Kürdistan'ın diğer parçalarında ve Ortadoğu bölgesinde yürüttükleri direniş ve mücadeleler de, bu rejimin başarısı önündeki engellerdir. AKP-MHP rejiminin Rojava, Şengal ve Başûrê Kurdistan'a saldırıları bununla bağlantılıdır. Bunun yanında gerek bölgesel ve uluslararası siyasi durum, gerekse de Türkiye'nin sosyo-ekonomik sorun ve sınırları da AKP-MHP-Ergenekon rejiminin uzun sürmesine imkan vermemektedir.

Burada sorun faşizmi engelleyici güç ve koşulların olmaması değil, bu rejime karşı nasıl ve hangi yöntemlerle mücadele edileceği sorunudur. AKP-MHP ve Ergenekona karşı konumlanmış geniş bir toplumsal taban ve örgütlenme bulunmaktadır. Fakat bu potansiyelden yeteri kadar güç ve eylem açığa çıkarılamamaktadır. Bunun esas nedeni; durumun doğru anlaşılmaması ve buna denk düşen örgütlenme ve eylemlerin yeterince yapılamamasıdır. Şimdi başarabilirlerse bunların BAAS benzeri bir otoriter-totaliter rejim kurmak istedikleri açıktır. Bunun için bir yandan yasa ve anayasalar oluşturuyor, işlerine gelmeyen yasa ve anayasaları da çiğniyor ve tanımıyorlar. Teşbihte hata olmaz diyerek ifade etmek isterim ki; bunların durumu Sıffin Savaşı'nda Muaviye'nin Hz. Ali (r.a) karşısındaki durumuna benzemektedir. Muaviye, Hz. Ali karşı koymasın diye, askerlerinin mızrak uçlarına Kur'an sayfalarını geçirerek Hz. Ali kuvvetlerine saldırtıyor. Şimdi AKP-MHP ittifakı da, yasa ve anayasayı 'mızrak ucuna' takarak muhalefete saldırıyor, -ki bu yasayı çiğnemek ve ona hakaret etmektir- ve 'buna saygılı olun, YSK'nın, yasayı reddederek verdiği kararı tanıyın' diyor. Ama siz zaten defalarca yasayı hem esas hem de usul bakımından ayaklar altına almışsınız; yasayı reddediyorsunuz.

Dolayısıyla bu noktada artık AKP ve MHP'yle mücadeleyi, tanımadıklarını ilan ettikleri yasalarla yapmak, öncelikli

ve esas değildir. Bu noktada mücadele artık esas olarak yasal değil, siyasaldır. Bunu, 'hukuki mücadele yapılmasın' anlamında söylemiyorum. Ama bunun esas alınmasının, sorunu hafifleştirici, toplumu da pasifleştirici sonuçlar doğurabileceğini ifade ediyorum.

Ya CHP bu tarz siyaseti aşmalı ya da CHP aşılmalıdır

Bu noktada CHP'nin yaklaşımları çok yetersiz ve tutarsızdır. Bu, Türkiye ve Kürdistan'daki demokrasi mücadelesine büyük zararlar vermektedir. Hatta CHP tarzı muhalefet, AKP'nin en sıkışık anlarında bile iktidarda kalmasına katkı sunmaktadır. CHP, bu tarzıyla toplumsal tepkileri ehlileştirip devlete entegre etmektedir. Aslında CHP, bu son referandum süreci de dahil olmak üzere, uzun bir süredir Türkiye'de siyaseti iflas noktasına getirmiş durumdadır. Yukarıda dile getirdiğimiz üzere, BAAS'laşmanın gelişmesi bir yerde siyasetin iflas etmesi demektir; siyasetin iflas etmediği bir yerde BAAS'laşma gelişemez. Bundan kastımız şudur; AKP-MHP iktidarı, Türkiye'nin sorunlarına çözüm üretmiyor, bütün yoğunluğunu iktidarı tekeli altına alma çabasına veriyor. Toplum, bundan rahatsızdır ve rahatsızlığını bütün baskı ve hilelere rağmen sandığa yansıtıyor. Ancak ana muhalefet ve kendisinden toplumun bazı beklentileri bulunan şahsiyetler, sorunlara çözüm projeleri ortaya koyamıyorlar. Ülkenin en temel sorunu olan ve demokratikleşmenin temelinde bulunan Kürt sorununa, ana muhalefet bir çözüm önerisinde bulunamıyor. Bu konuda tek söylediği şey 'sen neden PKK ile görüştün' söylemidir. İktidar, HDP milletvekillerini, belediye eşbaşkanlarını zindanlara atıyor, CHP bunu destekliyor; Rojava'da, Şengal'de Kürtleri vuruyor, CHP destekliyor; AB, iktidara tavır alıyor, CHP iktidarın arkasında duruyor; Alevinin sorunlarının çözümü için bir proje sunmuyor, sade Müslüman vatandaşa bir güven vermiyor, özetle sorunlara çözüm önerileri sunmuyor. Diğeri hiç olmazsa sıkıştığında siyaset değiştiriyor. CHP, hiç bir temel sorunda çözüm üretemiyor. Onun için iktidar obezleşerek toplumu nefessiz bırakıyor; toplumun akciğeri olması gereken siyaset kurumu da büzülerek küçülüyor. Bu durumun esas sorumlusu CHP ve CHP tarzı siyasettir. Onun için ya CHP bu tarz siyaseti aşmalı ya da CHP aşılmalıdır.

Türkiye ve Kürdistan'da devrimci-demokratik güçler, referandum süreci ve sonuçlarından doğru ve isabetli neticeleri çıkarmışlardır. AKP-MHP ve Ergenekon ittifakının yenildiğini ve demokrasi cephesinin tahmin edilenden daha güçlü olduğunu tespit etmişlerdir. Mücadeleden kesin sonucu almanın da, siyasal-toplumsal mücadeleyi yükseltmek olduğunu değerlendirerek, bu temelde örgütlenme ve eyleme geçme çalışmalarına hız vermişlerdir.

CHP tarzı muhalefet ile Avrupa'nın oportünist siyaseti birbirini besliyor

Uluslararası güçlerin de referandum sonuçlarını nasıl değerlendirdikleri ve bundan sonra Erdoğan iktidarıyla ilişkilerini nasıl sürdürecekleri de hem Türkiye hem de bölge siyaseti açısından önemlidir. Bu güçler, Erdoğan'ın zayıfladığını ve gerçekte iktidarı kaybettiğini biliyorlar. Bu noktada Erdoğan'ın ayakta kalmak için eskisinden daha fazla kendilerine ihtiyaç duyacağının farkındadırlar. Onun için Erdoğan'la ipleri kopararak onu karşı cephelere itmek yerine, ihtiyaçlarına hitap ederek kontrol altına almaya çalışmaktadırlar. Özellikle AB ülkeleri, Türkiye'deki iktidar ve muhalefet arasında bir denge kurmaktadır. Bir yandan iktidarla ilişkilerini sürdürerek güncel çıkarlarını koruyorlar, bir yandan da muhalefetle ilişkilenerek hem iktidara baskı yapıyor hem de kendisini olası değişikliklere hazır tutuyor. Bu noktada Türkiye'deki CHP tarzı muhalefet ile Avrupa'nın oportünist siyaseti birbirini besliyor. Eğer Türkiye'de, CHP tarzı muhalefet aşılarak iktidar karşısında radikal bir tutum gelişseydi, AB devletleri de bu

Rojava Devrimi, DAİŞ'le mücadele ve gerillanın Şengal halkını katliamlardan kurtarması, Kürtleri Ortadoğu'da gerçek anlamda ciddi bir siyasi aktör yapan temel gelişmelerdir. Bu gelişmeler, özgür Kürt gerçeğini açığa çıkardığı kadar, işbirlikçi ve ihanetçi Kürtlüğün aczini, düşmüşlüğünü de teşhir etti. Söz konusu gelişmelerin, pratik sahadaki en önemli sonucu, KDP'nin uluslararası alandaki 'Kürt temsilciliği' tekelinin kırılmasıydı.

tarz bir siyaset yapamazlardı. Bu CHP tarzı muhalefet hem iktidar hem de AB için bulunmaz nimet olmuştur.

Hiç kuşkusuz referandum süreci ve sonuçlarının ortaya çıkardığı tablo, iktidar güçleri ve özellikle iktidar partisi tarafından da değerlendirilmektedir. Onların bundan nasıl sonuçlar çıkaracakları ve yollarına nasıl devam edecekleri önemlidir. Gelişmeler, girilen yoldan dönülemeyeceğini ve bu ittifakın son hızla kendi kaderine doğru yürüyeceğini göstermektedir. Bu neredeyse kaçınılmaz olarak böyledir. Çünkü; AKP-MHP-Ergenekon ittifakı, esas olarak Türkiye'de ve Ortadoğu'da Kürt halkının ve Özgürlük Hareketi'nin tasfiyesi üzerinde kuruldu. Bu üçlü, bu yola girerek hem kendi düşüşlerini önleyerek iktidarda kaldılar hem de ulus devletin çatırdayan temellerini bir arada tutmaya çalıştılar. Onun için, bu yoldan dönüş yoktur. Eğer üzerinde ittifak yaptıkları konuda başarısız olduklarını itiraf ederek Kürt sorunu başta olmak üzere, Türkiye'nin demokratikleşme sorunlarının çözümü yönünde bir siyaset geliştirilirse bu, ittifakın kurulma ve varlık nedenini ortadan kaldırır ve ittifak kendiliğinden dağılır. Dolayısıyla böyle bir durum, herşeyden önce bu ittifak güçlerini birbirine düşürür. Oysa bu güçler birbirleriyle kavga edecek durumda değiller. Zira bu güçlerden hiç birinin diğer ikisinden ayrılarak tek başına ayakta kalma şansı yoktur. Onun için içeride ve dışarıda içerisine girdikleri politik eğilimlerini sürdüreceklerdir. Bunun hem içeride hem de dışarıda sonuçları olacaktır. İçeride bir yandan direniş yükselecek, bir yandan da alternatif siyasi arayışlar gelişecektir. Dış ilişkilerin nasıl seyredeceğini ayrı bir başlık altında değerlendirmek gerekiyor.

AKP'nin, Kürt düşmanlığı üzerinde inşa ettiği politika ve ittifakları, onu içeride olduğu gibi dışarıda da tam bir çıkmaza koymuştur. Mevcut durumda Türkiye ciddi bir askeri güce sahip olduğu halde yürüttüğü Kürt düşmanlığı politikaları nedeniyle Ortadoğu siyasetinde tam olarak işlevsizleşmiştir. Ne ABD, Türkiye ile ittifak yaparak yol alabilmekte ne de Rusya, Türkiye ittifakıyla büyük kazanımlar elde edebilmektedir. Türkiye, ABD ve AB'ye tamamen kendisinin Kürt düşmanı politikalarına ortak olmasını dayatmaktadır. Şimdi zaten ABD ve AB, Ortadoğu'daki siyasi-askeri sürecin başında Türkiye ile birlikte hareket etti. Buradan sonuç almadıkları ve bu siyaset 'eğit-donat' projeleri şahsında iflas ettiği için başka bir yönelim içerisine girdiler. Ondan sonra DSG ile yaptıkları işbirliği temelinde önemli mesafeler katettiler. Bu durum, Suriye'de sadece siyasi ve askeri değişimlere yol açmadı, zihniyet ve sosyokültürel alanda da ciddi değişimler oldu. Dolayısıyla bu noktadan geriye dönmek; bu değişim ve gelişmelerin hepsini yok saymak ve zamanı geriye döndürmek gibi bir şeydir. Zaman geriye dönmez. Kaldı ki, ABD ve AB, biri Rusya'yla içerisine girdiği ilişkiler, diğeri de Kürt düşmanlığı olmak üzere iki nedenden dolayı Türkiye ile yol alamaz. Bugün ABD, Kürtlerle ve DSG ile ilişkilerini keserse bile Suriye'de TC ile ittifak kurarak yol alamaz. Türkiye, eğer bugün Bab'daysa, Rusya bir taktik hamleyle onu ABD'den koparmak ve ABD ile karşı karşıya getirmek istediği içindir. Rusya, tamamen ABD'ye angaje olmuş bir TC'nin Suriye'de yol almasına izin veremez. Rusya-İran ve BAAS rejimiyle işbirliği içinde Suriye'de yol almak isteyen bir TC'ye de, ABD izin veremez. Kaldı ki, bu taraflardan hiç biri diğerinin aleyhine de olsa TC'nin Suriye'de etkin olmasını istemezler. Onun için Türkiye şu an bile siyaseten tıkanmış vaziyettedir.

AKP-MHP-Ergenekon'un Kürt düşmanlığı temelinde kurulmuş ittifakı, onları kaçınılmaz olarak Ortadoğu'da statükonun temel savunucusu durumuna getirmektedir. Bu durum ise Türkiye'yi bir başka açmaza sokmaktadır: Bu açmaz, İran siyasetidir. AKP-MHP ittifakı, Kürt sorunu dışındaki bütün bölgesel ve uluslararası konularda İran'la ihtilaflıdır. AKP, Kürt sorununda İran'ı kendi çizgisine yani alenen ve her türlü araçla Kürt düşmanlığı yapma noktasına getirmek istiyor. Ancak İran bu konuda daha politik davranıyor. Statükonun gerektirdiği Kürt siyasetini -ki bu Kürt düşmanlığıdır- tamamen AKP-MHP ittifakına havale etmiş bulunuyor. Çünkü İran, AKP-MHP ittifakının yaptığı biçimde bir Kürt düşmanlığı yapmanın kendisine bedelinin çok ağır olacağını Türkiye'nin deneyimlerinden çıkarıyor. Türkiye'nin kendi deneyimlerinden bir sonuç çıkaramayıp İran'ın bu deneyimlerden sonuç çıkarmasının ilginç bir durum olduğunu da belirtmem gerekiyor. AKP-MHP ittifakının mevcut durumda Kürt düşmanlığı temelinde yürüttüğü statükocu politikaları, sonuçları itibariyle Türkiye'yi hem NATO hem de AB'den uzaklaştırıyor. Çokça söylendiği gibi Türkiye'nin Şangay ülkeleri arasına girmesi de tarihi, coğrafi ve kültürel nedenlerle mümkün görünmüyor. Dolayısıyla NATO ve AB'den uzaklaşmış, Şangay Beşlisi'ne de katılamamış bir Türkiye'nin umut vaad eden bir geleceğinin olması beklenmiyor.

Üç farklı Kürtlük

Ortadoğu siyasetinde sık sık sahaya yansımaları olan gelişmelerden biri de Kürt gücünden kaynaklanıyor. Kürtler, her geçen gün Ortadoğu'daki değişim ve demokratikleşmenin temel dinamiği olduklarını kanıtlıyorlar. Bu noktada, sınırları aşan bir Kürt gücünden bahsetmem gerekiyor. Bundan kastım, sadece Kürtlerin ülkesini bölen sınırlar değil, Ortadoğu'daki ve başka yerlerdeki sınırlardır. Burada 'Kürtlük' kavramına açıklık getirmem gerekiyor. Gerçekten sahada, dışarıdan görüldüğü gibi homojen bir 'Kürtlük' yoktur. Burada en az üç farklı Kürtlükten bahsetmem ve her birinin gelişmelerdeki rolüne değinmem gerekiyor. Bunlardan birincisi; kendi kaderini, bölgede yaşayan diğer halkların kaderiyle birleştirmiş, mücadelesinin merkezine de demokrasi, özgürlük, eşitlik ve kadın özgürlüğünü yerleştirmiş olan Kürtlüktür. Bunun temsilciliğini her parçada Önder Apo'nun paradigması temelinde yapan güçler vardır. İkinci 'Kürtlük'; tarihi işbirlikçi Kürtlüktür. Bunlar, Kürtlerin özgürlük sorunlarıyla değil, Kürtlerin bin bir emek ve bedelle ortaya çıkardıkları birikimler üzerinde iktidarlarını inşa etmekle ilgilenmektedirler; bir yandan hegemon güçlerin Kürdistan'daki çıkarlarının bekçiliğini yaparken, bir yandan da sömürgecilerin yerel acentaları olarak işlev görmektedirler. Bu açıdan hiçbir zaman kaderlerini halkın kaderiyle birleştirmemişlerdir. Aksine kaderlerini hep sömürgecilere bağlamışlardır. Günümüzde bu 'Kürtlüğün' temel temsilcisi KDP ve Barzanî ailesidir. Üçüncü Kürtlük ise; milliyetçisinden, sosyalistine kadar geniş bir yelpazeye yayılan ve genelde yurtsever duygulara sahip olan güç ve kesimlerden oluşmaktadır.

Şimdiye kadar sahada asıl mücadele eden ve dosta-düşmana 'Kürtler, Ortadoğu siyasetinin temel aktörlerinden birisidir' dedirten Kürtlük, başta Kuzey Suriye ve Bakurê Kurdistan olmak üzere Kürdistan'ın dört bir yanında Önder Apo'nun çizgisinde direnen Kürtlüktür. İşbirlikçi ve ihanetçi 'Kürtlük', başından itibaren Kürtlerin yanında yer almamıştır. Bunlar hep düşmanla kol kola, diz dize olmuşlardır. Bunların Kürtlükle tek bağları, zaman zaman

KDP'nin en çok korktuğu şey, Kuzey'de Kürt sorununun siyasi ve demokratik yollarla çözülmesidir. Böyle bir durumda KDP, PKK düşmanlığı üzerinden yediği ekmeği kaybedecektir. Bu açıdan, KDP'nin herhangi bir parçada Kürt sorununun çözülmesini istediğini düşünmek ve KDP'den buna katkı sunmasını beklemek büyük bir gaflettir. Bu, KDP gerçeğini hiç bilmemek ve anlamaktır.

giyindikleri Kürt ulusal kıyafetleri ve Kürtçe konuşmalarıdır. Fakat her ikisini de Kürtlere ve Kürtlüğe değil, düşmana hizmet edecek biçimde kullanarak istismar ediyorlar. KDP yöneticileri sıklıkla Kürt ulusal kıyafetleriyle Amed'de, Ankara'da faşist AKP yöneticileriyle poz veriyorlar. Ama gerçekte o kıyafetleri, yaptıkları işbirlikçilik ve ihanetlerini perdelemek için kullanıyorlar. Televizyonlarında da düşmanın Kürtlere Türkçe yaptığı hakaretleri tercüme ederek Kürtçe söylüyorlar.

Bu ayrışma yapılmadan, bölgede Kürtlerin durumunu ve rolünü doğru değerlendirmek mümkün değildir. Çünkü; 'Kürtlerin' bir kısmı Kürtlerin yanında değil, düşmanın yanında yer almaktadır. Asıl büyük mücadele de burada verilmektedir. Bu mücadele, Kürtlerin diğer halklarla eşit ve özgür biçimde kardeşçe yaşayacağını mı, yoksa işbirlikçiliğin girdabında nefessiz mi bırakılacağını belirleyecektir. Şengal ve Qereçox'a saldırı, Rakka operasyonu ve TC-KDP işbirliğiyle Medya Savunma Alanları'na saldırı olasılığı bu temelde değerlendirilmelidir.

Rojava Devrimi, DAİŞ'le mücadele ve gerillanın Şengal halkını katliamlardan kurtarması, Kürtleri Ortadoğu'da gerçek anlamda ciddi bir siyasi aktör yapan temel gelişmelerdir. Bu gelişmeler, özgür Kürt gerçeğini açığa çıkardığı kadar, işbirlikçi ve ihanetçi Kürtlüğün aczini, düşmüşlüğünü de teşhir etti. Söz konusu gelişmelerin, pratik sahadaki en önemli sonucu, KDP'nin uluslararası alandaki 'Kürt temsilciliği' tekelinin kırılmasıydı. Bu, KDP için ölüm gibi bir şeydir. Çünkü KDP, hiçbir zaman Kürt toplumunun gücüne dayanmamış, aksine hep dışarıdan Kürtler adına aldığı krediler ve imkanlar üzerinde kendisini varetmiştir. Kendisinin dışında başka bir Kürtlüğün varlığını, kendisine en büyük tehdit olarak görmüştür. Onun için KDP, sömürgeci güçlerle işbirliği yaparak, bütün parçalardaki Kürt güçlerine karşı savaşmıştır. Bunun sonucunda ya bu güçleri tasfiye etmiş ya da kontrolü altına almıştır. Kontrol altına alamadığına karşı düşmanlığını da hep sürdürmüştür. Kürtlerin yurtsever devrimci güçleri de KDP çizgisine karşı mücadele ettikleri oranda kendilerini var edebilmişlerdir. KDP'ye karşı mücadele etmeyenler ayakta kalamamışlardır.

KDP, PKK düşmanlığı üzerinden yediği ekmeği kaybedecektir

İşte Rojava Devrimi ve Şengal Direnişi, kendisini KDP'ye rağmen var ederek, KDP'nin uluslararası ilişkiler alanındaki tekelini kırdı. KDP'nin, bu tekeli tekrar elde edebilmesinin tek koşulu, Rojava Devrimi ve Şengal Direnişi'nin arkasındaki güçlerin tasfiyesidir. KDP'nin, kendisinin gücü buna yetmediği için, AKP-MHP ittifakıyla işbirliği içerisine girdi. Gerek 3 Mart tarihinde Şengal ve Minbic'e yapılan saldırılar, gerekse de daha sonra Qereçox ve Şengal'e yapılan saldırılar, AKP-MHP-KDP ittifakı temelinde ve her iki taraftaki devrimci gelişmeleri tasfiye etme hedefiyle gerçekleştirildi. Bu saldırılar, aslında Rakka operasyonunun boşa çıkarılmasını hedefledi. Çünkü; Rakka operasyonunun DSG ile yapılmasının ve başarıyla sonuçlanmasının önemli sonuçları olacaktır. Böyle bir durum her şeyden önce, Kuzey Suriye Federasyonu'nun giderek meşruiyet kazanmasına yol açacaktır. Keza burada elde edilecek başarı, TC'de ciddi bir irade kırılmasına yol açacaktır. Bu, aynı zamanda sadece Bakur'daki Kürt hareketi için değil, tüm Türkiye'deki devrimci demokratik güçler açısından da büyük bir güç ve moral kaynağı olacaktır. Böyle bir gelişme, Türkiye'nin Kürt düşmanlığı politikasını yeniden gözden geçirmesine bile yol açabilir. KDP'nin en çok korktuğu şey, Bakur'da Kürt sorununun siyasi ve demokratik yollarla çözülmesidir. Böyle bir durumda KDP, PKK düşmanlığı üzerinden yediği ekmeği kaybedecektir. Bu açıdan, KDP'nin herhangi bir parçada Kürt sorununun çözülmesini istediğini düşünmek ve KDP'den buna katkı sunmasını beklemek büyük bir gaflettir. Bu, KDP gerçeğini hiç bilmemek ve anlamamaktır. KDP gerçeğini anlamadan Kürdistan'da bir adım bile atmak mümkün değildir. Rakka operasyonunun bir önemi de, onun başarısının sonucunda giderek kurumlaşacak olan Kuzey Suriye Federasyonu'nun hem Başûrê Kurdistan'a hem de Ortadoğu'nun diğer yerlerine model oluşturmasıdır. Bu durum da, bundan olumsuz etkilenecek güçlerin her fırsatta Rojava ve Şengal'e saldırmasının nedenlerinden biridir.

■■■

Kadınların Birleşik Devrim Mücadelesi çağa damgasını vuracaktır

Çiğdem Doğu

21. yüzyılın halkların ve kadınların devrim yüzyılı olması, her alanda mutlaka bir kadın örgütlenmesini ve mücadelesini gerekli kılmaktadır. Özellikle de kadının özgün iradesi ile katılmadığı bir mücadele alanı artık düşünülemez bile. Kadınların Birleşik Devrim Hareketi-KBDH, 'Kadınsız devrim olmaz' tespitinin hayata geçirilmiş bir ifadesi olarak görülmelidir.

Kadınların Birleşik Devrim Hareketi'nin-KBDH kuruluş amacı ve hedefleri

Türkiye ve Kürdistan Devrimi ayrı ayrı örgüt kanallarıyla ilerlese de aslında birleşik bir karaktere sahiptir. Bir olmaması, onun hiç bir zaman birleşik olmaması anlamına gelmedi. Nitekim Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin hakikati, Kürdistan Devrimi'nde Hakilerin, Kemallerin, günümüzdeki enternasyonal şehitlerimizin hakikati bunu çok net ve keskin bir biçimde ortaya koymuştur. Halklar kardeştir, devrimimiz birleşiktir. Her şeyden önce şehitlerimiz bize bunu anlatmıştır, günümüzde de özellikle Rojava Devrimi'ndeki varlıklarıyla anlatmaya devam etmektedirler.

Türkiye ve Kürdistan Devrimi'nin birleşik karakteri, Kadın Özgürlük Mücadelesi, Kadın Devrim Mücadelesi açısından da geçerli bir durumdur. Yıllardır hem Türkiye boyutuyla hem de Kürdistan boyutuyla yürütülen bir devrim mücadelesi var. Ve bu mücadelede çok önemli kadın devrim değerleri yaratılmıştır. Şahadetler bunun büyük ispatı, hakikatidir. Kadın Özgürlük Mücadelesi açısından da birleşik olan durumu, ortak bir örgüt gücüne kavuşturmak önemliydi. Birleşik devrimimize, halkların kardeşliğine, kadınların bütünlüklü devrim karakterine uygun bir biçimde örgütlenmek, önümüzde temel bir görev olarak durmaktadır. Halkların Birleşik Devrim Hareketi-HBDH, genel halklarımız adına bunu yaparken, Kadınların Birleşik Devrim Hareketi-KBDH'de devrimci kadınların mücadelesi adına bu ortaklaşmayı, bütünleşmeyi gerçekleştirdi.

Bazı örgütlerimizde ayrı kadın örgütlenmesi var, bazılarında yoktur. Genel örgütlenmenin içinde kadın kimlikleriyle mücadele eden yoldaşlarımız var. Bu, örgütten örgüte değişen bir durumdur. Ama bu durum bizim ortaklaşmamızı engellemiyor. Tabii ki örgütlerde mücadele yürüten kadınlar ne kadar özgün örgütlenmeye kavuşursa bizce o kadar kadın mücadelesi güçlenecektir.

Şimdi bizim burada KBDH'yi kurmamızdaki esas amaç; ayrı örgüt kanallarından akan kadın devrim enerjisini birleştirmek, bütünleştirmek ve büyütmektir. Yıllardır verilen mücadeleyle açığa çıkmış bir bilinç, tecrübe söz konusudur. Bu bilinç ve tecrübenin karşılıklı bir biçimde paylaşılması, birbirine maledilmesi çok önemlidir. Bu, tekniki, taktiksel bir birleşme değildir. Stratejiktir, uzun vadeli bir bütünlüğü ifade etmektedir. KBDH özgünlüğünde kadın olarak yaşadıklarımızı, ürettiklerimizi, kazandıklarımızı birbirimize maletmeyi önemli görüyoruz. Kadın olarak ortak strateji, ortak politika, ortak örgütlenme ve ortak eylem geliştirmeyi çok ama çok önemli görüyoruz.

Türkiye'de ve Kürdistan'da, Ortadoğu'da bu kadar vahşi bir erkek egemen zulmü varken, buna karşı güçlerimizi ortaklaştırmadan güçlü bir mücadele veremeyiz. Ancak Kadınların Birleşik Devrim Hareketi'ni güçlendirerek, örgüt ve eylem ortaklığını geliştirerek güçlü bir mücadele verebilir ve bunu aşabiliriz. Evin içinden tutalım da sokakta, iş yerinde, okulda, her yerde şiddetin, taciz ve tecavüzün her an'a yedirildiği bir sisteme karşı ortak mücadele edebilirsek kazanırız. Özellikle de şimdilerde bu erkek egemenliği kendini 'tek adam sistemi' olarak örgütlemeye çalışıyorken, biz kadınların birleşip devrim yapma iddiasını büyütmesinden daha doğal bir şey yoktur. KBDH aynı zamanda bu sisteme karşı mücadele etmenin de adıdır. Kendimizi erkek egemenliğine ve erkek şiddetine karşı bir özsavunma hareketi olarak da değerlendirebiliriz.

> **Erkek egemenliği, çağımızda kapitalist modernite ile faşizmi, tekleşmeyi, cinsiyetçiliği, her anı tecavüzleştirmeyi, ahlaksızlığı, ilkesizliği, maddiyatçılığı, adaletsizliği, eşitsizliği, özgürlüksüzlüğü, birey ve toplum olmamayı vs dayatıyorsa bunların tersini yaratma mücadelesini vermek de kadın alternatiflerini yaratır. Bu bir süreçtir. Dipten gelen bir dalga biçimindedir, yarata yarata gelmekte, dalgalarını toplumsallaştırmaktadır.**

Türkiye'de kadın mücadelesi

Türkiye'deki kadın mücadelesini, Kürdistan'da gelişen kadın hareketinden, mücadelesinden bağımsız ele almak mümkün değildir. Bu, niyetsel bir ele alış değildir, realite böyledir. Coğrafyamız içiçedir, kültürlerimiz içiçedir, yaşadıklarımız içiçedir, ortaktır. İstesek de koparamayız. Bu anlamda Kürdistan'da gelişen Türkiye'yi, Türkiye'de gelişen de Kürdistan'ı etkiler ve etkiliyor.

Bu yönüyle baktığımızda Kürdistan'da sırasıyla kadın ordulaşması, kadın birliği, kadın partisi, kadın konfederal sistemi olarak gelişen bir kadın mücadelesi var. Yani devrimin içindeki kadın gücü özgün örgütlenmiş ve bu da kadın iradesini, kadın aklını ve duygusunu, kadın rengini açığa çıkarmıştır. Tarihin yeniden kadının iradesiyle, örgütüyle, ordusuyla, sistemiyle içiçe biçimde yazılma süreci başlatılmıştır. Bunun etkisi Ortadoğu'da çok güçlü olmuştur. Dipten gelen bir dalga olarak Ortadoğu'yu sarmaktadır. Nitekim DAİŞ saldırıları karşısında Kürt kadınının direnişi, Rojava'da YPJ ile, Şengal, Mexmûr ve Kerkûk'te YJA Star ile direnişi çok çarpıcı sonuçları açığa çıkarmıştır. Tabii bu direniş sürecinde başta Türkiyeli enternasyonalist kadın yoldaşlar olmak üzere Avrupalı, Afrikalı, Amerikalı kadın devrimcilerin de çok önemli bir rolü olmuştur.

> **Emekten, özgürlükten, eşitlikten, demokrasiden, güzellikten ve anlamdan yana tüm kadınlarımızı KBDH çatısı altında birleşmeye, daha güçlü bir biçimde erkek faşizmine karşı mücadele etmeye çağırıyoruz. 21. yüzyılı halkların ve kadınların soykırım yüzyılı haline getirmeye çalışanlara karşı halkların ve kadınların özgürlük mücadelesini büyütmeliyiz. Çağımıza damgasını Kadınların Demokrasi ve Birleşik Devrim Mücadelesi vuruyor ve vurmaya devam edecektir.**

Bu direniş süreci büyük oranda kadınları sarıp sarmalamıştır. Bu gelişmelerin sıcağı sıcağına yaşandığı coğrafya elbette ki Türkiye'dir. Buradaki kadın hareketlenmesinin, kadın gelişmelerinin bu nedenle Kürdistan Kadın Hareketi'nden bağımsız ele alınamayacağını, birbirinden koparılamayacağını belirtiyoruz. Bugün Türkiye tarafına baktığımızda sürekli mücadele veren, asıl muhalefet gücü olan, sokakları bırakmayan kadınlardır. Referandum öncesinde AKP faşist saldırılarıyla, OHAL uygulamalarıyla, binlerce insanı işten kovma, ihraç etme, milletvekilinden belediye başkanlarına, gazetecisinden işçisine, memuruna kadar binlercesini tutuklama, infaz etme, işkence yapma, bodrumlarda yüzlerce insanı yakarak katletme, şehirleri tarumar etme politikalarıyla herkesi susturmaya çalıştı. Ama kadınlar susmadı ve direndi. Politik tavırlarını çok anlamlı bir biçimde ortaya koydular. Nitekim Anayasa referandumunda YSK'nin 'Gayri meşru yalan sonuçlarını dikkate almıyoruz' diyerek hayır oyunun kazanmasında kadınların çok önemli bir rolü olmuştur. Bu yılın 8 Martı, bir sessizliğin ardından faşizme karşı mücadelenin Türkiye'de ve Kürdistan'da kararlı bir biçimde mücadele vermenin startı olmuş, bir cesaret yaratmış ve mücadeleyi tetiklemiştir. Demek ki çok önemli bir potansiyel var. Süreçlerin kaderini etkileyecek, değiştirecek nitelikte bir kadın mücadele potansiyeli var. Ve bu potansiyeli Türkiye ya da Kürdistan diye ayrıştırmıyoruz. Her ikisi de birbirini etkiliyor, tetikliyor, destekliyor, güçlendiriyor. KBDH, işte bu iklimin, bu kültürün, bu hakikatin devrimci kadınları olarak ifadesini bulmaktadır.

Erkek hiyerarşik sistemine karşı alternatif mücadele olarak KBDH

Erkek egemenliğine karşı alternatifimiz; yarattığımız ortak kadın bilinci, politikası, örgütü, özsavunması ve mücadelesidir. Elbette ki tüm bunlar bir yaşam tarzını ifade eder. Özgürlüğü, eşitliği, adaleti, doğruyu, güzeli ve anlamlı olanı esas alan, bu yaşam ilkelerinin olmadığı bir yaşamı asla kabul etmeyen bir yaşam tarzı. Erkek egemenliği yarattığı sistemle bir yaşam tarzıdır, ilişki tarzıdır. Kadın mücadelesi de, özgürlüğü ve eşitliği esas alan ilkeleriyle bir yaşam tarzı, ilişki tarzıdır. Ve bunlarla bağlantılı bir biçimde mücadele tarzıdır. Bunlardan kopuk bir mücadele zaten olamaz. Dolayısıyla erkek egemenliği karşısındaki alternatif de buradan açığa çıkıyor. Erkek egemenliği, çağımızda kapitalist modernite ile faşizmi, tekleşmeyi, cinsiyetçiliği, her anı tecavüzleştirmeyi, ahlaksızlığı, ilkesizliği, maddiyatçılığı, adaletsizliği, eşitsizliği, özgürlüksüzlüğü, birey ve toplum olmamayı vs dayatıyorsa bunların tersini yaratma mücadelesini vermek de kadın alternatiflerini yaratır. Bu bir süreçtir. Dipten gelen bir dalga biçimindedir, yarata yarata gelmekte, dalgalarını toplumsallaştırmaktadır. Kadın devrimciliğinin, mücadelesinin alternatif olma boyutunu böyle görmek önemlidir. Dikkat edersek, kadın mücadelesinin etki gücü her geçen gün daha fazla hissedilecek biçimde artmaktadır. Bu güç, bir çok şeyi belirleyecektir, en önemlisi de çağımızın gidişatını belirleyecektir.

Kadın emeği olmadan toplum da, yaşam da olmaz

Kadınlar, tarihin ve toplumun en emekçi kesimleridir. İster ev içinde, ister ev dışında olsun, nerede hangi alanda olursa olsun, emeğiyle yaratır, düzeltir, güçlendirir ve yaşatır. Kadın demek bu anlamda emek demektir. Zaten bu nedenle kadınlar devrimin, sosyalizmin, demokrasinin temel gücüdür. Kadın emeği anlamlandırılmadan, layıkını bulmadan bir devrim gerçekleştirmek asla mümkün değildir. Bu nedenle en başta kadınların kendi öz karakterlerini, emekle var olma ve var etme hakikatini tanıması çok önemlidir. Kadın, emeğiyle vardır, emeğiyle başkalarını ve yaşamı var eder. Bu, hiç unutulmaması gereken bir yaşam ve devrim ilkesidir.

Bu gerçeklik hangi sorumluluğu yükler? Emeğinin bilincinde olarak emeğini sahiplenme, sömürtmeme, haksızca kullanılmasına izin vermeme, bunun için örgütlenme ve mücadele etme sorumluluklarını yükler. İşte bu sorumluluk, kadının devrim ve demokrasi mücadelesinde öncü haline gelmesi demektir. Evde, iş yerinde, sokakta, okulda, fabrikada, tarlada ve her yerde kadınlar yaşamın yaratıcı emeğine, öz emeğine sahip çıkıyorsa, bunun için yanındakini örgütlüyorsa, örgütlü mücadelesini politik ve özsavunma temelinde yürütüyorsa o mücadele kazanmıştır. KBDH olarak bizim temel bir görevimiz de işte bu noktada açığa çıkmaktadır. Kadınları bu öz bilinç ve özsavunma eylemiyle buluşturabilmek, bu mücadelenin zevkini taddırabilmek, onurunu yaşatabilmek görevi... Bu ne kadar yapılabilirse emekçi kadınlarımız da layık oldukları özgür yaşamı yaşayabilirler.

Bu temelde emekten, özgürlükten, eşitlikten, demokrasiden, güzellikten ve anlamdan yana tüm kadınlarımızı KBDH çatısı altında birleşmeye, daha güçlü bir biçimde erkek faşizmine karşı mücadele etmeye çağırıyoruz. 21. yüzyılı halkların ve kadınların soykırım yüzyılı haline getirmeye çalışanlara karşı halkların ve kadınların özgürlük mücadelesini büyütmeliyiz. Kadınların Demokrasi ve Birleşik Devrim Mücadelesi çağımıza damasını vuruyor ve vurmaya devam edecektir.

■■■

YPG ve QSD güçleri, Koalisyonun desteği ile tamamen Rakka üzerinde yoğunlaşmıştır. Bilindiği üzere Rakka, DAİŞ'in başkenti, merkezi konumundadır. Rakka'nın özgürleştirilmesi demek; DAİŞ'in Kuzey Suriye'de tamamen bertaraf edilmesi anlamına gelmektedir. Dêrazor ile birlikte denilebilir ki, DAİŞ hem Kuzey Suriye'de hem de Suriye'nin tamamında tasfiye olacaktır. Yani Rakka, DAİŞ'in kalbidir. Bu nedenle DAİŞ, Rakka'da direnecektir. Çünkü; faşist DAİŞ çeteleri için bir var olma, yok olma sorunudur. Bu kadar önemlidir. Rakka'nın özgürleştirilmesinin zor ve biraz zaman alması bu yüzdendir. Eğer Rakka özgürleştirilirse, aslında Suriye'de artık ciddi bir siyasi süreç ve müzakereler platformu başlayacaktır.

Rojava Devrimi bir Ortadoğu Devrimi'dir

Suriye'de 2011 yılında başlayan çatışmalı savaş durumu 7. yılına girip halen devam etmektedir. Rojava Devrimi ise 6. yılına girmiş bulunmaktadır. Ne var ki bunca mücadeleye ve verilen bedellere rağmen Suriye'deki sorunlar halen çözülmüş değildir. Suriye'de demokratik, konfederal yeni bir yapı, bölgelerin tarihsel, toplumsal, kültürel, etnik özelliklerine göre federasyonlar üzerine kurulu demokratik ve kalıcı bir siyasi çözüme ulaşmadan, mevcut durum daha da ağırlaşarak süreceğe benzemektedir. Rojava-Kuzey Suriye'nin dışında neredeyse her bölge yoğun çatışmaların, savaşın yaşandığı bölgelerdir. Güvenlikli tek bölge Rojava Devrimi'nin gerçekleştiği, bütün kültürel, etnik ve inanç topluluklarının yani Kürt, Arap, Hristiyan halklarının demokratik ortak iradeleri ile yönettiği Kuzey Suriye olmaktadır. Bu çok önemlidir. Suriye'de ve Ortadoğu'da toplulukların inanç ve mezhep adına birbirlerini boğazladıkları bir gerçek iken, buna karşı Kuzey Suriye'de bütün halkların ve inançların eşit ve özgür temelde demokratik iradeleriyle kendilerini yöneten bir düzeye ulaşmış olmaları tarihsel bir durumdur. Kuzey Suriye'deki resim biraz daha büyütülüp Suriye'nin geneline oturtulduğunda yani Kuzey Suriye'de olduğu gibi Suriye'nin güneyinde Şam merkezli ya da İdlib merkezli Alevi topluluğun yaşadığı alanda farklı federasyonların örgütlendirilmesi temelinde inşa edilecek yeni ve demokratik Suriye'nin Ortadoğu'nun demokratikleşmesi açısından ne kadar önemli ve değerli bir gelişme olacağı rahatlıkla görülecektir. 6-7 yıllık gelişmeler göstermiştir ki; Demokratik Ulus perspektifiyle demokratik federasyonlar üzerinde inşa edilecek Demokratik Konfederal Suriye'nin dışında bir çözüm seçeneği yoktur. Bu anlamda Demokratik Ulus perspektifi ve Demokratik Federal Suriye projesinde ne kadar ısrar edilirse yeridir, elzemdir. Suriye bugün tarihsel, toplumsal, etnik ve inançsal boyutta birçok çelişki ve sorunların yaşandığı, yine uluslararası güçlerden tutalım ulus devlet merkezli Ortadoğu'da birçok güçlerin müdahale ettiği, çok müdahaleli bir alan olduğu açıktır. Ne var ki Rêber Apo'nun aslında sadece Kürtler ve Suriye'de yaşayan halklar ve topluluklar için değil, tüm Ortadoğu halklarının özgürleşmesi ve Ortadoğu'nun demokratikleşmesi için öngördüğü ve ısrar ettiği Demokratik Ulus perspektifi dışında hiçbir gücün ve hiç kimsenin demokratik bir çözüm perspektifi bulunmamaktadır. Suriye'deki savaş ve çatışmaların bu denli uzun süre devam etmesi, hatta bu sorunların giderek ağırlaşmasının temel nedeni de budur. Uluslararası hegemonik güçlerin halkların özgürleşmesi ve Ortadoğu'nun demokratikleşmesi gibi bir amaçları ve dertleri olamaz. Bilakis kapitalist modernitenin yaşanan gerçekliğin temel nedeni olduğu kesindir. Bu güçlerin Suriye üzerindeki müdahaleleri kuşkusuz ki kendi askeri, siyasi ve ekonomik çıkarlarını yeniden örgütlemek, daha da açıkçası Ortadoğu'yu yeniden dizayn etmektir. Bu nedenle bu zihniyetten bir çözüm beklemek mümkün değildir. İnanç ve mezhep eksenli yine ulus devlet zihniyeti ile politika üreten güçlerin Suriye üzerinde oluşturdukları etki, ağırlık ve politikaları çözüm değil, sorun üreten ve daha da ağırlaştıran bir rol ve sonuç yaratmaktadır. Bu güçlerin birbirleriyle zaman zaman ilişkilenmeleri ya da çatışmaları bu gerçekliği değiştirmemektedir. Tüm bu gelişmeler karşısında tekrar belirtmek gerekir ki, tek çözüm; Demokratik Ulus Paradigması ve bu temelde yaratılacak olan demokratik yeni Suriye olacaktır. Bunun öncülüğünü yapan da Rojava Devrimi'dir.

İşgalci Türk devleti Bab'ta çakılıp kalmıştır

ABD'nin Şayrat Havaalanı'nı füze ile vurmasından sonra yeni bir durum ortaya çıkmıştır. ABD öncülüğündeki Koalisyon, başını Rusya'nın çektiği Suriye rejimi, İran, Hizbullah vb güçlerden oluşan bloka karşı etkili, alternatif bir güç olarak müdahalelerini artırmışlardır. Firat havzası diyebileceğimiz Minbic, Tabqa, Dêrazor yani Suriye'nin kuzeyi ile kısmen doğusu diyebileceğimiz ve Rojava'yı da bütünüyle kapsayan alanda konumlanmak istemektedirler. Bu alanları neredeyse karış karış parselleme ve mevzi kazanma mücadelesi verilmektedir. DAİŞ faşist çeteleri bunun için sadece bir gerekçe olmaktadır. Asıl hedef; Rusya ve Koalisyonun yeni Suriye üzerinde içine girdikleri hesaplaşma ya da güç yarışıdır. Şimdi Suriye, Irak sınırı hem Rojava Devrimi ve Kuzey Suriye Demokratik Yönetimi açısından hem Koalisyon hem de Rusya açısından büyük bir önem taşımaktadır. Dikkat edilirse son günlerde ABD ve Ürdün'ün desteklediği güçlerin Güney Suriye'den Dêrazor'a doğru hareketlenmeleri görülmüştür. Buna karşı Suriye rejimi tepki göstermiş ve sonuçta ABD güçleri Suriye ordusuna yönelmek durumunda kalmıştır. Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu, buna bağlı QSD ve YPG güçleri de Dêrazor üzerinde yoğunluğunu artırmış ve Kuzey Suriye'nin tamamında etkili olmanın arayışı içerisine girmiştir. Özellikle İran'ın bu sahaya karşı oldukça ilgili olduğu görülmektedir. Suriye rejimini destekleyip farklı isimler altında güçler oluşturarak Irak sınırında güç oluşturmak istemektedir. Bütün bu gelişmeler içerisinde tamamen Kürt düşmanlığı ekseni temelinde işgalci ve kaos üreten politika dışında hiçbir hesabı olmayan sömürgeci Türk devletinin büyük bir çıkmaza girdiğini belirtmek yanlış olmayacaktır. İşgalci Türk devleti Bab'ta çakılıp kalmıştır. Bab'a kadar nasıl geldiği de bilinmektedir. Rusya'nın onayı ve ABD'nin sessizliğiyle bu gerçekleşmiştir. Ancak Bab'taki halk Türk işgaline karşı her fırsatta tepkisini gösterip, gösteriler ve protestolar düzenleyerek işgalci Türk ordusunu istemediğini göstermektedir. İşgalci Türk devletinin paravan faşist çeteleri bir araya getirip oluşturduğu ÖSO dışında dayanacağı bir unsur da kalmamıştır. En genel anlamda şunu belirtmek mümkündür; Minbic'ten Tabqa ve Dêrazor'a kadar Kuzey Suriye üzerinde Suriye rejiminin ve Rusya'nın fazla bir ağırlığı ve etkisi olmayacaktır. Bu alanlar üzerinde Koalisyon üslenmektedir. Firat havzasının batısında ise başını Rusya'nın çektiği İran ve Suriye rejiminin iddialı olduğu görülmektedir. Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu ve savunma güçleri ise demokratik ve özgür bir üçüncü çizgi olarak ağırlık oluşturmaktadır. Bu, hiç kuşkusuz Demokratik Kuzey Federasyonu ve QSD ile YPG'den oluşan savunma güçleri açısından kolay olmamaktadır. Yeri geldiğinde zaman zaman hem Koalisyon hem de Rusya, işgalci Türk ordusunun sopasıyla Kuzey Suriye Demokratik iradesini ve savunma güçlerini tehdit etseler de hem çözüm perspektifi ile hem örgütlü savunma gücü ile gelişmelere yön veren Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu ve savunma güçleri olmaktadır. İlişki-çelişki diyalektiği temelinde bu mücadele sürmektedir.

Erdoğan'ın Rojava üzerinden Trump'la görüşmesi fiyaskoyla sonuçlanmıştır

Kobanê'nin özgürleştirilmesinden sonra YPG ile ABD'nin ilişki süreci başlamıştır diyebiliriz. ABD, faşist DAİŞ çetelerini, El Nusra vb güçleri hedef olarak belirlemiştir. Bu güçler Erdoğan ve AKP'nin desteği ile başta Kürtler olmak üzere Arap ve Hristiyan toplumu üzerinde tarihin en zalim soykırımlarını yapmışlardır. Bu faşist çete güçlerine en acımasız ve ölümcül darbeyi vuran da Kürtler olmuştur. Kürdistan gerillası HPG; Şengal'de, Mexmûr'da ve daha birçok bölgede faşist DAİŞ çetelerine karşı büyük bir rol oynamıştır. Yine Kuzey Suriye'de ve Rojava'da DAİŞ'in darbelenip tasfiye noktasına gelmesinde YPG ve QSD güçlerinin mücadelesi belirleyici olmuştur. Bu durum YPG ile ABD'nin ilişki zorunluluğunu ya da gerekliliğini beraberinde getirmiştir. Eğer ABD öncülüğündeki Koalisyon DAİŞ'e karşı savaşta sonuç alacaklar ise bunun yolu YPG ve QSD güçlerini desteklemekten geçmektedir. ABD bunu yapmıştır. Bu ilişki DAİŞ'e karşı mücadele eksenli olup halen siyasi bir düzey kazanmamıştır. YPG ve QSD'nin DAİŞ'e karşı kararlı ve sonuç alıcı hamleleri tüm halklar ve insanlık üzerinde büyük bir etki yapmıştır. Bu direnişle aynı zamanda insanlık değerleri korunmuştur. ABD ve Koalisyon kendi stratejileri ve çıkarları için YPG ve QSD güçleri ile ortak hareket etme kararına ulaştıkları için belli düzeyde silah ve cephane yardımında bulunmuşlardır. Bugüne kadarki yardımlar daha çok QSD adına olmuştur. Fakat QSD'nin örgütleyici, dinamik öncü gücü de YPG-YPJ'dir. YPG ve QSD'nin kararlı duruşu ve mücadelesi sürdükçe ve hal böyle olunca ABD artık dolaylı değil, açıktan ve doğrudan YPG'yi destekleme kararına ulaşmıştır. Bu kuşkusuz Kürt halkının, Kuzey Suriye halklarının, YPG, YPJ ve QSD güçlerinin büyük kazanımıdır. ABD başkanı Trump'un YPG'ye silah vereceğine ilişkin karar tasarısını imzalamasının hemen ardından Erdoğan'ın Trump'la yaptığı görüşme Erdoğan için kuşkusuz hiç de iyi olmamıştır. İşgalci Türk devletinin Rakka hesapları suya düşmüştür. YPG'yi, PYD'yi 'terörist' kabul ettirme safsatası boşa çıkmıştır. Rojava'da Kürtleri bir kez daha yalnızlaştırma çabaları sonuçsuz kalmıştır. NATO ülkesi Türkiye'nin böyle bir duruma düşmesi kendileri açısından bir kayıp olmuştur. Görülen odur ki; Erdoğan'ın Trump'la görüşmesi Rojava üzerinde fiyaskoyla sonuçlanmış, ABD, YPG'ye askeri desteğini sürdüreceğini açıklamıştır. Fakat bu ABD'nin Kuzey Suriye Federasyonu'nu ve genel olarak da Kürtlerin özgürlük davasını desteklediği anlamına gelmemektedir. YPG ile ilişkilerini zaman zaman kendileri de değişik biçimlerde açıkladıkları gibi konjektürel ve zorunlu bir ilişki olarak değerlendirmektedirler. Bu önemlidir. ABD, Kuzey Suriye Federasyonu'nu ne kadar destekleyeceği belli değildir. Bu anlamda Rojava'nın ABD ile ilişkileri halen tek boyutlu askeri düzeyle sınırlıdır. Bir de PKK'ye yaklaşım sorunu vardır. Eğer ABD, "Rojava'da Kürtleri desteklerim, Bakur'da ise Özgürlük Hareketi'ne karşı sömürgeci Türk devletini desteklerim" gibi bir politika yürütürse bu kesinlikle Kürtlerin aklı, iradesi ve haklarıyla oynamak anlamına gelir. Herhalde böl-parçala-yönet politikası denilen şey bu olmaktadır. Kürtler, Özgürlük Hareketi ve Rojava Devrimi elbette bunu kabul etmeyecektir. Rojava Devrimi'nde gerçekleşen Rêber Apo'nun paradigmasıdır. Tam da bu noktada Rojava Devrimi'nin ideolojik, ilkesel duruşu her zamankinden daha çok önem kazanmaktadır. Rêber Apo'nun temel karakteri olan, 'zorluklar ne olursa olsun, her şart

ve koşul altında bağımsız ve öz güce dayalı' ilkesi şimdi çok önemlidir ve bu esas alınacaktır. Olasılıktır ki, ABD, sömürgeci Türk devletinin Rojava üzerindeki tepkilerini azaltmak için PKK konusunda belli tavizler ya da sözler vermiştir. Ama bu tehlikelidir. İşgalci Türk devletinin aklıyla hareket etmek kimseye kazandırmayacaktır. Umarız ki ABD böyle tarihi bir yanlışa girmeyecektir. Her ne olursa olsun Özgürlük Hareketi 40 yılı aşkın mücadele tarihinde kanıtladığı gibi öz güç ilkesinden, direniş felsefesinden, sosyalizm sevdasından ve Ortadoğu'nun demokratikleşmesi hedefinden asla taviz vermeyecektir. Her ne olursa olsun Rojava Devrimi öz güç ilkesini esas alıp, Rêber Apo'nun Demokratik Ulus Paradigması'nda ısrar edecek, kazanımlarını bu temelde büyütecek ve güvenceye alacaktır.

Rakka'nın özgürleştirilmesi DAİŞ'in, Suriye'nin tamamından tasfiye olması demektir

Tabqa, Fırat havzası diyebileceğimiz Dêrazor ve Rakka için stratejik bir alandır. Tabqa'nın özgürleştirilmesi YPG ve QSD güçlerinin hem Rakka hem de Dêrazor hamlesini kolaylaştıracak, büyük avantajlar sağlayacaktır. Dêrazor ve özellikle de Rakka bu temelde kuşatılmış olacaktır. Tabqa'nın öne çekilmesi hem askeri planlama açısından hem de Suriye rejiminin önünü almak açısından da gerekliydi. Bu başarılmıştır. Suriye'nin en büyük barajı YPG ve QSD güçlerinin denetimine girmiştir. Belirttiğimiz gibi askeri avantajlar kazanılmıştır. Böylelikle hem DAİŞ büyük bir darbe almıştır hem de Arap halkının YPG ve QSD güçlerine karşı güveni artmıştır. Aynı zamanda YPG ve QSD güçleri de büyük bir moral kazanmıştır. Bu açıdan Tabqa'nın Rakka'dan önce öne alınması doğru bir planlamadır. Bunun siyasi ve askeri sonuçları da şimdiden ortaya çıkmakta ve görülmektedir.

Doğrudur; YPG ve QSD güçleri, Koalisyonun desteği ile tamamen Rakka üzerinde yoğunlaşmıştır. Bilindiği üzere Rakka, DAİŞ'in başkenti, merkezi konumundadır. Rakka'nın özgürleştirilmesi demek; DAİŞ'in, Kuzey Suriye'de tamamen bertaraf edilmesi anlamına gelmektedir. Dêrazor ile birlikte denilebilir ki, DAİŞ hem Kuzey Suriye'de hem de Suriye'nin tamamında tasfiye olacaktır. Yani Rakka, DAİŞ'in kalbidir. Bu nedenle DAİŞ, Rakka'da direnecektir. Çünkü; faşist DAİŞ çeteleri için bir var olma, yok olma sorunudur. Bu kadar önemlidir. Rakka'nın özgürleştirilmesinin zor ve biraz zaman alması bu yüzdendir. Ama eğer Rakka özgürleştirilirse, aslında Suriye'de artık ciddi bir siyasi süreç ve müzakereler platformu başlayacaktır. Bugüne kadar altı Cenevre toplantısı gerçekleşti. Bu toplantıların hiçbirisi sonuç vermedi. Sonuç veremezdi çünkü; DAİŞ halen bir güçtü. İkinci önemli husus da; Kürtlerin müzakerede olmadığı bir Cenevre'nin başarılı olma şansı yoktu, bundan sonra da olmayacaktır. Astana toplantılarını da bu bağlamda değerlendirmek doğrudur. Rusya, İran ve Türkiye'nin Astana toplantıları Fırat havzasının batısını ilgilendirmektedir. Bu toplantıların Kuzey Suriye üzerinde herhangi bir değeri yoktur. Astana toplantısı ile amaçlanan muhaliflerin İdlib'de toplanarak silahsızlandırılmasıdır. Bu, Rusya, Rejim ve İran'ın çıkarlarına gelmektedir. Erdoğan ise desteklediği ve güç verdiği muhaliflere bir kez daha ihanet etmiş olmaktadır. Bu ihanetin karşılığında Rusya, İran ve Suriye rejiminin Kürtlerin siyasi ve demokratik statüsünü tanımaması istenmektedir. Zaten işgalci Türk ordusunun Cerablus'tan Bab'a kadar gelmesinin hesabı da bunun üzerine olmuştur. Rusya, Türk devletinin bu politikalarına, daha doğrusu Erdoğan'ın bu oyunlarına ne kadar gelir bilemiyoruz. Fakat hesap budur. Kuşkusuz bu onların hesabıdır. Ancak bizim de belirteceğimiz şudur ki; Suriye'de siyasi çözüm adına ne Cenevre ne Astana toplantıları Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nun iradesi ve rızası olmadan hiçbir anlamı ve sonuç alıcı hiçbir değeri olmayacaktır.

Tekrar Rakka'nın özgürleştirilmesi konusuna dönecek olursak; Rakka'nın özgürleştirilmesinin ardından Kuzey Suriye Federasyonu'nun ilanı ve inşası daha da gelişecek ve bir realite olarak kabul görülecektir. Zaten Kuzey Suriye Demokratik Federasyonu çalışmaları çok yönlü sürmektedir. Gerçekleştirilen nüfus sayımı, yapılan çeşitli anketler, hazırlanan Kuzey Suriye Anayasası, tamamlanmak üzere olan Kuzey Suriye idari yapısının taksimi vs belli bir düzeye ulaşmıştır. Şimdi bunun güçlü siyasetini ve diplomasisini yapmak ve pratik olarak da makul olan en uygun zamanda seçimlere gitmek hedeflenmektedir. Bu anlamda Kuzey Suriye Demokratik Federasyonu çalışmaları zaten sürmektedir. Ancak Rakka'nın özgürleştirilmesi ile birlikte Kuzey Suriye coğrafyası bir bütünlük halinde tamamlanmış olacaktır. Kuşkusuz bu, Kuzey Suriye halklarının kendi demokratik geleceklerini yaratma konulaşmalara ve oluk oluk kanların dökülmesine sebep olmuştur. Selahattin Eyyübi zamanında İslam şemsiyesi altında birçok kavim bir araya gelmiş olsa da, bugün önemli olan şudur; demokratik, özgür ve ortak yaşam için Kürt, Arap ve Hristiyan halklarının kanları birbirine karışmış, kendi onurlu gelecekleri için ortak mücadele vermektedirler. Rêber Apo'nun Ortadoğu halklarına en büyük armağanı ve kazancı budur. Tarihte ilk sefer bütün bu kavimlere ait genç kızlar ve oğullar omuz omuza birlikte savaşmakta, kendi demokratik ve özgür geleceklerini kendileri örmektedir. Demokratik Ortadoğu geleceğini tam da burada görmek gerekiyor. Bundan daha onurlu ve mutlu bir şeyin olabileceğini düşünmek mümkün değildir.

İşgalci Türk ordusu asla Minbic'e giremeyecektir

Türk işgalcilerinin Rojava'da özellikle sınır bölgelerine yönelik boydan boya saldırıları kesintisiz sürmüştür. YPG ve QSD güçleri her ne kadar bu saldırılara karşı misilleme hakkını kullanıp direnmişlerse de işgalci Türk devletinin asıl amacı Minbic, Til Rıfat, Şehba alanlarını işgal etmektir. YPG ve QSD güçlerinin işgalci Türk ordusuna karşı direnmesi kadar, gerektiğinde ABD ve Rusya ile Rejim ve Rusya ile geliştirdiği ilişkiler de bu bağlamdadır. Ancak şunu hiçbir zaman unutmamak gerekir. Bir gün öncesinde YPG ile görüşmeler yapan Rusya, bir gün sonrasında Minbic'in doğusunda YPG güçlerini bombalamıştır. İşgalci Türk ordusunun Efrîn'e girmesi, Til Rifat'ı işgal etmesi YPG için ne kadar tehlike oluşturmakta ve kabul edilemez bir durum ise Rusya ve Rejim de en azından bugün itibarıyla işgalci Türk ordusunun Til Rifat ve Efrîn'e girmesini çıkarlarına uygun görmemektedirler. YPG'nin Rejim ve Rusya ile ilişki, çelişki temelinde geliştirdiği politika tamamen bu espri iledir, ötesi yoktur. Ya da ötesi olacaksa hem Rusya hem de Suriye rejiminin Kürt halkının haklarını tanıma ve çözüm perspektiflerini kabul etme amaçlı geliştirilecek müzakerelerle olacaktır.

Sömürgeci Türk devleti, tüm politikalarını Kürt düşmanlığı ekseni üzerinde geliştirmektedir. Faşist DAİŞ çetelerini Kürtlere saldırtan AKP'dir. DAİŞ'in yönünü Kobanê'ye veren AKP'dir. DAİŞ'in darbelenmesinde, kendi darbelenişini gören de AKP'dir. DAİŞ darbelenip zayıfladıkça buna paralel işgalci Türk ordusunun saldırıları da artmıştır. En son aynı gece ve eşzamanlı Şengal ve Qereçox'a saldırı düzenlemiştir. Şengal'e yönelik düzenlediği saldırıda Türk devletinin ortağı, KDP olmuştur. KDP ihanet çizgisinde o

Rakka'nın özgürleştirilmesiyle siyasi ve askeri dengeler büyük ölçüde değişecektir. Her şeyden önce siyasi çözüm ve müzakere yolu açılmış olacaktır. Kürtler ve Demokratik Suriye Federasyonu buna hem öncülük edecek hem de bu süreçte büyük rol oynayacaktır. İtilaf güçleri temel bir unsur olmaktan çıkacaktır. Temel unsurlar Suriye rejimi ile Demokratik Suriye iradesi olacaktır.

sunda büyük bir moral güç olacaktır. Başta da belirttiğimiz gibi Kuzey Suriye'deki bütün halkların ve inanç topluluklarının demokratik ve özgür yaşam resmi Suriye'nin tamamına oturtulduğunda yeni Suriye'nin ne kadar demokratik ve özgür olacağı görülecektir. Rakka'nın özgürleştirilmesi, Demokratik Konfederal Suriye'nin inşası açısından önemli bir rol oynayacaktır. Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nun buna öncülük etmesi tabii ki başka bir onur ve gurur kaynağıdır. Rakka'nın özgürleştirilmesiyle siyasi ve askeri dengeler büyük ölçüde değişecektir. Her şeyden önce siyasi çözüm ve müzakere yolu açılmış olacaktır. Kürtler ve Demokratik Suriye Federasyonu buna hem öncülük edecek hem de bu süreçte büyük rol oynayacaktır. İtilaf güçleri temel bir unsur olmaktan çıkacaktır. Temel unsurlar Suriye rejimi ile Demokratik Suriye iradesi olacaktır. Savaş da olacaksa, müzakere de olacaksa bu taraflar arasında olacaktır. AKP'ye bağlı paravan çete unsurlarının ise fazla bir etkisi olmayacaktır. Bu vesileyle şunu da belirtmek durumundayız; Ortadoğu'da kavim, cins ve inanç adına her türden milliyetçilik sadece büyük boğazbu saldırılara karşı ortak hareket etme ya da taktiksel bazı tutumlar geliştirmesi son derece doğal ve doğrudur. Fakat başta da belirttiğimiz gibi, sanıldığı kadar ne ABD ne de Rusya ile ilişkiler kolay gelişmemektedir. Her birisi TC sopası ile politikalarını gerçekleştirmenin arayışı içerisindedirler. Hem direnerek kullanılan TC sopasını boşa çıkarmak hem de yaratıcı ve akıllı politikalarla önemli bazı ilişkiler geliştirmek elbette gereklidir. Minbic kolay özgürleştirilmedi. Kolay kolay kimseye terk edilmesi de düşünülemez. İşgalci Türk ordusuna karşı tabii ki direnilecektir. Minbic, Koalisyonun desteği ile özgürleştirildi. Dolayısıyla özgürleştirilen Minbic'in savunulmasından Koalisyon da sorumludur. Bu anlamda bu güçleri sorumluluğa davet etmek yanlış değildir. Ama Minbic'i asıl savunan Arap, Kürt, Türkmen ve Çeçen halklarının oluşturduğu Minbic Savunma Güçleridir. Erdoğan ve işgalci Türk devleti istedikleri kadar hırçınlaşsınlar; Minbic, Minbic halklarınındır. İşgalci Türk ordusu asla Minbic'e giremeyecektir. Til Rifat ve Efrîn tarafında YPG güçlerinin tamamen taktiksel ve dönemsel bazda zaman zaman kadar ileri gitmiştir ki, hem işgalci Türk ordusunun saldırı yapacağına dair bilgisi olmuş hem de ortak olmuştur. Qereçox saldırısı ise ABD ve Rusya'nın yol vermesi ile gerçekleşmiştir. Ne ABD ne de Rusya'nın bu saldırıyı önceden bilmemeleri mümkün değildir. Dediğimiz gibi TC bir sopadır ve Rojava üzerinde kullanılmak istenmektedir. YPG, YPJ ve Kürt halkının büyük tepkisi ortaya çıktıktan sonra ABD ve Rusya saldırıya ortak olmadıklarını, son dakika bilgilendirildiklerini belirtmek zorunda kalmışlardır. DAİŞ'e karşı ortak mücadele halindeyken TC'nin Qereçox'a böyle bir saldırı yapması ve halkımızın gösterdiği tepki karşısında bu güçler biraz daha ciddi düşünmek zorunda kalmış olabilirler. Hepsinden önemlisi Kürt halkının, YPG ve YPJ güçlerinin her türlü saldırılara karşı kendi savunmalarını kendi öz güçleriyle yapmalarıdır. Buna göre bir ideolojik, ilkesel duruş, buna göre halkın örgütlendirilmesi, buna göre askeri ve savunma tedbirlerinin alınması önem kazanmaktadır. YPG ve YPJ kuşkusuz işgalci Türk ordusunun Qereçox saldırısını sessiz karşılayamazdı. Misilleme hakları fazlasıyla bulunmaktadır. Nitekim anında Rojava ve Kuzey Suriye sınırının birçok noktasında işgalci Türk ordusuna karşı eylemler düzenlemiştir. Bu eylemlerde işgalci Türk ordusuna büyük kayıplar verilmiştir. Daha da önemlisi YPG ve YPJ'nin devrimi koruma konusundaki kararlılığı ve hiçbir saldırıyı asla karşılıksız bırakmayacağı gerçeği ortaya konulmuştur. İşgalci Türk ordusunun ve Erdoğan'ın Rojava'ya yönelik tehdit ve saldırıları her gün artarak devam etmektedir. YPG ve YPJ güçleri de bu saldırılara misliyle karşılık vermekte, Erdoğan'ın düşündüğü gibi her şeyin öyle kolay olmadığını ortaya koymaktadırlar. Erdoğan ve Türk ordusunun bu tehditlerini abartmak yani Koalisyon ya da Rusya olmadan devrimi ve Rojava'yı savunmak mümkün değildir ya da çok zordur anlayışı ne kadar tehlikeliyse hafife almak da o kadar yanlıştır. Halkı her düzeyde örgütleyip 'savaşan halk gerçekliği' konumuna getirerek karşılık vermek, yine askeri mantık gereği her türlü savunma önlemlerini almak ve her an hazır olmak çok önemlidir. Qereçox saldırısında verilen kayıplar kaçınılmaz olan kayıplar değildir. Burada bir gafletten söz etmek mümkündür. Elbette bunun ideolojik, politik, askeri ve taktiksel nedenleri çözümlenecektir. Bu anlamda Qereçox saldırısı YPG ve YPJ'nin ruhuna ve rolüne yakışır temelde kendisini yeniden yaratmanın gerekçesi olacaktır.

Rêber Apo'nun paradigması ile insanlık yeniden kendi kökleri üzerinde özgürleşecektir

Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu kuşkusuz tüm ezilen ve mücadeleci Ortadoğu halkları için en cazip modeldir. Aynı zamanda Ortadoğu halklarının uyanışı, bilinçlenmesi, örgütlenmesi, demokratik ve özgür geleceklerini tüm halklar ve inançlar olarak elbirliğiyle, yürek ve bilinç birliğiyle yaratmanın projesidir. Aslında Ortadoğu halklarının baharı tam da budur. Bir uyanış, canlanış, bir yeniden kendine gelme, bir çığır açmadır bu. Suriye'de tarihsel, toplumsal, sosyolojik, inançsal ve kavimsel nedenlerle birbirlerine düşman hale getirilen Kürt, Arap ve Hristiyan toplulukları bugün ortak amaçları için ortak mücadele vermektedirler. Bu mücadelede başta da belirttiğimiz gibi; Kürt, Arap, Hristiyan, Türkmen, Çeçen halklarının direnen kızları ve oğulları aynı mevzilerde, omuz omuza özgürlük uğruna çarpışarak canlarını feda ettiler. Bırakalım birbirleriyle düşmanlığı, böyle bir düzeye kazanmışlardır. Bu gerçek anlamda bir uyanış, gerçek anlamda bir devrimdir. Halklar ve topluluklar Rêber Apo'nun paradigması olan Demokratik Ulus, demokratik, özgür ve eşit yaşam perspektifine güçlü inanmaz ve güvenmeselerdi hiç mümkün müydü ki bu halklar ve topluluklar aynı mevzilerde direnip acıların, sevinçlerini ve geleceklerini ortaklaştırabilsinler. Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu demokratik Suriye'nin açılan penceresidir. Demokratik yeni Suriye ise Demokratik Ortadoğu'ya açılan yeni bir pencere olmaktadır. Halkların bunda nasıl ve ne kadar heyecan duyduğu Kuzey Suriye gerçekliğinde çok iyi görülmektedir. Rêber Apo'nun paradigması ve Demokratik Ulus perspektifi halklara ve topluluklara taşındıkça, halklar bu temelde eğitildikçe, örgütlendirildikçe ve bu paradigma halklara ve topluluklara kavratıldıkça bu muhteşem yeniden ayağa kalkışın önünde hangi güç, nasıl durabilir ki? 'Rojava Devrimi bir Ortadoğu Devrimi'dir' demekle kastımız budur. Rêber Apo'nun paradigması ile insanlık Ortadoğu'da yeniden kendi kökleri üzerinde özgürleşecektir. Gerisi gerçekten öncünün, kadronun ve komutanın rolünü oynaması sorunudur.

■■■

İran'daki halkların özgürlüğü Demokratik Ulus çözümü projesiyle mümkündür

İran'da her geçen gün muhalefet artıyor, rejime karşı tepkiler büyüyor ve siyasal kriz derinleşiyor. Yaşanan bu krizli dönemde KODAR olarak açıkladığımız Yol Haritası'yla İran'da tıkanan siyasetin demokratikleşmesi ve hukuksal anlamda yapılacak düzenlemelerle tüm İrani halklarının nefes borusu olmak istedik.

KODAR Eşbaşkanı Fuad Bêrîtan, KODAR'ın yayınladığı Yol Haritası, İran'ın Ortadoğu'daki rolü, Rojhilat halkı ve İran'daki halkların özgürlük mücadelesine ilişkin gazetemiz Serxwebûn'un sorularını yanıtladı.

KODAR'ın yayınladığı Yol Haritası'nın hedefleri nelerdir?

İran'da artık bazı şeylerin değişmesi için bir Yol Haritası yayınladık. İran'ın tarihsel geçmişinde yüz yıllarca farklı etnik yapıdan, inançtan halklar her zaman iç içe yaşamıştır. Halklar arası dayanışma, kültürel birlik hep bir toplumsal hoşgörü ve ortak yaşama zemin sunmuştur. Tarihte olduğu gibi bugün de bu farklı etnik yapıların bir arada demokratik ve özgür bir yaşamı yaşamaları gerektiği inancında olduğumuz için böylesi bir yol haritasını yayınladık. Toplumların birliğini, beraberliğini sağlayacak olan demokratik anlayış ve yaklaşımlardır. Bir toplumun refah düzeyi, yaşam biçimi, ekonomisi, izlediği siyaset o toplumun özgür, eşit ve demokratik olup olmadığını belirler. Bu kriterleri esas alarak İran'ı ele aldığımızda; başta Kürtler olmak üzere bir çok etnik yapının baskıya, sömürüye, kültürel asimilasyona, işkenceye maruz kaldığını rahatlık görebiliriz. Ekonomik olarak yaşanan sıkıntılar da her geçen gün büyümekte ve insanların yaşam koşulları giderek zorlaşmaktadır. Dolayısıyla İran toplumunun özgür ve demokratik bir yaşama sahip olmadığı aşikardır. Bir ülkenin siyaseti, devlet çıkarları için kendi vatandaşlarına karşı kullanılan bir alan haline gelmişse orada sadece devletin mutlak iktidarı ve otoritesi var demektir. Böylesi bir durumda da halktan ve onun kültürel, demokratik komünal değerlerinden söz edilemez bile. Çünkü; ulus devlet çıkarları, çoklu yapılara dayanmaktan çok tekçiliğe dayanır. Herşeyin devlet için inşa edildiği bir yerde gerçek anlamda bir toplumculuktan, demokratik bir ulustan bahsedilemez. Toplumsal dokular canlı organizmalardır. Tepkisiz gibi görünselerde aslında her zaman hareket halindedirler. Fakat bu hareket bazen öylesine yavaştır ki, dışardan durağan gibi görülebilir. Oysa gerçek olan; kendisini dıştan gelen saldırılara karşı korumak için sürekli bir devinim içinde olduğudur. Bazen bu devinim büyük bir kasırgaya dönüşerek önüne çıkan ne varsa alaşağı da eder. Toplumsal gerçeklik her zaman böylesi bir devinim hattı izler.

Bugün İran gerçekliğine baktığımızda ise ortada hiç bir toplumsal gerçeklikten, komünal değerden, siyasi anlayıştan, hukuktan ve demokratik ulustan bahsedemeyiz. Bunlar olmadığı için de İran'da her geçen gün muhalefet artıyor, rejime karşı tepkiler büyüyor ve siyasal kriz derinleşiyor. Yaşanan bu krizli dönemde KODAR olarak açıkladığımız Yol Haritası'yla İran'da tıkanan siyasetin demokratikleşmesi ve hukuksal anlamda yapılacak düzenlemelerle tüm İrani halkların nefes borusu olmak istedik. Hazırladığımız bu demokratik Yol Haritası dikkate alındığında hem halkların kendi öz yaşam değerleriyle buluşma imkanı olacak hem de İran devletinin iddia ettiği ama gerçekte yanından bile geçmediği 'İran Demokratik İslam Cumhuriyeti' olarak kendi geleceğini garanti altına alabilecektir. Aksi halde her gün değişen Ortadoğu dengeleri içerisinde kapitalist modernitenin İran rejimini de yutması çok uzak bir ihtimal olmayacaktır.

Geliştirmiş olduğumuz Yol Haritası izlendiği taktirde, demokratik siyaset sürecine girileceğinden merkezileşmiş, sınırlanmış ve dar bir alana sıkışmış olan İran rejimi tarihsel bir çıkış yaşayacaktır. Halkların adil ve özgür birlikteliğiyle oluşmuş, özgür, demokratik bir İran, her türden çelişki ve tehditlere karşı sadece kendisi için direnmeyecek, Ortadoğu'nun demokratik değerlerinin kültürel mirasçısı olarak bölgede etkili bir aktör olarak rol oynayacaktır. Bu durumda enerjisini, birbirini tüketmek için değil, aksine birbirini güçlendirmek için kullanılacağından daha güçlü bir oluşum açığa çıkacaktır. Bu nedenle KODAR'ın Yol Haritası'nın önemli olduğunu söyleyebiliriz.

İrani halklar olarak geleceğimizin çağdaş ortak yaşam değerlerini ve kültürünü yaratmalıyız

Öte yandan kapitalizmin kendisine temel bir devlet yapılanması olarak belirlediği ulus devletin ideolojik ayağı olan milliyetçiliğin esas aldığı ulus, doğru değerlendirilip zihniyet olarak hak ettiği yere gönderilmeden Demokratik Ulus örgütlenmesinde başarıya ulaşmak oldukça zordur. Bu nedenle İrani toplum içinde ulus formunun tarihteki oluşum koşullarını komünal değerler ekseninde ele almak, toplumsal gelişmedeki rolünü doğru değerlendirmek kadar, demokratik bir İran içerisinde ulusu doğru konumlandırmak temel bir görevlerimiz olmaktadır.

Doğadaki her varoluş gibi toplumsal varoluşun da kendini tanımlama ihtiyacı kaçınılmazdır. Bugüne kadar tüm toplumlar kendilerini bir kimlik etrafında tanımlamışlardır. Kimlik; toplumun kişiliğini, maneviyatını, duygularını, düşüncelerini tarif etmesi, bunlar etrafında kendi bireylerini oluşturması, yaşam tarzını belirlemesidir. Kimlik ne bir sınıfın, ne bir kesimin ne de bir zümrenin insafına bırakılabilir. Toplumsal bir kimliğin demokratik bir hal alabilmesinin tek yolu; tüm topluma mal olması, tüm toplumu temsil etmesi ve onu oluşturan tüm unsurların kendilerini bu kimlik içerisinde bulmaları olmaktadır. Herkes bu kimlikle kendi yaşamına bir anlam biçer ve bu kimliğin gereklerine göre yaşamına bir doğrultu kazandırır. Toplum tüm bileşenleriyle kendisini bu kimlik içerisinde ifadelendirebildiği ölçüde kimliğin demokratikleştiğinden bahsedilebilir.

Kültürlerin ve diğer İrani etnisitelerin binlerce yıl boyunca iç içe ve yan yana yaşadıkları, kaynaştıkları bir coğrafyada, ulus devletin yol açtığı boğazlaşmaların önüne geçecek en gerçekçi model, her kültürün yan yana ve bir birine saygı temeline dayalı olarak yaşayacakları Demokratik Ulus modeli olmaktadır.

Toplumsal kimlik genişlediği, kapsayıcılığı arttığı ve daha fazla ortaklaşmaya olanak sağladığı oranda ulus formu gelişmektedir. Bir başka deyişle farklılıkların özgürlük temelindeki birliği, Demokratik Ulusun toplumsal ruhu ifade etmesinin ön koşulu olmaktadır. Bu kapitalizmin tek etnik grup üzerinden milliyetçiliğe dayalı uluslaştırma sürecinin aksi bir uluslaşmayı ifade eder. Tek tipleştirici değil, çeşitliliklerin zenginliğine dayalı bir uluslaşma, Demokratik Uluslaşmanın oluşum temelidir.

Günümüzde dünyanın birçok alanında da görüldüğü üzere, devletin demokrasiye karşı duyarlı hale getirilmesinin en temel yolu demokratik siyaseti geliştirmektir. Ulus devlet yapılanmasının en fazla zarar verdiği ve bünyesel sakatlıklara yol açtığı Kürdistan ve Ortadoğu coğrafyası açısından bu daha fazla geçerli olmaktadır. Kürtlerin ve diğer İrani etnisitelerin binlerce yıl boyunca iç içe ve yan yana yaşadıkları, kaynaştıkları bir coğrafyada, ulus devletin yol açtığı boğazlaşmaların önüne geçecek en gerçekçi model; her kültürün yan yana ve bir birine saygı temeline dayalı olarak yaşayacakları Demokratik Ulus modeli olmaktadır. Demokratik Ulus halkların, kültürlerin, inançların bir arada ortak bir yaşam kurmalarının adı olurken, demokratik siyaset de bu yaşamın kendisini ete kemiğe büründürerek var etmesinin, devlet karşısında savunulmasının adı oluyor.

İrani halklar olarak kendimizi geçmişte yapılmış hataların esaretinden kurtararak, geleceğimizin çağdaş ortak yaşam değerlerini ve kültürünü yaratmalıyız. Bir avuç fanatiğin, çıkarcının geleceğimize ipotek koymasına engel olmalı, geleceğimizi doğru bilimsel veriler ile mantık üzerinde şekillendirmeliyiz. Birbirinin iradesini kırarak ya da bastırarak gerçekleşirilen yöntemlerin hiç birisi çözüm olamaz. Basit mantığın ürünü olan bütün çözüm yöntemleri çözümsüzlüğe götürür. Birbirlerini asıp kesme zihniyeti kılıç-kalkan çağına ait en basit ve düz zihniyettir. Bu zihniyet günümüzün yükselen demokratik, komünal değerleri karşısında alçalan zihniyettir. Bu zihniyet ortadan kalktıkça insanlar daha hoşgörülü bir şekilde birlikte yaşama imkanlarını yaratacaktır. İşte KODAR olarak bütün bunların değiştirilip, geliştirilmesi için tüm İrani halkların yararına olan bu Yol Haritası'nı geliştirdik.

Tahran'ın Ortadoğu politikasına yön veren temel ilkesi Şiilerin güç kazanmasıdır

İran'ın Ortadoğu'daki rolü ve etkisini nasıl değerlendiriyorsunuz?

İran Ortadoğu'da kesintisiz devlet geleneğini sürdüren tek devlet olma özelliğine sahiptir. 2500 yıldan beri İran, Ortadoğu devletleri arasında önemli bir aktör olma rolünü hiç bırakmamıştır. Gerek sosyo ekonomik, gerek jeopolitik konumu yüzünden burada tarihten beri her zaman çoklu yapılar hep bir arada yaşamıştır. Bir çok oluşuma, gelişime zemin sunan bir coğrafya olmuştur. Toplumsal yaşam döngüsü içerisinde bir çok ilke imza atmıştır. Tarihte olduğu gibi bugün de İran, Ortadoğu dengeleri açısından önemli bir aktör olma rolüne sahiptir. Değişen dünya dengeleri ve Ortadoğu coğrafyası içerisinde bu konumunu korumak için İran rejimi ciddi bir mücadele veriyor. Arap Baharıyla gelişen olaylar İran için ezber bozan bir durum oldu. Arap devlet adamlarının devrilmesi İran'ın Ortadoğu'da daha kararlı bir dış politika izlemesine olanak sağladı. Demokratikleşme dalgası birçok ülkenin yanı sıra büyük Şii toplumlarının yaşadığı ülkeleri de etkiledi. İran devleti daima Şiilerin savunucusu olmuştur. Sünni devletlerle etrafı çevrilen Şii bir devlet olarak bölgedeki Şii toplulukların taleplerini açık ya da gizli bir şekilde destekleyerek, Şii toplulukların merkezi olma rolünü hiç yitirmemiştir. Bu nedenle İran, Sünni krallık tarafından yönetilen ama nüfusunun çoğunluğu Şii olan Bahreyn adasında politik reformlar yapılması gerektiğini savunan halkı her zaman desteklemiştir. Yine İran rejimi, doğu eyaletindeki petrol zengini Şii azınlığa kötü davrandığı için Suudi Arabistan'ı bir çok kez sert bir dille kınamıştır. Bunların yanı sıra İran kendisine yakın gördüğü Alevi Esad rejimine önemli yardımlarda bulunmuştur. Tahran, Şiiliğin bir kolu olan Aleviler

tarafından desteklenen Esad rejimini korumak amacıyla Ortadoğu'daki Şii toplumlarını seferber etmiştir. Örneğin; İran güvenlik ajansları büyük sayılarda Pakistan ve Afganistanlı Şii'yi Suriye'de savaşmak üzere toplamıştır. Sonuç olarak; İran İslam Cumhuriyeti mevcut durumda bölgede yaşanan çelişki, çatışma ve savaştan kaynaklı çok zor bir dönemi yaşamaktadır.

Sadam rejiminin yıkılmasıyla Irak'ın parçalanması, Tahran için jeopolitik bir zafer oldu. Çünkü Saddam rejimi, laik Arap milliyetçiliğinin savunucusuydu. BAAS devletinin çökmesi, İran'ın batı kanadını sağlamlaştırdığı gibi, Irak'ın mahalli konularına müdahale edebilmesi için de fırsatlar yarattı. Yapılan müdahalelerle Şiilerin hakimiyeti altındaki Bağdat hükümeti DAİŞ ve aşırı Sünni grupların oluşturduğu tehdide karşı yürüttüğü mücadelesinde İran'ın desteğine giderek daha çok bel bağladı. İran bu doğrultuda Irak'a askeri teçhizat ve danışmanlar göndererek Bağdat'ı etkisi altına almayı başardı. Iraklı Sünnilere karşı intikam saldırılarının düzenlenebilmesi için yerel Şii militanlarını eğitti. Böylece İran destekli Şii milislerin bazıları Irak hükümetinin kontrolü dışında kaldı. İran'ın milis savaşını geliştirme stratejisi DAİŞ'in, Irak'ın merkezine kadar gelmesinden sonra daha da bariz hale geldi. Sonuçta İran, en önemli Arap ülkelerinden birinde kendisine bir yer edinmiş oldu.

Özetle İran; Ortadoğu'da nüfuzunu yaygınlaştırmak ve çıkarlarını korumak amacıyla çeşitli cephelerde angajmana girmiştir.

Tahran'ın Ortadoğu politikasına yön veren temel ilkesi; Şiilerin güç kazanmasıdır. Bu nedenle Soğuk Savaş sırasında Moskova'nın üçüncü dünya ülkelerindeki komünizm faaliyetleriyle ilgili stratejisine benzer şekilde, İran rejimi de Şii partileri ve milis güçlerini koruma altına almıştır. Bu doğrultuda Suudi Arabistan'ın etkisini azaltmak ve kendi nüfuzunu arttırmak için bölgede savaşan çeşitli grupları desteklemektedir.

İran, dış politikasının mezhep odaklı hale gelmesi, İran halklarının yararına olmayacağı gibi zararına olacaktır. Böylesi bir politika izlemesi sonucunda, dünya üzerindeki Müslümanlar arasında sadece küçük bir azınlığı oluşturan Şiiler kaybedecektir. İran'ın Endonezya, Malezya ve Pakistan gibi nüfusunun çoğunluğunu Sünnilerin oluşturduğu ülkelerle ilişkilerinin bozulması an meselesidir. İsrail'e karşı yürüttükleri mücadeleleri ile İran dış politikasının merkezi haline gelen Filistinliler üzerindeki nüfuzunu da, eninde sonunda kaybedecektir. İran'ın Irak, Suriye, Bahreyn ve Yemen'in işlerine karışması güç durumdaki Sünni toplumları Suudi Arabistan, Türkiye ve Katar gibi Sünni çoğunluğa sahip diğer ülkelere yakınlaştırmıştır.

Dışarıda durumlar böyle iken ülke içindeki duruma bakıldığında da Şii çoğunluğuna rağmen İran'ın nüfusunun homojen olmadığı görülebilir. İran'da uzun yıllar kurumsal ayırımcılığın sıkıntılarını yaşamış olan bir Sünni azınlık da vardır. Kısacası İran'ın kısa vadeli kazançlarının sürdürülebilir olması pek olası değildir.

İran, Ortadoğu'da demokratik bir toplum modeli yaratmaya en müsait devlettir

Ortadoğu denkleminde önemli rolü olan İran, Ortadoğu'da nasıl bir yol izliyebilir?

İran toplumunun içinde bulunduğu durum, sadece bütün toplumun acı ve keder içinde olması anlamında değil, aynı zamanda tarihsel birikimiyle ve yaşayan kültürüyle büyük bir geçmiş mirasın da zarar görmesi anlamına gelmektedir. Bir taraftan içte yaşanan kriz, çelişki ve sıkıntılar, öte yandan dış güçlere sırtını dayayan taraflar öyle bir durum yaratmıştır ki, eski tarzda varolan durumun devam ettirilmesi hem iktidar güçleri hem de reform isteyen güçler için artık imkansız hale gelmiştir. Siyasi, hukuki, ekonomik ve toplumsal krizin aşılmasının temel şartı; eski zihniyet yapısının değiştirilerek demokratik bir siyasetle toplumcu bir yönetimin oluşturulmasıdır. Demokratik siyasetin önünün açılmasıyla toplumsal yaşamda ciddi bir rahatlama ve gelişme yaşanacaktır. İran'da yaşayan toplumlar bölgedeki tüm devletlerden daha fazla demokratik bir toplum modeli yaratmaya müsaittir. Çünkü; bütün diğer bölge devletleri gibi tekli yapılara dayanarak kendisini var etmeye çalışmamıştır. Tarih boyunca çokluğu, farklılığı esas alarak bir birlik oluşturmaya çalışmıştır. Bu açıdan İran'ın tarihsel geçmişi demokratik karekterlidir. Kendi tarihsel özüne uygun olarak İrani halkların birlik ve beraberliğini kuruyabilemenin yegane yolu da; verili sistemin anti-demokratik, dar, mezhepçi, merkezi, cinsiyetçi ve milliyetçi yaklaşım ve anlayışlarını aşmaktır. Bunlardan vazgeçtiği taktirde, daha yerelci bir anlayışla yaşamın demokratik komünal örgüsüne uygun olarak örgütlendirilecek yeni yaşam döngüsü sadece Kürtler için değil tüm İrani halklar için kazandırıcı olacaktır. Eğer İran gerçekten yaşadığı krizden çıkmanın yollarını arıyorsa çözüm çok nettir. Her geçen gün İran'ı yutmaya çalışan ve canavarlaşmış olan bu sistemden bir an önce kurtularak, demokratikleşmenin kapılarını sonuna kadar aralamalıdır.

İşaret ettiğiniz demokratik çıkış karşısında direnen güçler kimlerdir?

Bunlar genelin çıkarlarını kendi dar bireysel çıkarları için kullanmak isteyen çevrelerdir. Tam da bu nedenden dolayı, demokratizasyon ve açılımlar acil bir gerekliliktir. Çünkü; halkların kaderi ve geleceği bir zümrenin çıkarlarına kurban edilemiyeceği gibi, onların insafına da bırakılamaz. Bir ülkede oluşturulan genel hukuksal, siyasi ve ekonomik çıkarlar, geniş bir çerçevede ele alınarak farklılıklara, çok renkliliğe hizmet etmek durumundadır. Aksi olduğunda ise durum bir aile bireylerinin tümüne ait olan bir evin sadece bir kardeş tarafından el konularak diğer kardeşlerin evden atılmasına benzetilebilir. Evden atılan hiç bir kardeşin de bu durumu kabul etmeyeceği açıktır. Eve el koyma hakkını kendinde gören kardeş de şunu bilmelidir ki; el koyarak rant sağlamaya çalıştığı bu mülkler hiç bir zaman güvende olmayacaktır. Sürekli onu kaybetme korkusu içinde olan gaspçı kardeş baskı ve tedbirlerini artırma girişiminde olacak ve buna karşı da kendilerinin olanı almak için mücadele eden diğer kardeşleri kendi karşısında bulacaktır. Bu anlayış vicdan yoksunu ve yıkıcı bir beyinin ürünüdür. Dolayısıyla kendisiyle beraber felaketi doğuracaktır. Böylesi bir durumda yapılması gereken tüm kardeşlerin ortak bir çatı altında yaşamlarını demokratik bir şekilde sürdürmeleri olacaktır. Ancak bu yolla tehlikeler, saldırılar önlenebilir.

Bu şekilde baktığımızda, geçmiş dönemlerden farklı olarak cumhurbaşkanlığı seçimleri demokratikleşmek için önemli bir imkan olabilir. Demokratikleşme sürecine kapı aralayabilir. Seçim sürecinde yer alan güçler ve iktidar arasında bu imkan ve zamanın heba edilmesiyle sonuçlanacak çatışmalar, stratejik bir yanlış olacağı gibi kendisiyle birlikte felaketleri de getirecektir.

İktidar ve seçime katılan diğer güçler, Demokratik Çözüm tartışmaları doğrultusunda hareket etmezlerse halkın bu seçimlerde oy verdiği Ruhani ve reform cephesine karşı büyük bir öfke patlaması açığa çıkabilir. Toplumda, kötü ve daha kötü ikilemini yaratarak, gelecekteki değişimi karşılamak mümkün değildir. Seçimlerde her çeşit kurnazca taktiğin uygulamaya sokulması, hiç tahmin edilmeyen büyük felaketlerin gerçekleşmesini hızlandıracaktır.

KODAR, İran'daki gelişmelere batılıların gözüyle yaklaşamaz

Seçimlerden sonra İran'da nasıl bir değişim olabilir?

İran artık eski İran olmayacaktır ama ABD'nin, Avrupa'nın beklediği İran da olmayacaktır. Hatta denilebilir ki, Avrupa ve ABD'nin hoşuna gitmeyen bir İran gerçeği ortaya çıkacaktır. Artık günümüzde anti-emperyalistlik, anti-Amerikancılık ya da dış dünyaya karşı çıkmak Irak ve İran'da görüldüğü gibi bu baskıcı, otoriter rejimlerle, yönetimlerle olmamaktadır. Çünkü; bunlar halkın gücünü, desteğini almadıklarından dolayı dışa karşı pozisyonları da zayıftır. Ama halkın gücünü arkasına alan, demokratikleşen, halkla barışık olan, halkın örgütlenmesine dayanan herhangi bir yönetim, ABD'ye karşı da, emperyalizme karşı da, dışa karşı da daha rahat karşı koyuşlar gerçekleştirebilir. Bu açıdan İran'daki yumuşama ve demokratikleşme adımları öyle söylenildiği gibi İran'ın, Batı'nın ve ABD'nin hoşuna gidecek, onların İran'daki etkisini, gücünü arttıracak bir gelişme olmayacaktır. Yumuşama, reform ve demokratik adımlarla toplumsal tabanı genişleyen ve topluma örgütlenme ve ifade özgürlüğü tanıyan bir İran, ABD ve Batı karşısında daha güçlü bir pozisyona ulaşacaktır. ABD'nin istediği, işbirlikçi ve ekonomik olarak liberal bir değişimdir. Ancak İran'da böyle bir gelişimden çok, dışa karşı ama belirli düzeyde demokratik açılımları ifade eden, reforma uğramış İran olma görüntüsü içerisinde olacaktır.

KODAR'ın muhalif güçlerle ilişkisi nasıl olabilir?

KODAR, İran'daki gelişmelere batılıların gözüyle yaklaşmaktan uzak durmak kadar, mevcut muhalif güçlere de sekter yaklaşamaz. Tabii ki eleştirilerimiz olacaktır ancak bu güçlerle yumuşak ilişki kuracak bir söylem tutturulmalıdır. Bu güçleri tümden ürkütecek, İran'daki toplumsal muhalefet için itici olacak bir yaklaşım içinde olunmamalıdır. Bunun için de en başta Batı'nın ve ABD'nin söylemlerinden, Batı'nın anladığı biçimde bir demokratikleşme süreci bekleme ve Batı gibi bir demokratik İran yaratma gibi yaklaşımlardan kaçınılmalıdır. İran öyle Batı'nın beklediği süreçler içinde ve ölçülerde demokratikleşmeyecektir. Batı'nın, Avrupa'nın anladığı İran'ın demokratikleşmesi değildir. Onlar İran'ın işbirlikçi hale gelmesini ve ekonomik olarak tamamen liberal olmasını istemektedirler. İran'da ise Batı'ya ve Avrupa'ya karşı işbirlikçilik yapmama, işbirliğinden uzak durma bir toplumsal eğilimdir. Bunun da görülmesi gerekiyor. Kaldı ki, Batı işbirlikçiliği ve hayranlığı toplumu çürüten ve bitiren, değerlerini eriten, yok eden bir eğilimdir. Bu nedenle Batı'dan uzak durmalarına olumsuz bir şeymiş gibi yaklaşmamak gerekir. İran toplumsal muhalefetinin halkın beklentilerini karşılamayacak düzeyde de olsa, yumuşama ve kimi reformlarla demokratik açılımlar istedikleri ama bunu Batı'yla işbirliği yapma temelinde düşünmedikleri de görülmelidir.

Demokratik özgürlükçü muhalif kesimler de bu durumdan yararlanarak, bu hareketle dolaylı ya da dolaysız birleşip bu sürecin daha da demokratikleşmesine, daha da özgürlükçü olmasına katkı sunabilirler. Bu konuda sekter yaklaşarak, sadece bizim dediğimiz gibi olsun, bizim dediğimiz gibi olmazsa biz bu muhalif hareketlerin içinde ve yanında olmayız, denilirse aslında kaybedenler bu demokrasi güçleri olur. 'Rejimin İslami yanı niye hedeflenmiyor? İslami rejimi yıkmayı hedeflerlerse ancak o zaman ittifak yaparız, şunu yaparız, bunu yaparız bunun dışında yapmayız' denilirse bu aslında Batı kafasıyla yaklaşan, siyasetten hiçbir şey anlamayan dogmatik ve çok kaba bir yaklaşım olur. Böyle yaklaşanlar da İran siyasetinde etkili olamazlar. İran siyasetindeki bu gergin sürece müdahale edemezler. Dolayısıyla doğru bir yaklaşım gösterilerek demokratik güçlerin, sol güçlerin, özgürlükçü güçlerin bu sürece dahil olması ve etkin müdahil güç haline gel-

İran'da gelişen durumlar karşısında seyreden, izleyen durumdan çıkıp, kesinlikle İran'ı demokratikleştirmede en temel güç olacak bir rol üstlenmek için yaratıcı politik taktikler, uygun söylemler, uygun mücadele yöntemlerini bulmak ve bu temelde Kürt sorununa çözüm bulmak çabası içinde olmalıyız.

meleri gerekmektedir. Bu sürece müdahil olurken de İran gerçeğinde bir demokratikleşme sürecinin ve durumunun ortaya çıkacağını görmelidirler. Herkesin istediğine göre bir toplum gerçeği bulamayız.

KODAR olarak, Rojhilatê Kurdistan'da nasıl bir çalışma tarzını esas alıyorsunuz?

En doğru yaklaşım, Kürdistan'ın dört bir yanında Kürt halkında gelişen bilinç ve örgütlenme düzeyini daha da geliştirip mücadeleyi yükseltmek ve İran'da olduğu gibi ortaya çıkan belirli imkanları büyük bir fırsat olarak değerlendirip bu ülkelerdeki demokratik mücadeleye güç vermektir.

İran'da gelişen durumlar karşısında seyreden, izleyen durumdan çıkıp, kesinlikle İran'ı demokratikleştirmede en temel güç olacak bir rol üstlenmek için yaratıcı politik taktikler, uygun söylemler, uygun mücadele yöntemlerini bulmak ve bu temelde Kürt sorununa çözüm bulmak çabası içinde olmalıyız. Şu anda İran tabii ki mevcut hareketlenmeye etkili müdahale edecek, bu toplumsal hareketliliği örgütleyip mücadele gücü haline getirerek rejimi geriletecek aktörlere ihtiyaç duymaktadır. Kuşkusuz bu aktörlerin başında KODAR gelmektedir. KODAR'ın esas aldığı paradigma ve teorik değerlendirmeler, örgüt anlayışı ve mücadele çizgisi KODAR'ın İran'da önemli bir siyasal aktör olmasına imkan tanımaktadır. Zaten şimdiden KODAR Rojhilatê Kurdistan üzerinde en etkili hareket olarak İran'da bu rolü oynamaya aday ve hazırdır.

İran'daki halkların özgürlüğü Demokratik Ulus çözümü projesiyle mümkündür

İran'da yaşayan diğer halkların örgütlerle ilişkileri nasıldır? KODAR'ın İran için ortaya koyduğu Demokratik Ulus çözümüne nasıl yaklaşılıyor?

KODAR, Rojhilatê Kurdistan için özgür ve demokratik bir toplumun geliştirilmesi için yapılan öneriler ve ihtiyaçlara gerekli önemi göstererek, Kürt sorununun, kadınların, mezheplerin ve etnisitelerin, hak ve özgürlük sorunlarının demokratik çözümünü, dönemin en acil ihtiyacı olarak görmektedir. KODAR, İran üzerinde dış müdahalenin gölgesinin olduğu bu hassas dönemde iktidarın vakit geçirmeksizin, stratejik bir yaklaşımla demokratikleşme için gerekli olan zemini hazırlaması gerektiğine inanmaktadır. KODAR, üçüncü çizgi stratejisine uygun bir özsavunma anlayışıyla, değişim ve dönüşüm için ne dış müdahaleyi işlevsel bulmakta ne de varolan egemenlik ve zulmün devam etmesini akilane bir yol olarak görmektedir. Demokrasi için, tüm sivil toplum örgütlerinin, toplumsal kesimlerin, siyasetçilerin, aydınların, kadın ve gençlerin, çözüm mekanizmalarında rol oynamasını gerekli ve önemli görümektedir. Siyaset, anayasa ve hukuk mekanizmalarının, demokratik toplumcu paradigma esaslarına göre yeniden şekillenmesini olmazsa olmaz olarak görmektedir. Merkezi, üniter yapılanmalara karşı demokratik yerel yönetimler modelinin geliştirilmesi, tüm İrani yapıların yararına olan bir model durumundadır. Bütün bu toplumcu yaklaşımlarımıza rağmen İran rejimi üniter devlet yapılanmasında ısrar ederek kendi sonunu kendisi hazırlamaktadır. Mevcut durumda İran'ı yaşadığı toplumsal, ekonomik, sosyal ve siyasal krizden çıkartacak yegane yol bizim alternatif olarak geliştirmiş olduğumuz Demokrtik Ulus çözümü projesidir.

KODAR olarak nasıl bir toplumsal ve siyasal çizgi izliyorsunuz?

KODAR da, Ortadoğu halkları da, demokrasi ve özgürlük mücadelesi veren siyasi güçler de Ortadoğu gerçekliğine bağlı olduklarını zihniyet ve tutumlarıyla ortaya koymalıdır. Tabii ki Ortadoğu'daki demokrasi ve özgürlük mücadelelerinin en önemli hedeflerinden biri; Ortadoğu siyasal, sosyal ve kültürel yaşamı içinde dogmatik ve toplum dinamizmini öldüren geriliklerin aşılmasıdır. Ancak bu Batı kafasıyla değil de Ortadoğu'nun kendi pozitif kültürel değerleri üzerinde ve Ortadoğu tarihsel gerçeği temelinde yapılacaktır. Bu temelde Ortadoğu gerçeğinde bir demokratikleşme, demokratik İran ve halkların kardeşliği temelinde Kürt sorununa demokratik siyasal çözümünü isteyen bir politika ortaya konulmalıdır. Ortadoğu ve İran gerçeğini dikkate alan böyle bir politika İran'da etkili olabilir. Çünkü; İran'daki Kürtlere yaklaşım öyle Türkiye'deki gibi çok inkarcı temelde değildir. Tabii ki hakim ulus olmak istiyorlar, Kürtler üzerindeki egemenliklerini bırakmak istemiyorlar. Yine Kürtlerin varlığını yok saymasalar da temel ulusal demokratik haklarını tanımıyorlar. Kürtlerin demokratik siyasi iradesi tanınmadığı gibi, eğitim başta olmak üzere Kürtlerin kendi ulusal varlığının devamını ve gelişimini sağlayacak hakların kullanılmasını da kabul etmemekteler. Kürtler var ama hakları yok, gibi bir politika uygulanmaktadır. Kürtlerin Ulusal Demokratik Mücadelesi'ni zorla bastırmak için her türlü yönteme başvurmaktan çekinmiyorlar. İdamlar, suikastlar, komplolar, ajanlaştırmalar ve daha birçok yöntemle halkın özgürlük mücadelesini bastırma politikası izliyorlar. Kuşkusuz egemenlikçi, baskıcı ve ince inkarcı bir politika izlemekteler. Ancak açık bir inkarcı politika içinde olamamaları sorunun çözümü açısından değerlendirilebilecek bir husustur. İran'da ortaya çıkan hareketlilik ve bunun ortaya çıkardığı reform ve yumuşama isteği, İran toplumunda Kürt sorununun demokratik çözümü doğrultusunda yeni düşünceler ortaya çıkarabilir. Bu yönüyle doğru politika izlemek gerekir. Hele böylesi mücadele anlarında, devrim anlarında, halk hareketleri anlarında doğru politika ve sonuç alıcı esnek taktikler üretmek esas olmalıdır. KODAR ve diğer Kürt hareketleri bu konuda dar bir yaklaşıma kesinlikle düşmemelidir. Daha politik bir yaklaşımla ve İran'daki halk hareketine, demokratikleşmeye müdahale durumunda olmalıdırlar.

Hem Kürt hem de diğer halklar ile ortak mücadelenin gelişmesinde engelleyici faktör ve sorunlar nelerdir? Bu temelde KODAR'ın bunları aşma ve ortak mücadele perspektifi nedir?

İran'daki Kürt Özgürlük Hareketi mücadele ve muhalefet ederken programı da örgütlenmesi de mücadele tarzı da farklıdır. Ama bu kendi dışındaki gelişmeler karşısında farklı çevrelerle dolaylı ya da dolaysız demokrasi mücadelesinde ortaklaştırılmasına engel değildir. KODAR tabii ki kendi ideolojik yaklaşımları doğrultusunda bir örgütlenme içinde olacaktır. Toplumsal örgütlenmesini demokratik konfederal temelde yapacaktır. Genel demokratikleşme talepleri yanında, Kürdistan'la ilgili kendi programına uygun talepleri de olacaktır. İran'daki siyasal mücadelede her renkten demokratik eğilimli güçlerle mücadelesini ortaklaştırırken, bu mücadelede kendi tarzıyla etkin olma çabası içinde olacaktır. Farklılığını mücadelesinde, örgütlenmesinde, çalışmasında ortaya koyacaktır. İran'daki son olaylar ve en son seçim de gösterdi ki, toplumsal örgütlenmeye dayalı mücadele imkanları vardır. Doğru ve gerçekçi talepler, mesajlar ve yöntemlerle ağır bedelleri olsa da demokratik siyasal mücadele yürütme imkanları vardır. Yasal imkanların olup olmaması o kadar önemli değildir. Önemli olan; toplumsal meşruiyete dayanmaktır. Bu temelde yaratıcı örgütlenme ve mücadele yöntemleriyle çok daha etkili mücadele yürütülebiliriz.

■■■

Ortadoğu Devrimi, Birleşik Devrim Mücadelesi'nin başarısıyla sağlanacaktır

1 Mayıs Dünya Emekçiler Günü vesilesiyle tüm emekçilerin emek ve dayanışma bayramını kutluyor, başarılara vesile olmasını diliyoruz. 1 Mayıs 1977'de Taksim'de katledilen 34 devrimci şahsında sosyalizm mücadelesinde yaşamlarını yitiren tüm devrim şehitlerini saygı ve minnetle anıyor, anılarını yaşatma ve 'Demokratik Ortadoğu ve Özgür Kürdistan'ı yaratma sözümüzü bir kez daha yineliyoruz.

Finans kapital çağını yaşayan kapitalist modernite tarihte eşine rastlanmamış düzeydeki emek ve değer sömürüsüne dayanarak azami kar hedefiyle toplumu kuşatmaktadır. Toplumsallıktan koparılan bireyi kapitalist çarklar arasında kıyımdan geçirmek istemektedir. Hırsızlık ve talan, ekonomik sistem olarak lanse edilmekte, sermaye tekellerinin geliştirdiği endüstriyalizm, üzerinde yaşanabilir bir dünyanın sonunu getirecek derecede doğayı yıkıma uğratarak eko-sistemi tehdit etmektedir. Ulus devletle siyam ikizi olan kapitalist düzen bir yandan insanlık değerlerini sömürürken diğer yandan halklar üzerinde soykırımcı politikalarını sürdürerek tüm toplumsal farklılıkları öldürerek halkları kölelikten de geri yaşam koşullarına mahkum etmektedir. Faşist iktidar yapıları ekonomik alan başta olmak üzere tüm toplumsal ve siyasal alanlarda derin krizler yaratmaktadır. Bu krizden çıkışın tek yolu demokratik komünal toplumun inşası olarak Demokratik Uluslaşmadır.

Kapitalist modernitenin tüm bu toplum ve doğa düşmanı gaspçı gerçeğine karşı ezilen halklar, sosyalizm mücadelesiyle sınıfsız-sınırsız bir dünya inancını taşımakta, sistem karşıtı mücadeleyi sınıf ve cins mücadelesi ekseninde yürütmektedir. Kendine, emeğine ve topluma yabancılaştırılmış insana karşı Önder Apo'nun ideolojik ve örgütsel önderliğinde gerçekleştirilen partimiz PKK'nin yarım asırlık mücadelesinin de kanıtladığı gibi, sosyalizmde ısrar, insan olmakta ısrardır.

Yüz yılı aşkın bir süredir dünyada emekçilerin direniş bayramı olarak kutlanan 1 Mayıs, Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin ortak dayanışma günü olarak ayrı bir anlam da ifade etmektedir. Mahirlerin, Denizlerin, İboların, Hakilerin, Kemallerin öncülüğünde yakalanan devrimci birlik ruhu ve mücadele mirası bugün HBDH ve KBDH somutunda AKP-MHP ve DAİŞ faşizmine karşı direnerek Demokratik Türkiye ve Özgür Kürdistan'ı yaratmaya her zamankinden daha yakındır. Dünya devrimine kapı aralayabilecek Ortadoğu Devrimi, Birleşik Devrim Mücadelesi'nin başarısıyla sağlanacaktır. Dolayısıyla halkların yerel gericiliklere ve küresel hegemonyacılığa karşı ortak direnişi, tarihin egemenler çıkarına gidişatını değiştirecek olan yegane güçtür. Bu nedenle ezilen halklar lehine Demokratik Ulusun inşası güncel olarak hayati önem arz etmektedir.

1 Mayıs ortak direniş ve dayanışma ruhunu, tüm zamanlarda yaşanılır kılmak; sosyalistlerin, iktidar karşıtlarının, ezilenlerin, kadınların, tüm ötekileştirilen toplumsal kesimlerin ve demokratik insanlığın temel görevidir. Bu göreve sahip çıkarak 1 Mayıs'ta meydanları ortak direniş ruhuyla doldurup AKP-MHP faşizmine karşı aktif mücadele yürütmek, devrimci olmanın temel şartıdır. Yaşamın tüm alanlarına sızarak örgütlenen faşizm karşısında zafer elde etmek sokakta, okulda, köyde, fabrikada, meydanlarda, dağlarda, her yerde ve her zaman direnişi yükseltmekle sağlanacaktır.

Halkların özgür yaşayabilmesi için işgalci AKP-MHP faşizminin yıkılması şarttır

Faşizm, en gerici ve en bağnaz kesimlerin ittifakına dayanan bir sistemdir. Bu sistem Türkiye ve Kürdistan'da AKP-MHP faşizmi eliyle baskı ve zorba rejimini yürütürken, emekçiler üzerinde istismarını sürekli kılmaktadır. AKP iktidarının palazlandırdığı yeşil sermaye, yeni bir burjuva sınıfı olarak sivrilirken, toplumun çoğunluğunu işsizliğe, yoksulluğa ve açlığa mahkum etmektedir. Erkek egemenlikli tekelci sermaye, kadın emeğini yok saymakla beraber bu emek üzerinden kendini yeniden üretmekte ve sürdürülebilirliğini sağlamaktadır. Çocuk işçiliği, taşeron işçilik, mevsimlik işçilik gibi uygulamalarla toplumun tümü sömürülmekte, elde edilen kar ise; iktidar tarafından baskı ve terör olarak topluma geri dönmektedir. Neo-liberal politikalarla kamuya ait su-toprak-enerji özelleştirilerek tüm yaşam kaynakları sermayenin sömürüsüne açılmaktadır.

AKP-MHP faşizmi emek sömürüsü kadar 16 Nisan referandumu sonrası görüldüğü gibi Türkiye halklarının oylarını da çalarak halk iradesini yok saymış ve kendi hükümranlığını ilan etmiştir. 12 Eylül Faşist Anayasası'nı daha da ağırlaştırarak restore eden zulüm ittifakı AKP-MHP faşizmi, referandum sonrası ilk iş olarak dünya halklarının sosyalizm umudunu canlandıran kadınlar öncülüğündeki Rojava Devrimi ve Şengal'in özerkliği için mücadele eden özgürlük güçlerimize saldırarak bu umudu yok etmeye çalışmıştır. 21. yüzyılda Kürt halkına yönelik bu soykırım girişimlerini şiddetle kınıyoruz. Rojava direniş güçlerine karşı yapılan bu saldırı hiçbir şekilde cevapsız kalmayacak, şehitlerimizin hesabı sorulacaktır.

Halkların bir arada, eşit ve özgür yaşayabilmesi için işgalci AKP-MHP faşizminin yıkılması şarttır. Faşizmi yıkmak işçilerin, emekçilerin, kadınların, gençlerin, tüm ötekileştirilenlerin, sistem karşıtlarının, devrimcilerin, demokratların ve sosyalistlerin mücadelesiyle gerçekleşecektir. Kürdistan coğrafyasının her yerinde şehirlerde ve dağlarda süren mücadelemizin ulaşacağı zafer, direnen tüm Ortadoğu ve dünya halklarının özgür yaşamının garantisi olacaktır.

Baharla birlikte Türkiye ve Kürdistan'da dağlardan şehirlere, tüm sokak, mahalle ve evlerde örgütlenmemiş tek bir birey kalmayana kadar mücadeleyi güçlendireceğimizin, 8 Mart'la başlayan ve Newroz'la zirveleşen özgürlük tutkusu ve zafer sözüne denk bir duruş içinde olacağımızın sözünü veriyoruz. Bu temelde AKP-KDP-DAİŞ ittifakına karşı tüm özgürlük güçlerini birlik olmaya, direnişi ve demokratik sosyalizm mücadelemizi yükselterek "Mutlaka kazanacağız" şiarını gerçekleştirmeye ve 1 Mayısları kutsal insan emeğini özgürleştirmenin ve özgür bir ülke yaratmanın başlangıcı kılmaya çağırıyoruz.

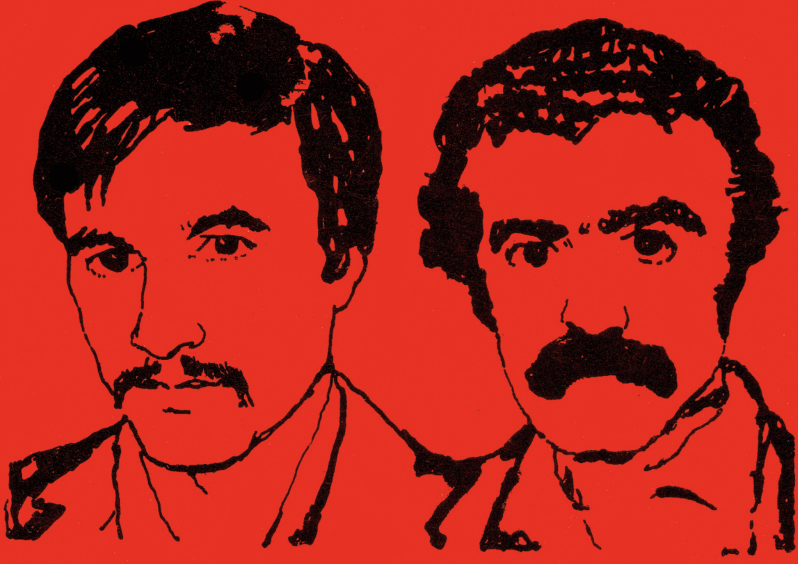
Yaşasın Birleşik Devrim Mücadelemiz!
Yaşasın 1 Mayıs Dünya Emekçiler Günü!
Yaşasın Kürdistan İşçi Partisi!
Kahrolsun Sömürgecilik!
Kahrolsun AKP-MHP ve DAİŞ faşizmi!
Yaşasın Önder Apo!

Devrimci Selam ve Saygılar

PKK Yürütme Komitesi
1 Mayıs 2017

■■■

Büyük Önder Haki Karer ve Halil Çavgun Kürdistan Halkının Mücadelesinde Yaşıyor

41 Şehitler Yılı'nda, küçük bir gruptan bugün Ortadoğu'nun kaderine yön veren, halkların umudu haline gelmiş olan PKK'nin halen en büyük dayanağı şehitleri olmaktadır. Şehit anısına kurulan PKK, bugün de şehitlere bağlılığını, onların amaçlarını gerçekleştirme sözünü ve pratiğini yerine getirme kararlılığıyla ilerlemektedir.

Bu sayımızda Özgürlük Mücadelemizin büyük şehidi Mazlum Doğan Yoldaş'ın, Mayıs şehitleri Haki Karer ve Halil Çavgun yoldaşların ansına 1979 yılında kaleme aldığı yazıyı sizlerle paylaşıyoruz.

18 Mayıs 1977 ve 19 Mayıs 1978, Kürdistan kurtuluş hareketinin güçlü önderleri olan Haki Karer ve Halil Çavgun'un sömürgecilerin ve yerli gericilerin ajanları tarafından hain tuzaklarda alçakça katledildikleri günlerdir. Onlar, yaşamaları boyunca yükselttikleri bağımsızlık mücadelesiyle soylu bir kavganın simgeleri haline geldiler.

Binlerce yıldır kölelik boyunduruğu altında yaşamak zorunda bırakılan halkımız, kölelikten kurtulmak ve özgür yaşamak için kahramanca sürdürdüğü mücadelesinin verdiği kayıplara ve bundan duyduğu üzüntüye rağmen mücadelesini her gün daha da ileri boyutlara vardırmaktadır. Yıllardır maruz bırakıldığı hakaretlerin ve acıların ızdırabını yüreğinin derinliğinde duyan Kürt halkı, artık PKK gibi bir örgüte kavuşmanın verdiği kıvanç ve coşku ile tüm acılara göğüs gererken; sömürgeciliğe, feodal-kompradorlara karşı verdiği mücadelede şereflice savaşarak şehit düşen devrimci evlatlarını da pratikte yaşatarak ölümsüz kılmaktadır.

Kürdistan halkının, mücadelesinde yaşatarak ölümsüz kıldığı kişilerden ikisi; Kürdistan devriminin büyük önderleri Haki Karer ve Halil Çavgun yoldaşlardır. Katledildiklerinden bu yana, halkımızın kalbinde ve mücadelesinde yaşattığı, doğan çocuklara onların adını vererek ölümsüz kıldığı Haki ve Halil yoldaşların devrimcilere devrettikleri bayrak bugün mücadelemizin doruklarında dalgalanmaktadır.

Haki Yoldaş'ın Kürdistan bağımsızlık mücadelesindeki yeri ölçülemeyecek derecede büyüktür. Haki Karer, bağımsızlık mücadelemizin ideolojisini ilk oluşturanlardan biridir. O'nun Kürdistan bağımsızlık mücadelesini örgütlemek için mücadele verdiği dönemdeki siyasal duruma kısaca göz atmak, Haki Yoldaş'ın önemini daha iyi anlamamıza yardım edecektir. 1968'lerde kendini göstermeye başlayan Türkiye'deki devrimci gençlik hareketi ve cılız bir şekilde yükselen işçi sınıfı hareketi, 1970 yılına kadar doğru bir devrimci önderlik ve ideolojiden yoksun olduğu için fazla bir mesafe alamadı. Kemalist ideolojinin ağır etkisi altında olan devrimci gençlik hareketi daha çok üniversite çatısı altında ekonomik ve akademik istemlerden öteye geçememesine rağmen, ABD emperyalizminin Türkiye'deki faaliyetlerine karşı önemli direnişler gösterdi. Türkiye işçi sınıfı ise büyük oranda dağınıktı, bir kısmı ise sarı sendikaların çevresinde toplanmıştı. 1970 yılına gelindiğinde emperyalizmin dünya çapında derinleşen bunalımından büyük oranda etkilenen Türk devleti, devrimci gençlik ve işçi sınıfı hareketine karşı saldırılarını yoğunlaştırdı. Dünyadaki devrimci gelişmelerden de etkilenen Türkiye sol hareketi ve işçi sınıfı mücadelesi, devletin varlığını tehdit eden boyutlara varmamasına rağmen, Türkiye egemen sınıfı 1960 anayasasının getirdiği sınırlı demokratik hakları ayaklar altına alarak 1971 yılında gerçekleştirdiği faşist hükümet darbesi ile işçi sınıfına ve sol harekete ağır bir darbe indirdi. Önderleri katledilen bu hareketler önemli oranda dağıtıldı. 1971 yılında büyük darbe yiyen Türkiye sol hareketlerden sonra, dünya komünist hareketi içindeki bölünmelerin de etkisi ile parçalanarak gruplara ayrıldı. 1974 yılından sonra da, bölünmeye devam eden Kemalist milliyetçiliğin ufkunu kararttığı Türkiye solu, emperyalizmin ve Türk sömürgecileri tarafından 'Misak-i milli' sınırlarını meşru gören 'devrimci' maskeli tezler geliştirerek Kürdistan devriminin örgütlenmesine karşı çıktılar.

İşte Haki Yoldaş, sosyal şovenizmin bağnaz bir biçimde kendini gösterdiği Türkiye sol hareketi ile kıyasıya bir mücadele içerisine girerek kendisi aslen Kürdistanlı olmamasına rağmen, Kürdistan sorununu büyük bir cesaretle savunan ve ortaya koyanlardan biriydi. Henüz o dönemde Kürdistan'da bağımsızlıkçı bir hareket yoktu. Yurtseverlik adına yola çıkan KDP-DDKO gibi hareketler vardı. Ama bunlar halkı bağımsızlık yolunda örgütleyecekleri yerde feodallerle işbirliğine girerek, reformist ve teslimiyetçi taleplerle yetindiler. DDKO faaliyeti Türkiye'deki 1971 baskı rejimi ile dağıtıldı. 1974 yılına gelindiğinde DDKO'nun geride kalanları bu defa DDKD adı altında yeniden bir araya geldiler. Kürdistan'ın belirli yerlerinde açtıkları derneklerde topladıkları yurtseverleri teslimiyetçi ideoloji ile pasif hale getirdiler. Görülüyor ki o dönemde ne Türkiye'de Kürdistan sorununu kabul eden bir hareket var ne Kürdistan bağımsızlık yolunda Marksist-Leninist bir hareketi, sosyal-şoven bir temelde gelişen Türkiye'deki sol hareket tanımaktaydı. Zaten Kürdistan'daki sol hareket ise reformist milliyetçi bir çizgideydi.

Kürdistan'da Marksist-Leninist bağımsızlıkçı bir ideolojinin oluşması, 1973 yılında Türkiye'de üniversite gençliği içindeki bir grup aydın kişi tarafından yaratıldı. İçinde büyük komünist Haki Karer'in de bulunduğu bir grup aydın kişi dünyadaki ve Türkiye'de devrimci hareketlerden etkilenerek Kürdistan'ı tahlil etme işine koyularak Kürdistan bağımsızlık mücadelesinin ideolojisini yarattılar. Oluşturdukları Marksist-Leninist bağımsızlıkçı ideoloji ilkesi ile Kürdistan'a gelerek kurtuluş mücadelesini her türlü zor ve acımasız koşullara rağmen örgütlemeye çalıştılar, içinde Türkiye proletaryasının yılmaz savaşçısı, büyük enternasyonalist Haki Yoldaş'ın olduğu bu bir grup kişinin, Kürdistan kurtuluş mücadelesini örgütleme çabaları daha başından beri sömürgecilerin ve her türden gericiliğin saldırılarına uğradı. Türk sömürgecileri Kürdistan sorununun kendi varlıklarını tehdit eden boyutlara varmaması ve kurtuluş hareketini daha doğmadan boğabilmek için ajan örgüt ve gruplar oluşturdu. Haki Yoldaş'ın kahpece öldürüldüğü komployu, sömürgecilerin hareketimize karşı kurdukları 'Stêrka Sor' adlı ajan örgüt hazırlamıştı. Haki Karer Yoldaş'ın öldürülmesi bir tesadüf değildi. Sömürgeciler bu olayla mücadelemizi bastırmayı amaçlıyordu. Kürdistan'da yürüttüğü kararlı, ilkeli ve onurlu mücadelesini hiç bir taviz vermeksizin yükselten Haki Yoldaş, 18 Mayıs 1977 günü şerefiyle taşıdığı kızıl bayrağı yoldaşlarına devrederek ölümsüzleşti.

Haki Ve Halil Yoldaşlar Mücadelemizde Yanan Sürekli Bir Meşaledir!

Tarihteki devrim ve karşı-devrim mücadelelerinin başarıya ulaşması veya yenilgiye gitmesinde bu mücadeleye önderlik eden, mücadeleyi örgütleyip yönlendiren, temsil ettiği sınıfın taleplerini formülleştirerek strateji ve taktik belirleyen önderlerin büyük önemi vardır. İnsanlığın tanıdığı en son sınıflı toplumu yıkarak kendisini ve toplumu sömürü ve baskıdan kurtaracak karaktere sahip çağımızın tek devrimci önder sınıfı olan proletarya devrimci kurtuluş mücadelesinde güçlü, fedakar ve cesur önderleri yaratarak şehitlerin yerlerini sürekli doldurur. Devrimci önderlerin harekete geçirici, örgütleyici ve yönlendirici rollerini ezilen sınıflar kadar iyi bilen egemen güçler, devrimci hareketleri dağıtmak için öndersiz bırakmanın en emin yol olduğunu bilirler. Haki ve Halil yoldaşların katledilmeleri bu tarihi gerçeği bir kez daha ortaya koymuştur.

Haki Yoldaş'ın katledilmesiyle mücadele durmadı; tersine O'nun anısı Kürdistan devrimcileri tarafından maddi bir güce dönüştürülerek O'nun anısına yaraşır bir biçimde Kürdistan'ın dört bir tarafında yaygınlaştırıldı.

Hareketimize karşı daha o zaman oluşturdukları ajan örgütler ve düzenledikleri komploların devrimciler tarafından boşa çıkarılmasıyla bu defa feodal-kompradorlara açık destek sağlayan sömürgeciler, onlar vasıtasıyla hareketimizi yok etmeye çalıştılar. Ve 1978 yılının 19 Mayısı'nda Hilvan'da eşkıya Süleymanlar aşireti ile birlikte hazırladıkları bir komplo da büyük devrimci Halil Çavgun'u katlettiler. Ama Haki Karer'in anısını kendi yaşantısında her gün yenileyen Halil Yoldaş'ı katleden sömürgeciler, büyük fedakarlıklarla yürütülen mücadelemizi durduramazlar. Kürdistan devrimcilerinin hareketimizin varlığına kastedenlere karşı takındığı tavır ajan-provokatörleri işlemez hale getirerek sömürgecileri büyük bir korku içine itti.

Haki ve Halil yoldaşların mücadelelerinin, yaşantılarının ve ölümlerinin yolaçtığı gelişmeler hareketimiz ve halkımız için önemli değerler olarak Kürdistan bağımsızlık mücadelesinde yaşatılmaktadır. Onların yarım bıraktığı mücadele, devrimciler ve halk tarafından sömürgecilere, feodal eşkıya çetelerine, kompradorlara, faşistlere ve ajanlara karşı doğru bir eylem anlayışıyla sürdürülerek çeşitli alanlarda sağlam mevziler kazandı. Sosyal-şovenizmin Kürdistan'ın inkarı temelinde geliştirdiği teoriler, Marksist-Leninist kesintisiz devrim teorisinin ülkemizde doğru uygulaması ile teşhir edildi ve bu güçlerin ülkemizdeki örgütlenme olanakları önemli oranda ortadan kaldırıldı. Ülkemizdeki reformist-teslimiyetçi ideoloji ve gruplar, ihtilalci bir mücadele ile ve geniş halk kitlelerinin desteği ile teşhir ve tecrit edilerek Kürdistan'ın dört bir tarafında yükseltilen mücadele ile teslimiyetin ve reformizmin Kürt halkının talebi olmadığı, savaşla ve savaş içinde varolmaktan başka bir yolun olmadığı gözler önüne serildi. Onların yarım bıraktığı ideolojik safhadaki amatörce faaliyetler, 1979'ların başlarına kadar ideolojik ve pratik eylem alanında sürdürülen yoğun mücadele ile yerini ideolojik ve politik birliğe bırakarak güçlü bir grup doğurdu ve belli bir program, strateji ve taktiğe dayanan PKK adlı bir parti kuruldu.

PKK hareketi adını alan mücadelemiz, sömürgeciliğe ve her türden gericiliğe karşı mücadele verirken, Kürdistan devrimcileri hareketi, her türlü saldırıya karşı koruma ve daha ileri mevzilere vardırmak için geniş halk kitleleriyle önemli bağlar kurarak, PKK mücadelesini Kürdistan halkına malettiler. Onların Kürdistan devrimcilerine devrettiği, ortaçağ karanlığının baskısı altında köleleştirilen Kürdistan köylüsünü de yanına alarak feodal-eşkıya çetelerine karşı mücadele Hilvan, Siverek, Batman, Mardin vb yerlerde yükseltildi. Feodal-kompradorlara önemli darbeler vurularak bunların halk üzerindeki otoriteleri parçalandı. Bu cephedeki mücadele her gün yeni boyutlar kazanarak yükselmektedir. Haki ve Halil yoldaşların Kürdistan bağımsızlık mücadelesine mutlaka proletaryanın önderlik etmesi gerektiği düşünceleri hayata geçirilmiş, Kürdistan proletaryası üzerinde uygulanan her türlü baskıya rağmen, ulusal bağımsızlık mücadelesinin en önünde kararlılık ve fedakarlıkla yer almışlardır.

Devamı 22. sayfada